



GALACTIC RELATIONS II.

# KHILLARIA

WILLAR SHOTTAX

Willar Shottax

# **KHILLARIA**

**GALACTIC RELATIONS II.**

Willar Shottax

GALACTIC RELATIONS II. -  
KHILLARIA

©dr Szabó Béla

Szerkesztés/korrektúra: NeylaGrey

Borítóterv: Ashley Redwood

Nyomdai munkák: Katiötletek Nyomdai Ötletgyár



Felelős kiadó: Gibicsárné Szabó Noémi  
Bakháza, 2019.

ISBN: 978-615-5956-53-9

## SZÍVRABLÁS A QUARRION BOLYGÓN

– A rohadt életbe! Végem van! – kiáltotta rémulten Khillara Bravvaxa honnaxah exobiológusnő, miközben lélekszakadva rohant a reménytelenül távolinak tűnő űrhajója felé.

Hirtelen belé nyilallt, hogy hiába menekül a szörnyű végzete elől, mert biztosan utoléri ez a sárkányháton lovagló vámpírfajzat. Minden kétséget kizáróan megerőszakolja, kiszívja a vérét és a végén szétmarcangolja az iszonytató szemfogaival a nyakát.

Igen. Rettegett a mögötte suhanó szörnyetegtől, mert biztosra vette, hogy véget vet az életének. Nevetséges módon azért kell meghalnia ilyen fiatalon, mert belefelejtkezett a tudományos kutatásaiba. Ugyanis figyelemmel kísérte egy vándorló rágcsálócsalád életét a füves pusztában, és nem vette észre, hogy az Olnasanah Bardan-1 kapitánya tiltása ellenére messzire, nagyon messzire eltávolodott az űrhajójától.

Khillara szíve vadul vert, a lába remegett, a halálfélelemtől eltorzult arcán patakzottak a könnyek,

amikor közvetlenül a háta mögé ért az üldözője.

– Istenem segíts! Nem akarok meghalni!



Szilaj Vér szenvedélyes elragadtatással gyönyörködött a lány különleges szépségében.

Éppen komor gondolatok kavargtak a fejében, amikor véletlenül megpillantotta az égből alászálló hatalmas vassárkány népéhez tartozó egzotikus szépséget. Azonnal széles mosolyra húzódott a szája. A magasból jól látta, hogy egy hozzá való csábnősténykével hozta össze a sors. A magas, karcsú, hosszú göndör fekete hajú, szokatlanul zöldes bőrű lány látványa azonnal cselekvésre készítette a fiatal férfit. *Ó, helyi népszokások...*

Utasítására fehér tollazatú sárkánya rögvest módosította a röppályájukat, és a csábnőstényke nyomába eredt, aki most kecses gazellaként szökölt előttük. Szilaj Vérben azonnal megfogalmazódott az a gondolat, hogy nemcsak egy futó kaland kedvéért veszi üldözőbe ezt az egzotikus szépséget, hanem...

Igen. Szilaj Vér komolyabb terveket dédelgetett az ismeretlen lánnyal kapcsolatban. Egyszerűen megelégtelte az értelmetlen családi vitákat és megunt az eladósorban lévő quarri lányok átlátszó hülyeségét. Pedig huszonöt évesen szeretett volna megházasodni, de szilárdan eltökélte, hogy idegen fejedelemségből származó feleséget szerez magának.

Erre vágyott a szíve mélyén, és íme, bekövetkezett a csoda. Elégedetten nézte, amint kecsesen suhan az élete csábnősténykéje...

Biztosra vette, hogy a népszokásoknak megfelelő ismerkedési rituálé során hamar sikerül meggyőzni a lányt a szándékai komolyságáról.

Amikor közvetlenül különleges szépségű választottja mögé ért, elengedte a kantárt, kissé oldalra hajolt és elégedett mosollyal az arcán kinyújtotta mindkét kezét...



Eljött a pillanat, amikor Khillara közvetlenül a háta mögött érezte a sárkány szárnyainak suhogását. Ezzel véget ért a reménytelen menekülési kísérlete, mert a

felvert porban nem látott semmit, és alig kapott levegőt. Így kénytelen volt megállni és sokkos állapotban, görcsösen zokogva rogyott le a földre. Lélekben igyekezett felkészülni az izzó fájdalmat okozó agyarakra, a biztos halálra.

– Úristen! Kérlek, ne! Ne! Ne!

– Mit ne? – kérdezett vissza meglepetten Szilaj Vér, amit nem fogott fel a halálfélelemtől remegő exobiológusnő.

Értelemszerűen elmaradt a fájdalmas vég, mert egy hangos sóhaj kíséretében Szilaj Vér erősen megragadta Khillara derekát és nyakát, felemelte, aztán a nyerge előtt keresztben maga elé fektette rémülettől reszkető *zákmányát*.

A hófehér sárkány egy szempillantás alatt felszállt a magasba. Khillara szívét összeszorította a jeges rémület, és bőségesen hullottak könnyei a sárkány oldalára. Az égi paripa hirtelen felhorkant, majd egy pillanatra oldalt fordította fejét, így a lány megpillanthatta barátságos fekete szemét. Ezután halk, vigasztaló dorombolás kísérte őket útjukon.

Az akarata ellenére sétarepülésen résztvevő exobiológusnő iszonyattal telve meredt az alatta elsuhanó tájra. Halványan tudatosult benne, hogy maradt remény, mert még nem marcangolta halálra ez a kegyetlennek tűnő vámpírfajzat. Ráadásul hófehér sárkányuk mintha nyugtatgatná a folyamatos dorombolásával.

Khillara ahogy oldalra fordította fejét, a szeme sarkából meglátta az elrablója egyik rojtos barna bőrnadrágba bújtatott lábát. A férfi határozottan tartotta a dereka köré csavart bőrszíjat az egyik kezében, amivel erőteljesen a sárkányhoz szorította a testét. Ezért igazából hálás volt bunkó módon viselkedő pilótájának, mert attól rettegett, hogy lepottyan a magasból.

Váratlanul felhangzott a férfi vidám fütyörészése. A lány most már végleg nem értett semmit. Abszolút nem szadista gyilkosként viselkedik az elrablója. De akkor mit akarhat tőle ez a földönkívüli vámpír, aki ilyen drasztikusan ismerkedett meg vele? Talán nincs is veszélyben az élete?

Khillara óvatosan mocorogni kezdett, mire Szilaj Vér udvariasan megköszörülte torkát.



– O, kedves kis csábnősténykém! Felettébb boldog vagyok, hogy megismerkedtünk egymással, de kérdezhetnék valamit?

Khillarát először megdöbbenette ez az udvarias hang, majd szép lassan leesett neki, hogy alaposan tévedett a vámpír szándékait illetően, és az élete nem is forog veszélyben. Lassan, de biztosan elpárolgott a halálfélelme, és tipikus honnaraként a hisztéria ködén át kezdte látni a világot.

– O, szépségem! Felfoghatatlan, hogy a könnyeiddel miért áztatod a sárkányom oldalát. Pedig olyan szépen indult az első közös légi utazásunk. Tényleg, most mit pityeregsz?

Khillara ebben a pillanatban dühösen felordított, majd nagyot csapott égi paripájukra.

– Felfoghatatlan, te rohadt szemétláda? Ezek után ilyet merészelsz kérdezni? Nem lehetsz ennyire pofátlan! Nem sül le a bőr a képedről, te gazember!

– Nem értem. Most mi a bajod velem? – kérdezte értetlenkedve Szilaj Vér, és nem tudta mire vélni zöldebőrű csábnősténykéje hisztériás viselkedését.

– Hogy mi a bajom veled, te rohadt bunkó? Most játszod a hülyét, vagy igazából az vagy? Fogd már fel, ijesztő módon elraboltál, halálfélelem gyötört miattad, erre most meg nehéz felfogású idiótaként lököd a mézes-mázos dumádat! Mégis mi a francot akarsz tőlem?

Szilaj Vér egészen elképedt az ingerült szavak hallatán.

– O, tévedésben lévő csábnősténykém, te nem vagy normális! Most miért ölnélek meg? Fogd már fel, hogy a néphagyományaink szerint ismerkedtem meg veled, mert azonnal elnyerted a tetszésemet, ó, te zöldes quarrana! Így ismeretlenül is feltennék egy komoly kérdést a közös jövőnkkel kapcsolatban. Talán meglepődsz rajta, hogy ki vagyok én.

– Te most miről beszélsz? Nagyon is jól tudom, hogy ki vagy, te erőszakos, lányrabló, perverz kéjenc! Milyen komoly kérdést tudnál feltenni? – kérdezte dühösen a honnara, miközben folyamatosan csapkodta a sárkány oldalát.

– Na jó! Elég ebből a hülyeségből! Egy: azonnal hagyd abba ezt az értelmetlen hisztériázást! Kettő: ne

püföld a sárkányomat, mert nem tehet semmiről.

– Ebben igazad van – felelte Khillara a fogát csikorgatva. – De amit tőlem kapsz, azt nem köszönöd meg!

– Három...

– Egy, kettő, három, négy! Bunkó paraszt vagy, és kész! – szakította félbe a lány. – Nekem te ne parancsolgass!

– Most már aztán elég, te szemtelen nőszemély! Azonnal le kell szállnunk.

– Hurrá! Éppen erre akartalak kérni, te vadember!

Szilaj Vér hangján átütött a neheztelés.

– Tudod, rendkívüli mértékben csalódtam benned, de egy esélyt még adok neked. Odalent majd mindent megbeszélünk.

A lány képtelen volt válaszolni, mert a sárkányuk zuhanórepülésben közeledett a föld felé.



A feszült Szilaj Vér egyeden határozott mozdulattal a magas, zöld fűbe taszította a lányt. Khillara a könyökére támaszkodott, és feldúlt arccal meredt előtte álló

*elrablójára.* Amikor először összefonódott a tekintetük, rögtön megváltozott az univerzum. A férfi pusztán látványától a honnara mellkasa összeszorult, olyannyira, hogy egészen elakadt a lélegzete. Ugyanis nem egy vérszomjas szörnyeteggel, hanem egy olyasvalakivel szembesült, aki azonnal megtetszett neki.

Megnyerő kinézetű, magas, széles vállú, izmos testű, fiatal, hófehér bőrű férfi állt néhány lépésnyire tőle. A lány szellő összekócolta *elrablója* hátközépig érő, egyenes szálú, kékesfekete haját. Markáns arcéle, erélyes álla határozott természetről árulkodott. Rojtos barna bőrmellényt viselt, keskeny rozsdaszínű bőrszíjból készült nyakláncáról amulettek és rémisztő állati agyarak csüngtek alá, és színes tetoválások díszítették a karját.

A jóképű idegen karba font kézzel állt előtte, és fekete szemének gyönyörködő pillantása rögtön elárulta egyértelmű gondolatait. *Igen, a lánynak az elrablása ellenére megtetszett a földönkívüli férfi.*

A méretes agyarak ellenére abszolút nem érezte magát veszélyben. Elhatározta, hogy kiszedi ebből a kedvesnek látszó férfiból, hogy miért ismerkedett meg vele ilyen

brutális módon, és lehetőleg alaposan megleckézteti ezt az értetlenkedő szépfiút, majd...

Szilaj Vér nem hitt a szemének. Ő volt a legszebb teremtés, akivel valaha összehozta a sors. Leplezetlen csodálattal bámulta az enyhén mandulavágású, ezüstösen szikrázó szemű, szokatlanul zöldes bőrű, csábos kinézetű, égből alászálló tüneményt, akit biztos, hogy az isteneik küldtek hozzá. Csak ne lenne ez a rendkívül idegesítő női hiszti! Váratlanul elmosolyodott, mert rájött az igazságra. A lány nem idevalósi, és egyáltalán nincsen tisztában a helyi ismerkedési szokásokkal. Ezt el kell magyarázni neki, és akkor abbahagyja ezt az értelmetlen sápítozást. Meg kell tennie, mert nagyon vágyott erre a nőre.

Szilaj Vér szomorúan megcsóválta a fejét, és neheztelő hangon szólt a fűben heverő, dühvörös szemű lányhoz.

– Nos, gyönyörű csábnősténykém, nagyon haragszom rád! A viselkedéseddel megszegted az ismerkedési rituálénkat és oktalanul sértegetsz...

– Mi van? Oktalanul sértegetlek és csábnősténykének nevezek? – kiáltotta dühösen a lány, aztán felpattant a

földről. – Ígértem valamit, kikaparom a szemed, te gazember!

Khillarának, bármilyen bosszúálló hangulatban volt, eszébe sem jutott előkapnia a lézerpisztolyát vagy a vadásztőrét, mert puszta kézzel kezdte ütlegelni a férfi széles mellkasát.

Szilaj Vér rezignáltan vette tudomásul a felháborodott csábnősténykéje támadását.

– O, kegyes isteneink! Kérlek titeket, hogy kíméljétek szegény fejemet az ilyen oktalan női hisztirohamoktól! – fohászkodott az égiekhez, miközben nyugodtan tűrte az egyre lassabb tempójú ökölcsapásokat. – O, te quarrana! Ha elfáradtál a püfölésemben, akkor hallgass már meg!

– Úgysem tudod megmagyarázni, te bunkó! – lihegte előtte állva Khillara.

– Dehogynem! Nyugodj már meg! Megértem, hogy messziről jöttél és félreérted a hagyományainkat – igyekezett meggyőzően beszélni, és megrázta a honnara vállát. – Fogd már fel, nálunk a különböző fejedelemségekből származó fiatalok így ismerkednek meg egymással.

– Ezt most elhiggyem? Ez akkor is bunkóság! Nálunk ezért börtönbe kerülnél!

– De most nálunk vagy, te makacs nőszemély! Most miért hazudnék? Fogd már fel végre, hogy itt ilyenek a népszokások!

Újra erősen megrázta a lányt, majd tovább folytatta:

– Szóval, nálunk a hagyomány szerint a férfi jelképesen elrabolja az idegen fejedelemségből származó hajadon lányt, és...

– Barbár népség! És honnan tudjátok, hogy szabad a lány?

– O, Vérékáj istennő! Ezt rögtön elárulja a homlokán lévő házassági tetoválás. És a te homlokodon nincsen semmi, szóval nem lehet kifogásod, bárhonnan jöttél – mondta határozottan, majd néhányszor megbökte Khillara homlokát a mutatóujjával.

– Honnan a fenéből tudnám? Egyszer csak felbukkansz a semmiből és üldözőbe veszel? Tudod, mennyire megijedtem, te tapintatlan bunkó? Ezt soha nem bocsátom meg neked!

A férfi harmadszor is erősen megrázta a messziről jött lány vállát.

– Hallgass már végig, te zöldes quarrana! A rituálénk szerint miután a férfi jelképesen elrabolta a lányt, az első közös útjukra indulnak a sárkányukon, majd leszállnak valahol és megbeszélik az egészet. Ha a kiszemelt csábnőstényke határozottan nemet mond, akkor a férfi kötelessége visszareptetni oda, ahol megismerték egymást – győzködte a szándékai komolyságáról. – A lényeg az egészben, hogy néhányszor alkalmi kapcsolatok szövődhetnek, amiben már volt részem, de néha komoly viszony létesülhet, és én most így tekintek rád. Nos, elfogadod ezt magyarázatnak, zöldes bőrű szépségem?

– Mi van? Te most mit akarsz tőlem?

– O! Nem lehetsz ilyen nehéz felfogású. Az előbb mondtam.

A honnara teljesen elképedt a magyarázaton.

– Értem. Azt akarod bemesélni nekem, hogy azért raboltál el, mert szeretnéd megkérni a kezem. Pedig a nevemet se tudod.

– Elnézést kérek a modortalanságomért, bájos kis csábnősténykém...



– Ha még egyszer csábnősténykének hívsz, megígérem, hogy nagyon megkeserülsz!

– Szállj már le rólam! Hagyományaink szerint így hívják az eladósorban lévő quarranákat! Most mi ebben a sértő? – kérdezte a férfi, és nem engedte szóhoz jutni a lányt. – Most komolyan beszélek, és meg kell hallgatnod! Ha hiszed, ha nem, Szilaj Vér vagyok, a Quarri Nagyfejedelemség uralkodójának fia. Én, mint a jövődöbeli nagyfejedelem, ünnepélyesen megkérdezném...

– Na és? Nem érdekel a származásod, és hagyjál békén az ünnepélyes kérdéseiddel, mert nem ismerjük egymást! Tudd meg, te bennszülött, hogy Khillara Bravvaxa exobiológusnő vagyok, a honnaxah Olnasanah Bardan-1 kutató űrhajó felderítőtisztje.

Szilaj Vér töprengve ráncolta homlokát.

– Mi van? Komolyan fogalmam sincs, miről beszélsz! Egyetlen szavadat sem értem. Khillia... azaz Khillara a neved lenne? Olyan furcsán hangzik.

– Az istenit! Elfelejtettem, hogy vadember vagy.

– Ne sértegyess!

– Jól van, na! Khillarának hívnak, és exobiológusnő vagyok...

– Az mit jelent? Talán herceglány vagy?

Erre a naiv kérdésre elpárolgott Khillara maradék dühe is.

– Jó, hogy nem királylánynak gondolsz. Tudós vagyok és orvos.

– Mint nálunk a bölcsek és a gyógyító emberek?

– Pontosan, Szilaj Vér! – húzta ki magát a lány. – Így nézz rám.

– Na ne röhögtesz, Khillara! Nálunk megfontoltan viselkednek a bölcsek, te meg úgy viselkedsz, mint egy éretlen, hisztis bakfislány! Legalább százszor elmagyaráztam, hogy miért ismerkedtem meg veled így, erre továbbra sem hagyod abba a hülyeséget!

– Milyen hülyeséget? – rázta meg Khillara a férfi vállát. – Tudod, mi az a halálfélelem? Nagyon megijesztettél, még most is remeg a kezem, te...

Szilaj Vér gyengéden megfogta a vállába mélyedő ujjakat.

– Kérlek, nyugodj már meg! Bárhonnan is jöttél, értsd meg végre, nálunk így ismerkednek a fiatalok...

– Azt hiszed, hogy ezzel minden el van intézve? – kérdezte a remegő ujjú lány.

– Szerintem igen! Fogd fel végre, soha nem akartalak bántani! – mondta meggyőzően a férfi, és a másik keze is ráfonódott Khillara ujjaira.

– Remélem, meggyőztelek téged az igazságról. Akkor most feltehetném az ünnepélyes kérdésemet?

– Hagyjál már békén! Mondtam, hogy nem ismerjük egymást és nem akarok hozzád menni, érted? – mondta határozottan, de zavartan félrefordította a fejét.

Szilaj Vér arca elkomorodott.

– Te most komolyan nemet mondanál egy nagyfejedelem fiának?

– Fogd fel végre, nem mondhatok rögtön igent egy ismeretlennek, aki elrabolt! Ráadásul nagyon messziről jöttem...

– Nem érdekel, honnan jöttél! De csalódást okoztál nekem, mert hiába győzködtelek téged! – mondta komoran a férfi, majd a lány egyértelmű érzelmeket kifejező szeme láttán bátran tovább folytatta a rögtönzött színjátékát. – Ha határozottan nemet mondasz a kérdésekre, akkor sajgó szívvel el kell, hogy

engedjelek. Szabad vagy, és örülök, hogy megismerhettelek.

Pár pillanatig nézte, aztán megsimította a lány arcát, majd lassú léptekkel elindult a sárkánya felé. Három lépés megtétele után megfordult, és újból Khillarára szegezte tekintetét.

– Ja igen! Te vagy az első csábnőstényke, elnézést, quarrana, akinek feltettem volna az ünnepélyes kérdésemet. Erre te... – hirtelen elhallgatott, majd neheztelően nézett rá.

Khillara fejében ide-oda cikáztak a gondolatok. Már túl volt az *elrablása* miatti sokkon, és másként kezdte látni a világot. Egyrészt exobiológusnőként nem akarta elveszíteni szokatlan módon szerzett földönkívüli kapcsolatát, másrészt nagyon bejött neki a sármos férfi kinézete, szövege és egyértelmű vágyai. Mintha mély bánatot okozott volna a helyi nagyfeje–delem fiának. Igazából már nem érdekelték a megismerkedésük extrém körülményei, csak ne lennének azok az ijesztő szemfogak...

Ennek ellenére elhatározta, hogy egy remélhetőleg kellemes színjátékba kezd, amivel várhatóan eléri célját.

Aztán lesz, ami lesz...

– Szilaj Vér! Most itt akarsz hagyni? Nem viszel vissza, vagy inkább...

– Elnézést, zöldbőrű és jelenleg borostyánzöld szemű kedvesem! Majdnem elfelejtettem elköszönni! – mondta mosolygós hangon, majd visszasietett és megragadta a lány kezét, amit hosszan megcsókolt. Khillara minden porcikájában megremegett.

– Várjál, Szilaj Vér! Gondolkoztam azon, amit mondtál! Neked is igazad van! Szerintem kössünk egyezséget!

– Egyezséget? Milyen egyezséget? – kérdezte Szilaj Vér meglepett tekintettel, miközben nem engedte el a lány kezét.

– Szóval, ragaszkodom hozzá, hogy kérjél bocsánatot, amiért így ismerkedtél meg velem...

– Most miért kérnék? – kérdezte büszkének látszó tekintettel Szilaj Vér. – Százszor is elmagyaráztam neked, hogy nálunk ez egy teljesen elfogadott ismerkedési lehetőség. Ezért nem tehetsz szemrehányást.

– Mégis ragaszkodom hozzá – mondta a lány zihálva, mint aki nincs magánál, aztán előrébb lépett és majdnem a férfihoz simult, akinek ujjai szép lassan összekulcsolódtak a remegő lány háta mögött. – Várjál! Ha megteszed, akkor... megcsókolhatsz.

Szilaj Vért elégedett izgatottság töltötte el. Végül mégis beadja a derekát a zöldbőrű csábnősténykéje.

– Khill... ara! Ezt komolyan mondod?

– Szilaj Vér! Most miért hazudnék... neked – suttogta félig csukott szemhéjjal.

A férfi tudta, mit kell tennie. Elengedte a lány derekát, majd megragadta egyik kezét, és féltérdre ereszkedett előtte.

– Khillara! Kedves kis zöld virágszálam! Kérlek, bocsáss meg! Megígérem, hogy többet nem rabollak el, és mindent megteszek, hogy boldoggá tegyelek! Kérlek! Nem mondhatsz nemet, életem ezüstszemű gyönyörűsége! – Duruzsoló hangú bocsánatkérése közben végigcsókolta a lány összes ujjá hegyét. – Húhal! Eggyel több ujjad van. De ez is tetszik benned.

Miután a férfi újra csókot lehelt a lány kezére, görcsös ujjak túrtak a hosszú hajába.

– Vérem! Már nem haragszom rád! Kérlek, állj fel –  
pihegte halkan Khillara. – Csak egyetlen dolgot kérek  
majd tőled...

– Mit szeretnél, csábnő... elnézést, én kis kedvesem?  
– egyenesedett fel a férfi, és újra a lány dereka köré  
fonta a karját.

– Nagyon kérlek, közben ne harapd meg a nyelvem.  
Félek a hatalmas fogaidtól!

– Te nem bízol bennem? Nem harapok, ha nem  
akarod – felelte Szilaj Vér. A hangja megnyugtatóan  
suttogott a lány fülébe. – Kérlek. Engedd el magad.  
Bízzál bennem.

Majd a lány nyakára siklott Szilaj Vér szája, és apró,  
puha csókokkal borította el felhevült bőrét. Khillara  
teste görcsösen megvonaglott.

– Úristen! Kérlek, ne! Érzem a fogaid karistolását! Mit  
ígértél? Ne! – kiáltotta rémülten a lány.

– Mondtam, bízz bennem! Csitt, gyönyörűségem!

Nemsokára egymást szorosan átölelve meredtek  
egymás szemébe. *Már majdnem összeért a szájak...*

– Istenem! Milyen félelmetes és kellemes... Kérlek, ne  
engedj el, mert a földre roskadok.

– Hányszor mondtam, hogy bízz bennem, szívem remegő választottja... – suttogta a férfi alig hallhatóan, és szája súrolta a lány ajkát.

Khillara görcsösen magához húzta frissen megismert földönkívüli kedvesét. Szorosan a férfi szájára tapasztotta az ajkát, forró nyelve előrelendült, és rögtön összegabalyodott Szilaj Vér mohó nyelvével. *Sokáig tartott a nyelvek érzéki tánca...*



Amikor nagy nehezen szétváltak az ajkaik, Szilaj Vér erősen, mégis gyengéden tartotta karjában a pihegő Khillarát.

– Istenem! Milyen jól csókolsz, elszédültem. Alig éreztem a hatalmas fogaidat...

– Ó, quarranám! Ha ezzel örömet szerzek neked... – suttogta a quarran, de még mielőtt száját újra a lányéra tapasztotta volna, Khillara hátrahajolt, majd ijedten a szája elé kapta a kezét. Szilaj Vér a két tenyerébe fogta a honnara arcát.

– Kérlek, ne! Fogd már fel, csak jelképes volt a csókunk! Sajnos nem lehetek a kedvesed, mert...



– Jeleképes? Miről beszélsz? Lehetsz a kedvesem, most ne foglalkozz a külvilággal – mondta érzékien Szilaj Vér, majd végigsimította Khillara arcát.

Ezzel szája újra a lányéra tapadt, csakhogy ez a csók mindenben. Különbözött az előzőtől. Ugyanis Khillara nedves ajkai csak nehezen nyíltak meg, de végül a nyelvük csodálatos ritmusban körözött, incselkedett egymással. Jobban elragadta őket a szenvedély heve, mint az első csók alkalmával...

A lány mégis remegve borult Szilaj Vér vállára, majd patakzani kezdtek a könnyei.

– Kérlek, ne tedd többé! Bármilyen mámorító a csókod, én egy honnaxah exobiológusnő vagyok, aki...

– Ezt most nem értem! – szakította félbe Szilaj Vér értetlenkedve. – Nálatok egy *ebájológusnő* nem csókolózhat azzal a férfival, akivel szeretne? Szörnyű egy foglalkozás lehet.

A könnyek függönyén át felcsillant a lány vidámbarna szeme.

– Exobiológusnő a foglalkozásom, te tudatlan. De igazából az a lényeg, hogy komolyan el kell beszélgetnünk egymással, Szilaj Vér...

– Komolyan, komolyan? – zsörtölődött Szilaj Vér. – Te sem ismerted a népszokásainkat, mégsem neveztelek butának.

Khillara most már tiszta szívből felnevetett.

– Jól van na! Ne sértődj meg ezen. Nem tudhatok mindent komoly tudós nő létemre...

– O, eszes *ebájológusnőm!* Úgy érzem, megint a bölcsesség beszél belőled! – szólt közbe a férfi, miközben viccesen forgatta a szemét. A lányt megint megrázta a nevetés, és a férfi vállába temette az arcát.

Amikor felemelte a fejét, már komolyan nézett az egykori *elrablójára*.

– Szilaj Vér! Habár mámorító a csókod és isteni a humorod, de most fontos dologról lenne szó.

– Akkor hallgatlak, zöld csábnősténykém. Elnézést, nevezhetlek így? – kérdezte zavartnak tűnő tekintettel, de karja még szorosabban fonódott a lány köré.

– Most már nevezhetsz így, de engedj el egy pillanatra, habár olyan jó hozzád bújni.

Miután elengedték egymást, Khillara hol enyhén szivárványszínű, hol gondolkodószürke tekintettel nézett a férfi szemébe.

– Nos, szimpatikusnak tartalak, ezért...

– Csak szimpatikusnak? A szemed valami másról árulkodik – jegyezte meg Szilaj Vér.

– Szilaj Vér! Ne zavarj össze! Még nem fejeztem be! – dobantott a lábával Khillara, majd rávetette kérlelőké tekintetét. – Szóval, veled tarthatok?

– Te most miről beszélsz? – nézett rá döbbenten. – Ez egyértelmű, édes kis, csábnősténykém – válaszolta Szilaj Vér elégedett hangon, majd megcsókolta a lány kezét.

A honnara ajkát megkönnyebbült sóhaj hagyta el.

– Ezek után kedves tőled. De várj egy kicsit, gondolkoznom kell...

Khillara fején átfutott, hogy exobiológusnőként a tudományos kutatások érdekében kötelessége lenne kapcsolatban maradni ezzel az idegen civilizációval, amiről írásbeli jelentést kell leadnia a parancsnokának. .. Nagyot sóhajtvá lehunyta a szemét, és halványan elmosolyodott. Miért áltatja magát? Nem tudományos célok és kutatói szabályzatok vezérlik tettét, hanem valami teljesen más. Igen. Szilaj Vér tekintete, kedvessége, humora, szédítő csókja. Még életében nem

találkozott ilyen férfival, és az adott pillanatban nem érdekelte az *elrablása* és Szilaj Vér borzongást keltő fogazata.

Hirtelen remegés futott át rajta. Lehet, hogy a srác nem mélyesztette fogait a nyakába, de a többiek? Kérdőbarna tekintettel nézett Szilaj Vérrre.

– Köszönöm, hogy veled tarthatok, de...

– Mi van? Nekem ne köszöngess semmit, persze, hogy velem tarthatsz! De miért lett borúsabb színű az a varázslatos szemed?

– Tudnod kell, félek a harapásoktól. Te kedves voltál, mert a hatalmas fogaiddal csak karistoltad a nyakam...

– O, isteneink! Miről beszélsz? Azt már igazán tudhatnád, hogy soha nem tennék semmi olyat, amit nem szeretnél! És akkor haraplak meg, amikor te is akarod.

– Szilaj Vér! Soha nem akarom! – válaszolta remegve a honnara.

– O! Vérékéj istennőre kérlek, nyugodj már meg, nem érted miről van szó! – fogta gyengéd satuba a lány arcát.

– Az otthonunkban majd elmagyarázom, és az égvilágon semmiért sem kellene aggódnod!

– Várj már egy kicsit! És a városodban élők nem marcangolják szét a nyakamat?

Szilaj Vér határozottan felnevetett.

– O, miről beszélsz, zöldes csábnősténykém? Azt szeretném én látni, hogy ki merne csak egy ujjal is hozzád nyúlni! Tudod jól, én vagyok a nagyfejedelem fia. Na, repülhetünk?

– Nem, Szilaj Vér! – válaszolta a lány szenvedélyes hangon, majd karját a férfi nyaka köré fonta. – Előtte... kérlek, csókolj meg!

A mámoros pillanat után elindultak egymást ölelve a szárnyait rebegtető sárkány felé...



Amikor a sárkány mellé értek, váratlanul megzizzent a fű, és a mit sem sejtő honnara lábánál felbukkant egy tekergőző halálkígyó.

– A kurva életbe! Vigyázz! – ordította Szilaj Vér, és odébb rántotta a lányt, majd tüstént előhúzta rövid kardját.

Már minden késő volt. Az alattomos csúszómászó egyszerre felágaskodott és belemart a honnara csupasz

lábszárába. A férfi villámgyorsan megragadta a hullót, és egyetlen csapással levágta a fejét.

Khillara felsikoltott fájdalomában, és elhomályosuló tekintettel, ájultan zuhant a fűbe.

– Ó, Vérekj Istennőm, könyörgöm, ne vegyetek el minket egymástól! – fohászkodott röviden a férfi, majd azonnal cselekedett. Tudta, mit kell tennie.

Letérdelt az eszméletlen lány mellé, és óvatosan az ölébe vette a sérült lábát. Két aprócska lyukból szivárgott a vér...

A szájához emelte a honnara lábát és mohón elkezdte kiszívni Khillarából a mérgezett vért. *A Quarrior bolygó somolygó szerelemistennője mintha összekacsintott volna az alvilág fejét csóváló urával, pedig Vezérvér főistennel töretlenül folytatták mennyei bujálkodásukat...*

Ugyanis Szilaj Vér nem bírta visszafogni magát, és lenyelte kedvese különösen mámorító ízű véré. A quarran jól tudta, hogy a vesztét okozhatja, de képtelen volt kiköpní a vért, így a szervezetébe került a kígyóméreg.

Pár perc múlva a lány megszabadult a halálos toxintól. Szilaj Vér magához vonta a Quarrior most már

nyugodtan szuszogó, zöldbőrű *Csipkerózsikáját*.

Nem került el a végzet a mohó quarrant. Egyre erősebben szédült, és homályos köd ereszkedett az agyára.

Kissé szédelegve karjába kapta a honnarát, majd bizonytalan léptekkel elindult zaklatottan fújtató sárkánya felé.

Vastag bőrszíjakkal rögzítette magukat a nyereghez, aztán elhaló hangon kiadta a jelszót:

– Quarritol, kha va zel!

Az aggodalmasan szuszogó sárkány felszállt a levegőbe, és szapora szárnycsapásokkal Quarritol felé vette az irányt. A remegő Szilaj Vér még utoljára ránézett elbűvölő kedvese arcára, majd görcsösen megragadta a kezét. Lassanként teljesen elhomályosult a gyönyörködő tekintete, és ájultan borult az alvó lányra...



Másnap reggel Khillara egy idegen szobában tért magához. A torka kiszáradt, a feje fájt. Szédelegve felült az ágyon, és összehúzta magán a ráadott hálóköntöst.

Egy pillanat múlva megelevenedett a helyiség. Zavartan a padlóra tette a lábát.

Tekintélyes kinézetű férfiak vették körül az ágyukat, és barátságosan tekintettek le meghökkentően gyönyörű vendégükre, aki egyértelműen a nagyfejedelem fiának választott csábnősténykéje.

Miután udvariasan köszöntötték a fejedelmi udvar bölcsei és gyógyítói, röviden elmesélték, mekkora meglepetést okozott Quarritolban a Szilaj Vér háza előtt landoló sárkányuk. Egymásra boruló, eszméletlen testük azon nyomban egy káprázatos legendát szőtt köréjük, nemcsak egy átlagos, szaftos pletykát. *A quarri nagyfejedelem fiának, a tüzet okádó vassárkányán érkezett zöldbőrű kedvesének és a gonosz halálkígyónak mítoszáat.*

*A meghökkenést kiváltó érkezésüket jelentették a nagyfejedelemnek. Büszke Sárkány elégedetten és megkönnyebbülten bólintott, amikor megtudta, hogy a fia és frissen megismert csábnősténykéje túlélte megismerkedésük viharos körülményeit. Biztos volt benne, hogy utóda jól döntött, és mindenki derűlátó lehet a jövőt illetően. Csak minél hamarabb létre kell hoznia ezt az Isteneiknek is köszönhetőfrigyet...*



Khillara aggódó pillantást vetett a mellette fekvő eszméletlen Szilaj Vérre. Kezét óvatosan végigsimította előbb a homlokán, majd az arcán. Végül a férfi nyaki ütőerére tette két ujját, és amikor megérezte a gyenge, egyenletes lüktetést, kis híján elmosolyodott megkönnyebbülésében. Majd felhúzta kedvese szemhéját és megvizsgálta a szemét. Szemgolyója vibráló vörösben játszott.

– A rohadt életbe! Akut mérgezés! Mi lehet ez az idegméreg? – fakadt ki halkan.

Az egyik hosszú őszes hajú, hófehér talárt viselő, mosolygós arcú férfi enyhén meghajolt előtte, majd komoly, őszinte, bölcs szemmel nézett rá.

– És is köszönténém Büszke Sárkány elsőszülött fiának zöldbőrű kedvesét. Kishölgyem, Bölcs Varázsfű vagyok, a quarrik legfőbb gyógyító mestere...

– Üdv! Én Khillara Bravvaxa vagyok. Sajnos Szilaj Vér nagy bajban van, mert lenyelte a mérgezett véretem. Elájultam, de halványan érzékeltem, amit értem tett – szakította félbe a honnara az udvarias szavakat. – Nagyon aggódom miatta. Kérem, segítsenek! Szeretném

visszakérni az övtáskámat. Azonnal tisztázni kell a kígyóméreg toxinját. Teljes vérképet kell készítenem!

– O! Mindentudó lányom! Jól tudjuk, mi történt veletek. De miről beszéltél a végén?

– Elnézést! Nem mondtam, hogy én is... gyógyító ember vagyok.

– Nocsak! Ilyen fiatalon? – mosolygott rá meglepetten Bölcs Varázsfű, és átadta a kezébe nyomott övtáskát.

Azonnal a kedvese vizsgálatába kezdett az orvosi végzettséggel rendelkező honnara. A fekete övtáska belső zsebéből izgatottan elővette az exobiológiai értékelő egységet. Működésbe hozta a miniatürizált vizsgáló eszközt, majd pár csepp vért vett az eszméletlen Szilaj Vér egyik ujjából. Belecsepegtette egy apró kémcsőbe, amit a készülékbe helyezett, és megnyomott egy piros gombot. Pár másodpercnyi bűgös után a mini digitális kijelző sorolni kezdte ez adatokat.

A quarri gyógyítók izgatott duruzsolása betöltötte a szobát. Fogalmuk sem volt arról, hogy a lány miféle mágiát gyakorol a zúgó-búgó masinériájával.

Khillara nemsokára megkönnyebbülten felsóhajtott.

– Hála istennek, nincs életveszélyben! Csak néhány ezrelék az igen veszélyes toxin aránya a vérben – mondta a jelenlévők számára érthetetlenül, majd Szilaj Vér arcára tette a kezét, és elkeseredve nézett rá. – Mohó őrangyalom! Sajnos csak egyetlen vérméregtelenítő injekcióm van. Kevés lesz, de csak segít...

Gyorsan fölé hajolt, hogy beadja az ellenszert. A következő percben enyhén megremegett a férfi, és megkönnyebbült sóhaj hagyta el a száját.

– O, az isteneinkre kérlek, te lány! Mi ez az ismeretlen varázslat? – fogta meg a vállát Bölcs Varázsfű.

– Ne aggódjanak, bölcs uraim! Ez nem varázslat, hanem méregtelenítő injekció. Ez segít rajta, de kevés lesz. Egyedül nem tudom meggyógyítani – mondta egyre tanácstalanabbul Khillara. – Kérem, segítsenek! Hiszen maguk bölcs gyógyítók!

– O, nyugalom, távolról jött quarrana! Ne aggódj a választottad miatt – válaszolta a quarrik bölcs gyógyítója, majd nyugtatóan megsimogatta Khillara vállát. – Őszinte leszek. Nem a varázsszavaidon, a

csodadobozodon, a tűszúrásaidon, a mi bölcsességünkön múlik Szilaj Vér teljes felépülése.

– Mire gondol, uram? – kérdezte izgatottan a honnara.

– Nos, kedves Khill... ara. Nagyon jól tudjuk, hogy hamarosan magához tér a kedvesed. A gyógyító tudományunk szerint sem életveszélyes a benne lévő kígyóméreg. Csak egy valakitől függ, hogy mikor egyesül a lelke a testével – közölte meggyőző hangon, majd határozottan lány a szemébe nézett. – Csak tőled... aggódó quarranám!

– Ó, Bölcs Varázsfű! Mindent megtennék érte, de mit tehetnék az orvosi műszereink és a gyógyszereink nélkül? Kérem...

– O, kislány! Nem kellene ide a néped gyógyszerei és varázsló eszközei! Csak a lelkedre és a testedre van szükség! Most pedig elmondom, mit kell tenned.

– O, kedves uraim! Bármit megtennék érte, hogy minél előbb visszatérhessen közénk!

– Mindnyájan bizonyosra vettük, hogy nyugodtan rád bízhatjuk szíved választottjának gondos ápolását – kezdte a nyájas főgyógyító a többiek egyetértő

bólogatásától kísérve. – Rövid lesznek: az alattomos kígyóméreg miatt hol a forróság, hol a hidegrázás fogja gyötörni a kedvesedet...

– És mit kell tennem? – vágott közbe izgatottan Khillara.

– Nem ellenkezik a szíved akaratával, amit tenned kell. Ha remegni, verejtékezni kezd, szíve vadul kalapál és kiveri a forróság a testét, akkor hideg vizes szivaccsal gyengéden dörzsöld végig a teste minden por– cikáját. Ellenben ha hidegrázás gyötri, akkor vedd le a ruhád, és melegítsd fel a póre testeddel. Ne feledd, mivel téged kíván, így hamarabb visszatérhet a lelke...

– Természetesen megteszem a... kedvesemért – válaszolta határozottan Khillara, majd végigsimította földönkívüli választottja arcát, aztán a szájára illesztette az ajkát. A férfi halkán felnyögött, és enyhén megremegett a teste. – Látják, tényleg érez és kíván engem.

Bölcs Varázsfű elégedett mosollyal nézett a lányra.

– Örömmel tölt el, hogy a fejedelmünk fia végre megtalálta életének méltó társát, lelke legizőbb szerelmesét – mondta kedves hangon, majd kissé

komolyabb arccal folytatta: – Jól tudjuk, hogy távoli messzeségből érkeztél hozzánk, és a tüzet okádó vassárkány népéhez tartozol. Lenyűgöz minket a kedvesedhez való ragaszkodásod és az ifjonti bölcsességed. Ráadásul mindent elkövetsz az értheteden varázseszközeiddel, hogy segítsél a választottadon. Ó, kedves Khillara, a quarrik népe üdvözlö téged!

A gyógyítók szertartásosan meghajoltak előtte.

– Köszönöm az üdvözlő szavakat – válaszolta a honnara. – Megígérem, mindent elkövetek, hogy minél hamarabb köztünk lehessen Szilaj Vér, az életem megmentője, és...

– Igaz párja leszel – fejezte be Bölcs Varázsfű a mondatot helyette, majd a vállára tette a kezét. – Rendben, zöldes quarranánk! Nem tartunk fel, mert rengeteg a dolgod és neked is sokat kell még pihenned. Itt hagyjuk Kis Fürkészi, hogy mindenben a segítségére legyen.

Egy megszeppent arcú, szerény öltözetű, alacsony legényke lépett a honnara elé, majd mélyen meghajolt előtte.

– O, zöld úrnőm, minden óhaja parancs számomra!  
Az égiekre esküszöm!

– O, én örvendek, hogy életemben először egy  
elkötelezett szolgáló lesi a kívánságaimat – nézett az  
ügybuzgó ifjoncra. – De most szabad vagy, majd szólok,  
ha szükségem van rád.

– Rendben, kegyes úrnőm! – válaszolta Kis Fürkész,  
majd még egyszer meghajolt előtte. – Akkor az  
udvarban lévő sufniban várom a parancsait!

Miután a legényke távozott a szobából, Bölcs  
Varázsfűék is elkészöntek tőle.

– Jól van, quarranám. A biztonság kedvéért ma este  
még benézek hozzátok...

Khillara tényleg bágyadtnak érezte magát. Nagyot  
sóhajtott, majd ledobta köntösét, és szorosan Szilaj Vér  
mellé feküdt. Játékosan cirógatta az eszméletlen férfi  
mellkasát, aztán félresodorta kedvese zilált, hosszú haját,  
és a fülére tapasztotta a száját. *A lehelete. A forró lehelete...*

– Vérem! Kérlek, gyere vissza hozzám, mert vágyom  
rád, ahogy te is rám. Szeretem a szavaidat, a karod és a  
nyelved érintését, kedves rablóm. A te fekete szemed is  
mindent elárult, telhetetlen megmentőm. Tudod... –

suttogta hosszú percekig, aztán néhány gyengéd csókot nyomott remegő párja arcára, majd mély álomba szenderült.

Almában nem a csillagok, az űrhajó, nem is a Honnaxasil lebegett előtte, hanem Szilaj Vér rémült szeme, miután megharapta őt a halálkígyó...

– Vérem, hiányzol! – duruzsolta a honnara, miközben gyengéden magához ölelte a férfit. – Képzeld, kitaláltam valamit! Ha magadhoz térsz, akkor újra fel– szállunk a sárkányodon. De most előtted fogok ülni és finoman hozzád simulni, hogy magadhoz ölelhess az erős karoddal. Rendben?

Szilaj Vér megremegett, és elégedetten felsóhajtott.

– Értelek, kedvesem. Nincs semmi kifogásod ellene, hogy szabadon repkedjünk a felhők között. Az isteneitekre kérlek, térjél már magadhoz! – könnyörgött a lány, majd hosszan csókolgatta a kedvese arcát.

Egy erőteljes nyögést követően rángatózni kezdett a férfi vacogó teste. *Alkotott kígyóméreg.* Khillara azonnal levette köntösét, az egyik lábát átvette kedvesén, meztelenül hozzásimult és átkarolta a vállát. Lassanként



abbamaradt a hidegrázás, és Szilaj Vér gyógyító, mély álomba merült.

A lány megkönnyebbülten fellélegzett. Félresimította választottja izzadságtól csapzott haját, majd puha csókokkal borította be az arcát és a nyakát. Lassan felült az ágyon.

Az éjjeliszekrény mellett gondosan előkészített, tetszetős női ruhadarabok várták Khillarát. Lassan magára öltötte a zöld, vérvörös virágmotívumokkal díszített ujjatlan fehér selyemblúzt, és a térd fölé érő, rojtos barna bőrszoknyát.

Figyelmes vendéglátói a szekrényke tetejére helyeztek egy kerek medállal díszített ezüst nyakláncot. A honnara erre halványan elmosolyodott. *Arany koronái viselő hófehér sárkány körül hét vércsepp.* Jól tudta, hogy ez a motívum látható Szilaj Vér felkarján. Gondolkodás nélkül a nyakába akasztotta az ezüstoffényű medaliont, majd élete ápoltja fölé hajolt.

– Igen, a tiéd vagyok. Büszkén viselem a nyakláncodat, csak gyere vissza hozzám – suttogta Khillara kérlelő hangon, majd néhány puha csókot nyomott a remegő férfi szájára.

Alaposan betakarta Szilaj Vért, aztán az ágy mellett lévő tükör elé lépett. Hosszú percekig nézte önmagát, íme, Khillara Bravvaxa, a Honnaxasil nevű bolygóról érkezett exobiológusnő, aki egy nap leforgása alatt önszántából a quarranává válás útjára lépett. *Igen, már nem érdekelték a tudományos kutatások, mert Szilaj Vér elrabolta. .. a szívét.*

Végül ellépett a tükörtől és kíváncsian körbehordozta tekintetét a puritánul berendezett szobán. Vele szemben kerek étkezőasztal, díszesen faragott székekkel körbevéve. A másik oldalon néhány robusztus láda és egy hatalmas ruhásszekrény sorakozott a falak mentén. A gardrób ajtaja félig nyitva volt. A benne lévő rendezetlen ruhakupac azzal fenyegetett, hogy

bármelyik pillanatban kidőlhet a szekrényből. Khillara ösztönösen elmosolyodott. *Szemmel láthatóan agglegényéletet élt Szilaj Vér...*

Kardok, török, lándzsák, és két díszes keretbe foglalt kép díszítette a falakat. A kíváncsiságtól áthatva közelebb lépett az egyik festményhez, hogy jobban szemügyre vehesse. Lassan elmosolyodott és hitetlenkedve megcsóválta a fejét. Ugyanis a

műalkotáson Szilaj Vér éppen egy lányt üldözött a sárkánya hátán. *Nocsak. Teljesült Szilaj Vér álma...*

Ebbe már nem tudott mélyebben belegondolni, mert lassan kinyílt az ajtó, és belépett rajta az alázatos tekintetű Kis Fürkész.

– Ó, zöld úrnőm! – rebegte halkan. – Mély tisztelettel várom a parancsait.

Khillara megfordult, és kedvesen nézett rá.

– O, hű szolgám, egyelőre nincs feladatod. Csak nyugodtan vonulj vissza. Szólok, hogyha valamiben segítened kell!

– Értettem, úrnőm és parancsolom! Türelmetlenül várom az utasításait. A teraszon fogok várakozni...

Barátságos halványkékre váltott a honnara szeme.

– Nos, Kis Fürkész! Arra kérlek, ne nevezz az úrnődnek. Neked Khillara vagyok, rendben?

– Ó! Köszönöm, megtiszteltetés számomra, de sajnos nem tehetem, mert maga az úrnőm, én meg a hű szolgája vagyok.

– Hát ez hihetetlen! Hű szolgálólegényem van! – válaszolta vidáman Khillara, majd a zavartan viselkedő

siheder vállára tette a kezét. – Áru!d már el, hány éves is vagy?

– Tizenhét, úrnőm!

– Nos. Ha én most megparancsolnám neked, hogy menj el este szórakozni és lányokkal ismerkedi a városba, akkor mit mondanál?

A fiú tehetetlenül széttárta a karját.

– Őszinte leszek, úrnőm! Nagyon hiányzik egy zsenge csábnőstényke az életemből, de sajnos nem mehetek el sehova, mert lesnem kell a parancsait.

Az úrnő néhány pillanatig elgondolkozott.

– Hm. Valamit ki kell találnom a hű szolgálom érdekében – válaszolta, majd elgondolkodva bólogatott.

– Akkor megparancsolom, hogy most vonulj vissza a teraszra. Pihengessél csak nyugodtan, majd szólok, ha segítened kell valamiben. Mellesleg van mit enned, innod?

– Világos, úrnőm. Csak a hátsó udvarban várnám a parancsait, hogy ne zavarjam magukat. Természetesen hoztam magammal egy kis elemőzsiát. Miattam ne aggódjon, asszonyom, de felhívnám a figyelmét a konyhájuk szűkös választékára.

– Rendben, Kis Fürkész! Most távozhatsz!

Amikor a mélyen meghajtó fiú becsukta maga után az ajtót, Khillara átment a szoba melletti konyhába. Onnan nyílt a mosdó, és egy kisebb ajtó vezetett az udvarra.

Körülnézett az egyszerűen berendezett konyhában. Gyolcsba csomagolt füstölt húsdarab, és átlátszó dobozkában kocka alakú kenyérféleség szerénykedett a fal mellett álló étkezőasztalon. Gyorsan belekukkantott a kicsinyke konyhaszekrénybe. Csak néhány kés, evőeszköz, porcelántányér és egy üvegtégelyben vörös színű fűszerféleség árválkodott a polcokon. A konyhapulton lévő ócska pléhlavór éles kontrasztot alkotott az elegáns kupákból és két díszes kancsóból álló esztétikus ivókészlettel.

Khillara ezen komolyan elgondolkozott. Valahogy nem állt össze a kép a fejében. Ahhoz képest, hogy Szilaj Vér a tekintélyes nagyfejedelem fia és utóda, nagyon szegényes körülmények között éldegél ebben a házikóban. Pedig egy díszes palota pazarul berendezett lakosztályában kellene laknia. Erre feltételezhetően egy szegénynegyedben tengeti életét, mert a nyitott ablakon

át jól látta a szomszéd düledező viskóját és az utca porában játszó, szakadt öltözetű, maszatos gyermekeket.

Vajon mi állhat a háttérben? Családi konfliktus? Khillara azonnal elhatározta, hogy ebben az esetben segít rendezni az új kedvese familiáris problémáit.

A szekrényből elővett egy fekete nyelű kést, amivel apró kockákat vágott az asztalon fekvő füstölt és sózott húsból, és felszeletelte a kenyeret. Felettébb ízlett neki ez a pár falat, de mi lesz a rendes, főtt étellel? Erről is gondoskodnia kell. Csak azt nem értette, hogy miért nem látták el őket normális étellel-itallal az oly kedves Bölcs Varázsfűék?

Miután gyorsan csillapította az éhségét, megnézte a konyhaablak mellett álló vízhordó edényeket. A helyzet még annál is rosszabb volt, amit gondolt. Kongtak az ürességtől. Pedig szükség volt az éltető vízre.

Khillara tüstént elhatározta, hogy amíg nyugodtan alszik a kedvese, addig elmegy a közeli forráshoz, amiről Bölcs Varázsfűék beszéltek maguk között. Igen. Ő megy vízért, és nem Kis Fűrész.

Két vízhordó edényt kivitt a teraszra, aztán visszatért az alvó Szilaj Vérhez. Megsimította a haját, majd néhány

gyengéd csókot nyomott az arcára.

– Kedvesem! Pihenj nyugodtan. El kell mennem vízért. És gondolj rám, ahogy én is rád...

A teraszon Kis Fürkész várt rá szolgálatkészen, kezében a vizesedényekkel.

– Ó, úrnőm! Tudom, mit kell tennem. Elszaladok vízért. Tüstént visszajövök!

– Kis Fürkész! Várjál már! Én akarok a forráshoz menni!

– Ó, ne ! – válaszolta kissé ijedten a srác. – Maga az úrnőm, és az én kötelességem, hogy szolgáljam!

– Nyugodj már meg, Kis Fürkész! Akkor parancsba adom, hogy vigyázz a házra és Szilaj Vérré! Világos?

– Persze, világos. De alázatosan kérem, adjon egy komoly feladatot, máskülönben gyötörni fog a lelkiismeret!

Khillara csak csóválta a fejét a legényke könyörgő tekintete láttán. Valamit gyorsan ki kellett találnia.

– Nos, komoly feladatot szeretnél? Akkor gyere velem!

– Köszönöm, úrnőm! Mindenáron teljesítem az első komoly parancsát!

Szolgalegénye ügybuzgósága mosolygásra készítette a honnarát.

A házuk mögött lévő, töredezett lécekkel körbekerített gazdasági udvarra sietett. Kis Fürkész közvetlenül a nyomában loholt. A kerítés hosszanti oldalán egy üresen álló istálló látványa fogadta őket. *A sárkány nem volt sehol.* Mellette hatalmas bálák és hosszúkás zsákok halmai tornyosultak egy piros cseréppel fedett, csúcsos tetejű külső tároló alatt. Az udvaron gaz burjánzott mindenfelé, ráadásul néhány szemétkupac éktelenkedett a kerítés mentén. Ez adta az ötletet.

Khillara megjátszott szigorúsággal pillantott az alázatos szolgájára.

– Kis Fürkész! Megparancsolom, hogy kezdj el rendet rakni az udvarban! Nem baj, ha holnapután végzel vele! Világos?

– Értettem, úrnőm! Remélem, elégedett lesz a munkámmal...

Khillara megragadta a kannákat, és a fejét csóválva elindult a forrás felé.





A honnara kíváncsian lépdelt végig a nyomortelep főutcáján. Megroggyant tetejű, bedeszkázott ablakú, roskatag faházak szegélyezték a porlepte földút két oldalát. Csak néhány épület mellett látott sárkányistállót, pedig fenn a magasban tucatnyi égi lovas repült ismeretlen célja felé.

Szegényes öltözetű meglepett férfiak és nők lesték a tüzet okádó vassárkányán érkezett zöldbőrű tüneményt, akit a nagyfejedelem fia hozott közéjük. Természetesen az egész város ismerte a történetüket.

A rászegeződő barátságos tekintetek kereszttüzében haladt előre. Khillara sugárzó mosollyal köszöntötte a rokonszenves quarrikat.

A honnara bizonytalanul megtorpant az egyik utcasarkon, mert nem tudta, hogy merre menjen tovább. Egy kócos, maszatos kissrác állt ijedt arccal előtte, néhány lépésnyire tőle. A honnara hozzálépett, és rávetette nyugtató, kék tekintetét.

– Szia, öcsi! Khillara vagyok! Segíthetnél. Merre van a forrás?

– Segítség! Zöld démonnő! Végem van! – kiáltotta rémülten a nyolc év körüli kisfiú, és a közelben ácsorgó fiatal lánykához szaladt, aki meglepett arccal ölelte magához a kisgyereket.

– Huh! Vigyázz, mert megharaplak! – toppantott a lábával viccesen Khillara, majd csilingelő hangon felnevetett.

Szintén csilingelő kacajt hallott a háta mögül.

– No lám, a harapós zöld démonnő, aki elrabolta Szilaj Vér szívét!

Khillara megfordult, és egy vele egyidős korú, kedves tekintetű, csapzott hosszú fekete hajú, hófehér bőrű, kopottas bőr miniruhát viselő lány közeledett felé. Azonnal szimpatikusnak tűnt ez a mosolygós quarri csajszi.

– Szia! Khillara vagyok. Igazából fordítva kezdődött, mert ő rabolt el engem.

A quarrana közelebb lépve hozzá hitetlenkedve meredt a nyakára.

– Üdv! Engem Vidám Sárkánytollkának hívnak. Tényleg Szilaj Vér rabolt el téged? Hihetetlen! Hiszen meg se ízlelte a véredet! Ó nem ilyen...

– Most miről beszélsz? Szilaj Vér figyelmesen, udvariasan viselkedett velem. Hidd el, nem harapott, csak csókolóztunk.

A quarrana bizalmaskodva rátette kezét Khillara karjára.

– Psszt! Halkan mondom, mert nem akarom, hogy meghallják a tesóim. Mivel szimpi lány vagy, el kell mondanom, hogy másképp ismerem Szilaj Vért. Nem akarok csúnya pletykákat terjeszteni a kedvesedről, de tudnod kell, hogy öt holdtöltével ezelőtt egy késő esti órában leszállt mellém a sárkányával, amikor egyedül sétálgattam a folyóparton és bámultam a csillagokat. ..

– Értem. A saját stílusában udvarolni kezdett neked.

– Egyáltalán nem. Ne haragudj, de nem udvarolt, hanem durván magáévá tett, és azonnal a nyakamba mélyesztette a fogait.

– Szóval megerőszakolt.

– Hát... Lényegében igen. Amikor elengedett, elsírtam magam, és hiába kiáltottam utána, hogy ezt azért elpanaszolom a nagyfejedelmünknek,

– A rohadt életbe! És?

– Mi történt volna? – vont a vállát a quarrana. – Fölényesen felnevetett és azt mondta, hogy mindenki kinevetne a fejedelmi udvarban, mert az egyik ősi hagyományunk szerint magukat kellető csábnősténykének számítanak az éjszaka folyamán a folyóparton egyedül sétálgató lányok. Aztán újra felnevetett és azt mondta, hogy bármilyen aranyos vagyok, ne haragudjak rá, mert nem engem választana élete párjául. Majd gyorsan felpattant a sárkányára, és felszállt a levegőbe.

– Na ne! Nekem mást mondott a népszokásaitokról! Ráadásul nem úgy tűnt, hogy csak hülyíteni akart volna, de a múltja miatt most nagyon dühös lettem rá! – mondta szikrázó szemmel.

– Várjál már, Khillara! Valamit még el kell mondanom vele kapcsolatban.

– Istenem! Még mit követett el? Kérlek, ne ábrándíts ki belőle.

– Nyugi! Csak azt akartam mondani, hogy teljesen megváltozott néhány hónappal ezelőtt. Köztudomásúvá vált, hogy megszakított minden kapcsolatot a quarrik lányaival, és folyamatosan arról mesélt mindenkinek,

hogy az isteneinknek hála egy nagyon távoli fejedelemségből választ magának igazi asszonyt. Sokak szerint innentől kezdve sokszor kérlelően nézett az ég felé. Én ezt nehezen hiszem el...

– Köszönöm, amit mondtál. Ígérem, a jövő teljesen más lesz, mint a múlt. Ezt most már én garantálom! – válaszolta megnyugodva Khillara, és halvány mosoly bujkált a szája szegletében.

– Ezt nagyon remélem – válaszolta elgondolkozva a quarrana, majd felélénkülve folytatta: – Ja igen! Bevált Szilaj Vér jóslata, mert tegnap veled együtt tért vissza a városba. Ráadásul olyan kíváncsivá tettél, mert soha nem láttam zöldbőrű quarranát. Csak annyit tudok rólad, hogy nagyon messziről érkeztél egy tüzet okádó vassárkányon. Amúgy hova valósi vagy?

Khillara elgondolkozva felsóhajtott. Nem tudta, hogy mit mondjon erre.

– Tudod, Sárkánytollka, a Honnaxasilról érkeztem hozzátok, és exobiológusként... – elhallgatott, mert rájött arra, hogy semmi értelme a tudományosan előadott magyarázatának.

– Mi van? Nem értek semmit! Talán egy másik földrésről jöttél? És mi ez a félelmetes vassárkány?

– Ezt eltaláltad, Sárkánytollka. Képzeld, nagyon messziről jöttem hozzátok. A sárkányunk meg a bölcseink varázslatos találánya.

– Ezt értem, de...

– Várjál már egy kicsit! Kísérj el a forrásig! Közben beszélgethetünk!

– Rendben! De add már ide az egyik edényedet!

Khillara kérdő tekintettel nézett quarri barátnőjére.

– Köszí! De mi lenne, ha ma este átjönnél hozzánk? Elmondhatnád, hogy milyen az élet nálatok.

– És Szilaj Vér? – kérdezte, és ijedt szemmel meredt rá.

– Most miről beszélsz egyáltalán? Egyrészt eszméletlenül fekszik az ágyunkban, másrészt nagyon rosszul járna, ha felbosszantana engem.

A quarri lány hangosan felnevetett ennek hallatán.

– Vagány csaj vagy, Khillara. Szívesen átugrom hozzád, és valami itókát is vinnék magammal.

– Köszí! Legalább nem szomjazunk ebben a hőségben. Viszont arra kérnélek, hogy hozd magaddal a

húgodat. Tudod, virágokkal szeretném díszíteni a teraszunkat és a kertet. Igazán segíthetne a nálunk segédkező srácnak. Ez olyan csajos dolog.

– Értelek. Őt is hozom magammal...



Amikor a teraszra vezető rövid lépcsősor első fokára lépett, a szolgálatkész Kis Fürkész kikapta a kezéből a vízhordó edényeket.

– Úrnőm! A többit bízza rám! Azonnal beviszem az edényeket a konyhába!

– Köszí, Kis Fürkész! Szilaj Vér?

A srác aggodalmasan összeráncolta homlokát.

– Úrnőm! Sajnos úgy tűnik, rosszul van a nagyurunk fia. Percek óta-remeg, levegőért kapkod és úszik az izzadságban.

– A rohadt életbe! Az egyik kannát tedd az ágyunkhoz, aztán hagyj minket magunkra! – utasította aggodalmas hangon a legénykét, majd dobogó szívvel sietett Szilaj Vérhez.

Azonnal lerántotta ágyon fekvő kedvese remegő, izzadt testéről a takarót, kezébe vette az asztalkára

készített szivacsdarabot, amit alaposan átítatott a hideg forrásvízzel. Óvatosan lemosta vele a férfi arcát és a nyakát, aztán módszeresen végigdörzsölte a testét. Rövidesen Khillara ujjai már a köldöke alá értek, amire ismét felerősödött Szilaj Vér remegése.

Khillara tovább folytatta a gyógyító tevékenységét. Néhány pillanat múlva újra felnyögött a legkedvesebb páciense, és egy bizonyos irányba kezdett áramlani a vére. *A kezek pengéd érintése...*

– Hű, Vérem, nem vagy semmi – suttogta elégedett hangon a lány, majd a szivacsával egy kicsit eljátszadozott a férfi szóban forgó és egyre duzzadó testrészével. – A kedvesedként megkövetelem, hogy azonnal térjél magadhoz! Biztosan nagyon élveznénk, ha mélyen bennem mozogna az, amit most átfogok az ujjaimmal. Világos?

Végül nyelvével megnedvesítette ajkát, majd forrón és hosszan megcsókolta Szilaj Vér férfiasságának hegyét. A férfi felsóhajtott, és egész testében remegni kezdett. *A mélyről feltörő vágy...*

– Nyugi, nyugi! Most abba hagyom az édes kínzásodat. Ha teljesen magadhoz térsz, akkor innen folytatjuk,



rendben?

Mire Khillara befejezte az egész testre kiterjedő hideg vizes borogatást, a férfi egyenletesen lélegezve aludia gyógyító álmát.

A lány a mosdótálba dobta a szivacsot, aztán a székre hajigálta a levetett ruháit, ágyba bújt, és a meztelen testével hozzátapadt a kedvese oldalához.

– Vérem! Ne haragudj, hogy magadra hagytalak. De én szerettem volna elmenni vízért – suttogta a fülébe, mire Szilaj Vér száját egy könnyed sóhaj hagyta el.

– Értelek, kedvesem. Nem haragszol rám.

Percekig csak gyengéden cirógatta a férfi mellkasát.

– Drága megmentőm, tudod mit? Alukáljunk egy kicsit. Ígérem, veled leszek. O, nagyon kérlek! Gyere vissza hozzám – suttogta kérlelő hangon, aztán kissé felemelkedett és megfogta Szilaj Vér állát, majd maga felé fordította a fejét. *És elcsattant a százegyedik ébresztő csók...*



Már esteledett, amikor Kis Fürkész diszkrét köhécselese hallatszott az ajtóból.

– Úrnőm, elnézést a zavarásért, de vendégeink érkeztek hozzánk Bölcs Varázsfű uramék személyében.

A főgyógyító szélesen mosolyogva lépett a lányhoz, aki az álmotól még félig kábán magára kapta a köntösét.

– Üdvözltem, kishölgyem! Sajnálom, hogy felébresztettünk.

– Nincs semmi baj. Említette, hogy még ma visszajönnek. Már vártam magukat.

– Nos. Hogy van a betegünk, aki a szíved oly kedves választottja?

– O, uram! Véleményem szerint Szilaj Vér az időnként rátörő rosszullétek ellenére jobban van, mert fél–kómás állapotában is érti a szavaimat és az arcával, a gesztusaival, a szeme rebbenésével kiválóan képes kommunikálni velem. Eddig még nem mértem meg a toxin ezrelékarányát a vérében, de...

– O, te földöntúli bölcsességgel megáldott zöldes quarrana! Kérlek, kerüld a varázsszavaidat! Fogalmazz egyszerűen, hogy mi, egyszerű bölcsek is megértsünk téged!

Khillara megértette, hogy a fejlődés alacsonyabb fokán álló quarrik között élve nem használhatja

szakmája technikai terminusait. *Meg lehetne őket tanítani.* Még a helyi bölcsek sem értették őt, mert ösztönösen honnaxul mondta azokat a szavakat, amelyek még nem léteztek a quarrik nyelvén. Így természetes, hogy érthetetlen varázsszavaknak vélték csupán, amit mondott.

– Egyszerűen mondva, már jobban van Szilaj Vér. Véleményem szerint a holnapi nap folyamán magához tér a kábulatából. Erről majd később megkérdezném a varázsdobozomat...

– Amit meg kell itatni a vérével, hogy jósoljon?

– Pontosan. Biztos vagyok benne, hogy a jóslata megerősíti a véleményemet.

– Reméljük, igazad lesz, te eszes quarrana! – válaszolta Bölcs Varázsfű, majd felemelte az egyik ujját.

– De most másról lenne szó. Nagyurunk szívélyes üdvözlését küldi és a fejedelmi család rendkívül hálás, mert lelkiismeretesen ápolod Szilaj Vért.

– Miről beszél? Ezért nem jár köszönet. Természetes, hogy megteszem Véremért, hiszen egymáséi vagyunk – válaszolta a honnara határozottan, miközben fogta a kedvese kezét.

A főgyógyító mosolyogva bólintott egyet.

– Nagyon helyes. Röviden, Büszke Sárkány holnap a fejedelmi család villásreggelijére vár téged, mert szeretnék megismerni a legidősebb fiúgyermek távolról érkezett kedvesét.

– Köszönöm a meghívást. De mi lesz Szilaj Vérrel? Hosszabb időre kellene magára hagynom.

– Ezért ne aggódj, lányom! Holnap reggel visszajövök, és vigyázok a szíved ápolására. Így sokáig vendégeskedhetsz a nagyfejedelmünknel.

– O, köszönöm! De mi van akkor, hogyha rátör a lázroham vagy a hidegrázás?

– O, ezért sem kell nyugtalankodnod! Mindig van nálam fájdalomcsillapító oldat. Ennyi időt csak kibír nélküled.

– Értem. Akkor is sietnem kell holnap.

– Ha az érzelmeid hajtanak, akkor igen.

Khillara immár megnyugodva nézett Bölcs Varázsfűre.

– Uram! Lenne egy kérdésem a látogatással kapcsolatban!

– Hallgatlak, lányom!

– A városban összehaverkodtam Vidám Sárkánytollkával, aki szerintem jófej csaj. Elkísérhetne engem? Tudja, a hű szolgáltnak úgyis egy különleges feladat megoldásán kell törnie a fejét.

– Miért ne? – vontta meg a vállát Bölcs Varázsfű. – Szerintem nagyurunk nem emel kifogást ellene. Sőt úgy láthatja, hogy azonnal befogadtak téged a quarrik.

Bölcs Varázsfűék elmormoltak egy gyógyító imát, majd elkészöntek tőle.

Khillara aggódó pillantást vetett nyugodtan alvó kedvesére. Mind a hat ujjával gyengéden megbirizgálta Szilaj Vér arcát, majd egy pillantást vetett az ajtóra, mert észébe jutott, hogy vendégeket vár estére.

– Kis Fürkész!

Nyomban kitárult az ajtó.

– Várom a parancsát, úrnőm!

– Parancsom a következő! – mondta halkan szigorúnak tűnő, halványszürke tekintettel. – Mindjárt vendégek jönnek hozzánk! Tüstént vigyél a teraszra két poharat, és a hátsó udvarban legyen egy asztalka két székkal. Majdnem elfelejtettem! Oda is tegyél két poharat!

– Azonnal teljesítem, úrnőm!



Néhány perc múlva újra a küszöbön toporgott Kis Fürkész.

– O, úrnőm! Megérkeztek Vidám Sárkánytollkák – jelentette a vendégek érkezését az elején egy kicsit zavarban lévő legény.

– Nyugodtan bejöhetnek, és te is gyere ide.

Egy díszes, kulacsot tartott Vidám Sárkánytollka a kezében, amikor belépett a szobába. Tizenöt év körüli, kezdetben iruló-piruló leányka haladt a nyomában, akiről nem vette le a tekintetét Kis Fürkész. A zsenge quarrana természetesen észrevette a felé lövellt mohó pillantásokat, és az ajkát biggyesztve átadta a nála lévő üdítő palackot a srácnak.

– Szia, Tollka! Köszí, hogy eljöttetek!

– Szia, Khill... ara! Mivel voltál olyan kedves, hogy meghívtál minket, persze hogy eljöttünk hozzátok. Először is bemutatom a kishúgomat, Ragyogó Szendevérkét.

– Üdv, hugica! Hadd mutassam be Kis Fürkészi, a hű emberemet – köszöntötte a lányt, majd vázolni kezdte a célzatos terveit a quarri tinédzserek előtt. – Nos, fiatalok, megbíználak titeket egy feladattal.

– Mire gondol, Khill... ara néni?

Erre a honnara halkan felnevetett.

– Figyelj már, kiscsajsz! Ne nénizz már le engem, mert egyidős vagyok a nővéreddel! Szólíts Khillarának, és nyugodtan tegezzél!

– Értelek, de olyan szokatlan és tekintélyt parancsoló a kinézeted. És miben segíthetünk?

A háziasszony megcsóválta a fejét.

– Nos, arra kérnélek titeket, hogy segítsetek szebbé varázsolni az otthonunkat. A terveim szerint virágokat ültetnék a hátsó udvarba, és a teraszon is jól mutatna néhány cserepes dísznövény. Szóval dugjátok össze az okos kis fejeteket az udvaron, és ötljétek ki, hogy hova milyen virágot ültetnétek a szívetek szerint. Látom, ti sem fogtok szomjan veszni.

– Igen, chelewibogyóból készült üdítőitalt hoztam magammal.

– Hű! Az a kedvencem! – mondta felé hajolva a szélesen vigyorgó fiú, mire a mini bőrszoknyát viselő quarrana felháborodottan intett.

– Figyelj már ide! Azonnal állítsd le magad! Semmi olyanra nem gondolt... Khillara. És ne taperolj, mert megbánod! – csattant fel Szendevérke dühös hangja a teraszról.

– Mindenesetre Kösz, Khillara – mondta hálásan Sárkánytollka. – El kell mondanom, hogy már megint halálosan komoly szerelmi bánat gyötri a húgomat. Remélhetőleg ez a korabeli srác elfeledted vele a szomszédban lakó ácsmestert. Képzeld...

– Várj egy kicsit! Valamit mondok Véremnek, aztán tovább dumcsizunk a teraszon, rendben?

– Ezt hogy érted? – kérdezte a lány meglepetten. – Hiszen eszméletlen.

– Jaj! Értsd már meg, így is tökéletesen megértjük egymást.

Khillara lágyan végigsimított Szilaj Vér arcán, majd egy forró csókot lehelt a nyakára.

– O, én Vérem! Vendégünk érkezett, akit ismersz, de most ne beszéljünk erről – duruzsolta, miközben ujjaival



folyamatosan cirógatta a kedvese arcát. – A teraszon leszünk, ám figyellek téged. Türelmetlenül kérlek, gyere már vissza hozzám!

A férfi szájához érintette az ajkát, majd forró nyelve finoman végigsiklott kedvese félelmetes fogazatán. Még csak fel sem szisszent, amikor a tűéles kéjfogak borzongatóan karistolták izgő-mozgó nyelvét. *A. ficánkoló nyelve a kéjfogán. Ó, Véréj istennőm...*

A férfi arcán boldog mosoly terült szét. Egy idő után egyenletes szuszogása hallatszott csak a szobában.

Khillara nagyot sóhajtott, majd felállt mellőle.

– Hű! Nem vagy semmi! Te tényleg teljesen belezúgtál!

– Figyelj ! Szerintem ennyit meg kell tennem a megmentőmért.

– Khilli! Ez gyenge volt. Láttam, amit láttam.

– Jól van, na. Menjünk a teraszra!



Vidám Sárkánytollka mosolyogva az asztal közepére csapta bőrrojtokkal díszített kulacsát. Khillara eléjük

tette az előkészített poharakat. A vendég azonnal töltött a vérvörös italból.

A háziasszony tárva-nyitva hagyta az ajtót, hogy néha egy pillantást vethessen kedvesére.

– Ó, Khilli! Igyunk most arra, hogy megérkeztél hozzánk – kezdte rövid tószóját a quarrana. – És örülök, hogy megismertelek!

– Én is örülök, hogy találkoztunk! – válaszolta Khillara, majd kíváncsizöld tekintettel elkezdte ide– oda forgatni a kezében a poharát. – Nem azért kérdezem, de mit iszunk?

– Mi mást ihatnánk, mint erjesztett sárkányvér likőrt, ami a nemzeti italunk? – magyarázta büszkén Vidám Sárkánytollka.

– O, jaj! Vér is van benne?

– Kérlek, ne ijedezz! A hagyományunk miatt minden egyes üvegbe belecsepegtetnek egy pohárkányi erjesztett sárkányvért. Ennyi az egész! Na! Ne kérsd magad, Khilli! Igyunk!

– Hát akkor... Egészségedre, Tollka! – bólintott a honnara, majd egymásra emelték a poharukat.

Khillara nagyot sóhajtott, majd egyetlen hajtásra megitta az italát. Rögtön mámorító, kellemes borzongás futott végig a testén.

– Hű! Rohadt jólesett! – fújta ki a levegőt, majd letette a poharát az asztalra. – Tölts még egyet, kérlek!

Tollka töltött maguknak még egy kis italt, majd kérdően tekintett zöldbőrű vendéglátójára.

– Khilli, szeretnék röviden elmondani valamit.

– Hallgatlak – válaszolta kedélyesen a honnara.

– Amikor egy napnyi repföldnyire Quarritoltól leszállt a hatalmas vassárkányotok, fogalmunk sem volt róla, hogy kik vagytok. A kezdeti pletykák szerint ördögök vagy gonosz angyalok vagytok, és azért jöttetek, hogy a lelkünket elvigyétek a semmibe.

Khillara halkán felkuncogott.

– uj! Olyan gonosznak látszom?

– Ezzel ne is viccelj! – válaszolta türelmetlenül a quarrana, majd gyorsan ivott egy kortyot a poharából. – A bölcsek viszont kijelentették, hogy egy messzi földrésről érkezett a vassárkányotok, ahol a távoli rokonaink, a zöld quarrik élnek, akik elsajátították a varázslás csínját-bínját. A köznép megnyugodott, és

mindenki arról kezdett beszélni, hogy rendkívül barátságos és kedves a vassárkány népe.

– Így van! Ez már jobban hangzik...

– Várj egy kicsit! A nagyfejedelem mégis megtiltotta, hogy meglátogassunk titeket. Tudod, nagyon fúrta az oldalunkat a kíváncsiság – Miután belekortyoltak a piros színű italba, Sárkánytollka ünnepélyesen nézett a honnarára. – Aztán csoda történt. Szerintem legenda lesz, ahogy megismerkedtél Szilaj Vérrel. És igazuk van a bölcseknek! Tényleg olyan vagy, mint mi. Nem számít, hogy zöldbőrű vagy és kéjfogaid sincsenek. O, isteneink! Ez maga a csoda!

– Miért lenne csoda? Tényleg ez az igazság.

Úgy érezte, hogy az egyszerű quarrik körében nem érdemes arról fecsegni, hogy egy másik bolygóról érkezett hozzájuk, mert ezzel csak összezavarná őket. A bölcsekkel más a helyzet. Talán megértik az egészet.

– Tényleg? Akkor igyunk!

– Egészségedre, Tollka!

Miután az asztalra tették az üres poharakat, Khillara aggodalmasszürke tekintettel nézett quarri barátnőjére.

– Látom, hogy gyötör valami, Khilli. Nyugodtan kérdezzél!

A honnara kicsit feszélyezve érezte magát, mert a véresen komoly intimitásukról akart érdeklődni.

– Sárkánytollka! Kínosnak tartom, de muszáj megkérdeznem. ..

– Mi van veled, Khilli? Bármit kérdezhetsz tőlem!

A honnara meredten bámulta kezében lévő pohara vérvörös tartalmát. Elgondolkozva kezdett beszélni. Lassan törtek elő belőle a szavak.

– Nem tudom, hogyan mondjam. Annyira szokatlan. .. – merengett, miközben az italát forgatta az ujjai között. – A likőrötök is olyan színű, mint a vérünk. Mégis melengeti testem és lelkem. Kívánom, de jól tudom, nem vihetem túlzásba – váratlanul elhallgatott, és Tollkára emelte a töprengő tekintetét.

– Ó, isteneink! Őszintén, nem teljesen értem a bölcsességed. De kérlek, folytasd tovább.

– Vér. A legnemesebb folyadék, ami maga az élet. Eddig úgy véltem, hogy csak fájdalmat, szenvedést és halált jelenthet a vérvesztés – a téma komolysága ellenére rákacsintott Sárkánytollkára. – Kivéve nálunk,

csajoknál. Havonta egyszer nemcsak a férfiak szíve vérzik.

Miután kiürültek a poharak, Khillara tovább folytatta:

– El kell mondanom valamit. Őszintén meglepett engem, amire Szilaj Vérrel céloztatok. Eddig azt hittem, hogy egyszerű vámpírok vagytok. Erre kiderül, hogy ti igazából... kéj vámpírok lennétek. Ezt nem értem. Hogyan jön össze a gyengédség a vérrel?

Vidám Sárkánytollkából kibukott a kacagás.

– Ó, isteneim! Először is, nem vagyunk vámpírok! Csak a ködbe vesző legendáink mesélnek arról, hogy az őseink vérrel egészítették ki a szűkös étrendjüket.

Khillara fenékig kiitta a poharát, majd azonnal újra töltött maguknak.

– Bocsi, Tollka, szerintem aki másnak a vérét szívja, az vámpír!

– Ó, magasságos egek! Figyelj már rám, te messziről érkezett tudatlan quarrana!

– Nagyon figyelek. Szörnyű érzés lehet, amikor... ne adj isten, a nyakamba mélyednének Szilaj Vér félelmetes kéj fogai.

Lassan megint kiürültek a poharak.

– Mondd, te jól vagy? Miért lenne szörnyű? Megpróbálom elmagyarázni – kezdte Sárkánytollka, és összeszedte a gondolatait. – Nos, te is nagylány vagy. Voltál már férfival?

Khillara megdöbbsent az intim kérdés hallatán. De miért ne beszéljen erről?

– Tessék? Miket feltételezel rólam? Az ottani bunkó paraszt vőlegényem előtt – akit kirúgtam a bűdös francba -, már jártam három sráccal... – váratlanul kissé félrefordította a fejét. – Rajtuk kívül néhányszor lefeküdtem az egyik egyetemi évfolyamtársammal, de az nem volt komoly kapcsolat. Jól tudhatod, hogy milyen nehéz egy fiatal honnara... akartam mondani, egy quarrana élete.

Sárkánytollka halkán felkuncogott és felemelte a poharát.

– De érdekes! Eddig öt férfi volt az életedben, ráadásul túlestél egy komoly csalódáson. Képzeld, nekem is öt kéjpartnerem volt...

– És Szilaj Vér?

– Kérlek, szeretném elfelejteni azt az éjszakát. Nem kellett volna szóba hoznom.

– Elnézést! De megérthetnéd, hogy érdekel a múltja.

– Persze, hogy megértem! Majd később részletesen elmondok mindent, de most ne térjünk el a lényegtől – válaszolta kíváncsi tekintettel Tollka. – Nos, eddig mennyire élvezted a szeretkezést?

– Miket kérdezel? – meredt rá elképedve Khillara. – Persze, hogy élveztem velük a nemi életet. Szerencsére tökéletes szeretők voltak.

– Rövid leszek. Mit szólnál hozzá, ha sokkal jobban élveznéd az együttlétet?

– Te most miről beszélsz? Tényleg a vér... – elakadt a szava, és görcsösen fogta az üres poharát.

– Eltaláltad, Khilli. Tényleg a vérben és a kéjfogakban van a nagyobb gyönyör. Tudod, volt már részem harapások nélküli hancúrozásban, amit lehet jól csinálni és élvezni, de...

– De? – kérdezte kiszáradt szájjal Khillara.

– Kérlek, ne vágj már ilyen rémült képet. Így szeretkezve nemcsak a kedvesünk teste, hanem a zamatos vére is örömet szerez, amit érzünk az együttlét alatt. Ez újabb hihetetlen gyönyörrel ajándékoz meg minket. És van még valami. A partnered két foga.



Khillara elhűlve hátradőlt a székén.

– Istenem! Ezt olyan borzongató hallani! De mondd végig! Mi vár rám?

– Ó, nyugodj már meg! Semmi borzongató dolog nincs benne, mert a szeretőd túléles kék fogai az izgalom hatására kéjcseppeket lövellnek a véredbe. Készülj fel, leírhatatlan gyönyör vár rád, de az a csúcs, ha egyszerre szívjátok egymás vérének. Nos, megnyugodtál végre?

– Úristen! Ez olyan hihetetlen! De hát erre... képtelen vagyok! Hiszen... nincsenek is kéjfogaim – pihegte kiakadva a vámpírszexben igencsak járatlan honnara.

– Jaj! Emiatt ne idegeskedj! Képzeld, közülünk egyre többen születnek kék fogak nélkül. Amikor átlépik a felnőttkor küszöbét, akkor ezt a komoly hiányosságot pótolják a bölcs gyógyítóink. Ráadásul arra is képesek lesznek, hogy kéjcseppekkel ajándékozzák meg a kedvesüket. Beszélj Bölcs Varázsfűvel. Ő segít rajtad.

Khillara értedén, ólomszürke tekintettel meredt a quarranára.

– És hogyan szívhatjuk kölcsönösen... egymás vérének?  
Vidám Sárkánytollka a fejét rázva felnevetett.

– Ezt most tényleg tőlem kérdezed? Amikor Szilaj Vér magához tér, mindent megtudhatsz erről. Biztos vagyok benne, hogy kiváló tanárod lesz, amit garantáltan élvezni fogsz – válaszolta Sárkánytollka biztató tekintettel, majd széttöltötte a maradék vérlikőrt.

– Nos, ezt még megisszuk, aztán megyünk is. Csak térjél már magadhoz, mert teljesen elsápadtál. Na, nyugodj már meg, és egészségedre!

Miután kiürültek a poharak, mindketten felálltak az asztaltól.

– Köszí, Tollka! Felfogtam, és igyekszem megemésztetni – válaszolta, mint aki nincs magánál, aztán a homlokához kapott. – Jaj! Majdnem elfelejtettem! Holnap elkísérsz a nagyfejedelem palotájába?

– Hű, basszus! Én ugyan még nem jártam náluk, de szívesen elkísérlek – válaszolta meglepetten a köznépből származó quarrana. – Úgysem engednek be a palota kapuján.

– Te most miről beszélsz? Büszke Sárkány meghívott magukhoz, te meg velem tartasz. Minden el van intézve!

– Köszönöm, Khilli! – ragyogott fel Tollka arca. –  
Soha nem vendégeskedtem a fejedelmünknel.

– Én tartozom köszönettel azért, hogy elkísérsz az  
audienciára.

– Micsodára?

– A fejedelmi meghallgatásra.

Khillara még mindig feszülten nézett a távozó  
vendégére.

– Tollka, ne haragudj, de olyan ideges vagyok...

– Te most mit idegeskedsz, Khilli? – szakította félbe a  
honnarát, és karjára tette a kezét. – Komolyan nem  
értelek. Szokatlan lehet számodra, de ne a vérré gondolj.

– Mi másra gondolhatnék?

– Csak arra, hogy szereted Szilaj Vért.

Válaszul Khillara beleegyezően bólintott.

– Hát akkor, jó éjszakát, Khilli! – köszönt el a  
quarrana. – Gyorsan szétrebbentem a fiatalokat, aztán  
mentünk. Holnap reggel találkozunk!

– Jó éjt!

Kis Fürkész a terasz lépcsőjénél állt és a távozók után  
nézett. Eddig pedánsan viselt hófehér inge félre volt  
gombolva.

Ez a látvány még Khillarát is jobb kedvre derítette.

– Nos, hű szolgám? – húzta fel a szemöldökét. – Úgy látom, sikerült mindent megbeszélni.

– O, úrnőm! Persze, hogy sikerült! – lelkesedett a zilált hajú srác. – Képzelve...

– Kérlek, röviden! – intett a kezével. – Fáradt vagyok.

– O, elnézést úrnőm! Szóval az udvar hátuljában egy hatalmas, vérvörös kardvirágot ültetnénk, amit buja zöld dísznövényzet venne körül...

– Micsoda? Buja zöld közé vérvörös kardvirágot? Az istenit! Elég volt ebből! Majd holnap reggel beszélünk! Jó éjszakát! – köszönt el ingerült hangon, majd becsapta maga mögött az ajtót.

Kis Fürkész nem értette, hogy mi dúlhatta fel a zöldebőrű úrnőjét...



– Még hogy nem vagytok vámpírok – dohogta magában a quarrik nyelvén, miközben meggyújtotta a bejárat melletti asztalkán lévő éjszakai gyertyát. – Vér és kék! O, istenem!

Lassan lépdelt előre, majd az éjjeliszekrényre tette a gyertyát. Gyorsan levetkőzött, aztán nagyot sóhajtott és lehuppant Szilaj Vér mellé az ágyra. Khillara feszültsége azonban rögtön szertefoszlott, amint megpillantotta békésen alvó kedvesét. Halvány mosolyra húzódott a szája, majd mind a hat ujjával gyengéden cirógatni kezdte a férfi arcát és nyakát.

– Ó, kedves Vérem! Tudom, hogy megérted a szavaimat – suttogta halkán a fülébe. – Tisztában vagyok vele, hogy mit szeretnél tőlem. Nem elég a lelkem, a testem, mert... a vérem is kell. Megértelek, de...

*Egy könnycsepp gördült végig az arcán.* Khillara ziháló mellel folytatta a zavaros csacsogásra emlékeztető magyarázatát.

– Meg kell értened engem, Vérem. Annyira szokatlan és félelmetes... Miközben lent azzal, ami most is ágaskodik egy kicsit, és fent a kéj fogaiddal egyaránt belém hatolsz, én meg...

*Khillara egész testében libabőrös lett, majd szép lassan eleredtek a könnyei.*

– Mindenről tudok. Kéjcseppek meg ilyesmi, sokkal nagyobb élvezetet jelent, de... – Hirtelen elhallgatott, majd a teste görcsösen megrándult. – Képzeld, gyereklány koromban többször is elájultam, amikor vért vettek tőlem. Igen, a vérfóbiám miatt épp hogy felvettek az orvosi egyetem exobiológiai szakára.

Váratlanul elhallgatott. Riadt szemekkel meredt Szilaj Vér félig nyitott szájára. Khillara lassan előrenyújtotta a remegő kezét, és a hüvelykujja rátapadt a férfi fogzatára, aki egész testében megremegett.

– Nem baj, ha nem érted. Ilyen voltam – suttogta átszellemülten, és Szilaj Vér egyik kéjfogára tette az ujj hegyét. – De megígérem, hogy megváltozom. Csak kérlek, hogy legyél türelemmel, ha már egymást választottuk!

Újabb könnycseppek jelentek meg az arcán, de elszántabbá vált a tekintete, és remegő hüvelykujja erősebben nyomódott a túéles kéz fog hegyére.

– Félttem a vértől, de most nem érdekel! Mindent megteszek, hogy visszatérj hozzám! – Khillara remegő testtel borult Szilaj Vérre. – Igen! Igyál, kedvesem! Igyál belőlem! Csak gyere vissza hozzám! Jaj!

Patakzottak a könnyei, mikor az éles kék fog a húsába vágott. A honnara felszisszent, de csak egy tűszúrásnyi fájdalmat érzett a hüvelykujja hegyén. *O, Vérekék Istennőm! Az a zamatos vér! Az az éltető vér!*

Az ájult Szilaj Vér felhördült, és ösztönösen lefetyelni kezdte a honnarája erecskéiben folyó életadó nedvet.

– Igen, igyál! Csak gyere... vissza. Ó, istenem! – suttogta Khillara remegve, könnyektől maszatos arccal.

Furcsa érzés kerítette hatalmába. Olyan volt, mintha elszibbadna az alkarja; mintha szokatlan, kéjes bizsergés kúszott volna egész végig a karján. A férfi teste megremegett a vérvágytól, és hangos zihálásba kezdett. *O, Vérekék istennő szent adománya: véért kéjcseppek...*

Szilaj Vér vérvágya lassan elmúlt, alábbhagyott a remegése, majd vérmámoros álmába szenderült. A zöldbőrű lány arca a férfi mellkasán feküdt, az egyik karjával átölelve tartotta kedvesét.

Halvány mosoly jelent meg az arcán. *Végleg felszáradtak a könnycseppek.* Lehet, hogy extrém gyönyört keltenek benne Szilaj Vér kéjfogai, de a szerelemmirigyének illata...

Szorosan a férfihoz simult, és állandóan körülötte jártak a gondolatai.

Hajnal felé elaludt a gyertya lángja, és áttetsző, vérvörös füstkégyó szállt fel belőle. Szilaj Vér egy pillanatra kinyitotta a szemét és megláthatta a csodát, amit neki rendeltek az égiek.



Még nem. Még mindig nem. Szilaj Vér reggelre sem tért magához. Khillara egy keserű sóhaj kíséretében felült az ágyon és ajkával lassan megkereste a férfi száját. *Százhetvenhetedik ébresztő csók...*

Miután gyorsan megvizsgálta kedvesét, vért vett az egyik ujjából, majd a gyorselemzésre áhított miniatürizált értékelő egységbe tette a mintát.

Megkönnyebbült sóhaj hagyta el az ajkát, amikor meglátta a kijelzőt. A toxin aránya a vérben: 0,0001 ezrelék. Gyakorlatilag semmi. Egyre biztosabb volt benne, hogy még aznap megláthatják egymás csillogó szemét...

Ekkor egy diszkrét köhintés hallatszott az ajtóból.



– O, napsugaras szép jó reggelt, úrnőm! Megérkezett Vidám Sárkánytollka kisasszony. Sajnos a kedves húga csak később érkezik hozzánk, hogy...

– O, jó reggelt, hű emberem! – szakította félbe a reggeli szövegáradatot. – Ezért ne izgulj, mert hamarosan betoppan a munkatársnőd és folytathatjátok, amit elkezdtetek. Kérlek, engedd be a vendégemet!

A quarrana vidáman köszöntötte Khillarát a díszes ruhájában:

– Jó reggelt, Khilli! Hogy aludtál?

– Jó reggelt! Hát... mit mondjak. Kicsit szédülök, és zavarosak a... gondolataim.

– Kérlek, ne haragudj! Biztos a piám miatt.

– Á, dehogy! – Khillara hangja elhalkult, majd oldalra fordította a fejét és ránézett az ágyban halkan szuszogó férfira. – Ugyanis... megittam Szilaj Vért, hogy minél hamarabb magához térjen.

– Mégis mivel? Vízzel?

– Képzeld, nem vízzel – válaszolta révült tekintettel, majd felemelte a hüvelykujját. *Mindent elárult a halványan pirosuló heg.*

– Gratulálok, Khilli! Csak felülkerekedtél a félelmeden. Ügyes vagy, hogy legalább ezt megtetted! – lelkendezett a quarrana, majd elrebegett egy rövid hálaimát. – Ó, Vérkéj istennőnk! Áldassék a neved, hogy örömet és életet adsz nekünk!

– Mit mondjak, Tollka? Engem egyetlen dolog érdekel. .. Minél hamarabb térjen vissza...

Váratlanul megremegett, majd nagy nehezen levette a tekintetét Szilaj Vérről.

– Bocsi, Tollka, de készülnöm kell! Mindjárt itt vannak Varázsfűék!

Pillanat... Mindjárt kész vagyok!

Néhány perc múlva kicsapódott az ajtó.

– Ó, úrnőm! Megérkeztek Bölcs Varázsfű uramék!

– Rendben, hű szolgám! Engedd be őket!

– Úrnőm! Ráadásul örömhírrrel is szolgálhatok! – lelkendezett a srác. – Képzelve, végre Ragyogó Szendevérke is itt áll a teraszon!

– Nyugi már! Menjetek hátra és folytassátok, amit tegnap elkezdtetek! – utasította hű és édes reményeket tápláló emberét, miközben mosolyogva összenézett Tollkával.

Bölcs Varázsfű szívélyesen pillantott rá.

– Jó reggelt, bölcs kislány! Hogy van a kedves beteged?

– Jó reggelt, bölcs uram! Szerencsére egyre jobban van. Szerintem még ma...

– Még ma? – kérdezte Bölcs Varázsfű, majd elképedve nézett rá, kétkedő tekintettel. – Bízom benne, hogy sikerült megjósolnod az isteneink akaratát.

– Ez biztos, bölcs uram. A varázsdobozom jósolta.

– Hát mit mondhatnék, kedves lányom? Legyen igazad! De most menjetek, mert vár a fejedelmünk.

Mielőtt elindult volna, a kedveséhez simult.

– O, Vérem – suttogta, lágyan cirógatva a férfi borostás arcát. – Most magadra hagynálak, mert vendégségbe hívtak a szüleid, akik biztosan kedves emberek.

Szilaj Vér halkán zihálni kezdett.

– Nyugi! Ne idegeskedj! Tudom, mit szeretnél mondani. Hidd el, segítek. Legyen szent a családi béke.

Csodák-csodájára egy értelmes szó hagyta el a férfi száját.

– Villám... ka!

A lány elérzékenyülten megcsókolta kedvese száját.

– Ó, istenem! Milyen kedves vagy! Rám gondolsz? Ha akarod, leszek a... Villámkád!

Khillara, miután elkészönt Varázsfűéktől, elindult Vidám Sárkánytollka kíséretében a fejedelem palotája felé. Az udvar bejáratánál jól látszott, hogy Kis Fürkész hevesen magyaráz valami roppant fontosat a karjában tartott Szendevérkének.



Gyors léptekkel haladtak a porlepte, göröngyös főutcán. Nem a forrás felé kanyarodtak a kereszteződésnél, hanem tovább folytatták az útjukat a *Szegénység és Megalázottság Sugárútján*. Hallotta, miről *pusmognak a mellettük elhaladó quarrik*.

Meglepetésére a toprongyos lakosok mellett egyre több díszes öltözetű, beképzelt *úriember* tűnt fel az utca egyre növekvő forgatagában, akiket megrakott társzekerek, vagy cipekedő szolgák hada követett.

– Te, figyelj már, Tollka! Valamit nem értek. Olyan szegény ez a városrész, mit keres itt ez a néhány fennhéjázó pojáca?

Vidám Sárkánytollka komor tekintettel nézett rá.

– Őszinte leszek, Khilli. A Számkivetettek Negyedében vagyunk. Sajnos itt kell élnünk.

– Tessék? – kérdezte meglepettszürke tekintettel Khillara. – Számkivetettek Negyede? Mi a fenét jelent?

– Szegénységet és megvetést. Azok költöznek ide, akik nincstelenné váltak, vagy képtelenek beilleszkedni Quarritól elfogadottnak mondott társadalmába. Az elegáns öltözetű férfiak meg kereskedők vagy vállalkozók lennének. Azért járnak ide, hogy kihasználva a szegénységünket olcsó, alkalmi munkaerőt toborozzanak közülünk.

– Ez már bunkóság! – háborodott fel Khillara. – De mit szólnak ehhez a város elöljárói és vezetői?

– Mit szólnának? – vont a vállát. – Magasról tesznek ránk.

– És a nagyfejedelem? Ne haragudj, de egyáltalán mit keres itt a fia?

– Igazából nem sokat tudok erről. Hamarosan úgy is megkérdezheted tőlük – válaszolta zavartan. – A pletykák szerint Szilaj Vér összeveszett az édesapjával, és ezért költözött átmenetileg a negyedünkbe.

– Sejtettem, hogy valami ilyesmi áll a háttérben. Majd beszélek a bölcs fejedelmünkkel erről a családi konfliktusról – mondta elgondolkozva, és egy terv fogalmazódott meg a fejében.

Rövidesen egy dísztelen kapuhoz értek, ahol szigorú arcú őrkatonák ellenőrizték a szakadtabb öltözetű quarrik fémlapocskára vésett átlépési engedélyét. Ezzel ellentétben azonnal átengedték az öntelten viselkedő kereskedőket.

Amikor meglátták Khillaráékat, széles mosoly terült szét az arcukon, és mélyen meghajoltak előtte.

– Ó, zöld kisúrnőnk! Köszöntjük városunkban!

A honnara röviden biccentett feléjük, majd határozott léptekkel áthaladt a kapun.

Khillara úgy érezte, mintha egy másik világba csöppent volna. Igencsak meglepte a többszintes, jómódról árulkodó házak, macskaköves úttest, szilárd burkolatú járda és egymástól néhány méterre lévő kovácsoltvas kandeláberek látványa.

A házak falából előbújó csövek arról tanúskodtak, hogy vízvezetékrendszerrel és szennyvízcsatornával

rendelkezik a város. *Egyáltalán nem fejetlen a quarrik civilizációja* – futott át az exobiológusnő gondolatain.

A jó módú járókelők udvariasan köszöntötték zöldbőrű vendégüket.

Váratlanul megállt előttük egy díszes fekete talárt viselő tekintélyes férfi, nyakában egy finoman kidolgozott, címeres ezüstmedál lógott.

– Ó, isteneink hozták városunkban, kishölgyem! – köszöntötte illedelmesen, majd egy enyhe csókot lehelt a kézfejére. – Engedelmeivel bemutatkoznék: Serény Irányvér vagyok, Quarritól polgármestere. Remélem, jól fogja majd érezni magát a városunkban. Hát elnézve magácskát, csak gratulálhatok Szilaj Vérnek...

Továbbhaladtak az egyre szélesedő sugárúton, amely egy hatalmas térbe torkollott. Körös-körül impozáns épületek sorakoztak, egy monumentális totemoszlop díszítette a térség közepét. A tetején lévő fából faragott, hófehér sárkány mintha épp felszállni készülne.

– Megérkeztünk, Khilli! A *Vezérve'r* téren vagyunk. Tisztelt uralkodónk és a népünk vezetői innen irányítják nagyfejedelemségünk sorsát – kezdte Sárkány– tollka az

idegenvezetést. – Ez itt a Bölcsék Tanácsának Háza, mellette sorakoznak a Nagyfelügyeletek épületei.

– Értem. Ez a kormányzati negyed és itt vannak a minisztériumok, kormányhivatalok...

– Mi?

– Elnézést! Megértettem, hogy innen kormányozzák a Quarri Nagyfejedelemséget.

– Pontosan! – folytatta kalauzolását Sárkánytollka. – A quarrik ősi totemoszlopát láthatod a tér közepén. Az egyik legenda szerint akkor állították fel, mikor ezer éve megválasztották első fejedelmünket, I. Fehér Vezérvért.

Khillara érdeklődve hallgatta Sárkánytollka magyarázatát.

– Képzeld, hivatalos ünnepélyeket és ősi rituálékat tartanak körülötte – közölte, majd egy kis ideig csöndben maradt. – Nem azért mondom, de a máshonnan jöttékét itt avatják quarrivá.

– Tényleg? – mosolyodott el a honnara. – Akkor nemsokára itt fogok ácsorogni átszellemült arccal.

Miután megkerülték a legendás totemoszlopot övező díszes kerítést, szemük elé tárult az impozáns nagyfejedelmi palota. A hatalmas, négyszintes, színes



téglákból és vörös gerendákból felépített kastély sarkain kecses tornyocskák emelkedtek a magasba. A homlokzatot zöld növényzettel befuttatott kiugró erkélyek törték meg, hófehér szobrocskák díszítették a zöld színben játszó ablakok mindkét oldalát. Khillarát az egyik mesében szereplő cifra palotára emlékeztette a látvány.

Lassan lépdeltek felfelé a hosszú, vörös márványból faragott lépcsősoron. Khillara megszámolta. Pontosan harminchárom lépcsőfok vezetett a magasba.

– Juj, de izgi! – hallatszott Sárkánytollka izgatott hangja. – Végre közvetlen közről láthatom a nagyurunkat és becses családját.

Egy kattanást követően lassan kinyílt a palota kétszárnyas, kovácsoltvas bejárati kapuja, majd beléptek a hatalmas előcsarnokba.

Vérvörös palástot, ezüstösen csillogó mellvértet viselő palotaőrök fogadták őket a festményekkel és lágyan aláhulló vörös drapériával díszített aulában. Miután a padló felé szegezték a félelmetes kinézetű alabárdjukat, mélyen meghajoltak előttük.

– O! Köszöntjük kisúrnőnket és társalkodónőjét!  
Dicső nagyfejedelmünk és családja már várja magukat.  
Kérem, kövessenek! – üdvözölte őket tiszteletteljesen a  
palotaőrök parancsnoka. Szélesre tárult előttük a  
fogadóterem díszes ajtaja.

## KÖNNYES IGEN

Fejedelmi trónusán ült a tekintélyes kinézetű IX. Büszke Sárkány a felesége mellett. Udvariasan elmosolyodott, amikor belépett a zöldbőrű lány, nyomában a kísérőjével. A fia *csábnősténykéje* rájuk vetette az okosan csillogó szemét. A zöldbőrű quarrana bájosan mosolygott, és egy teátrális mozdulattal meghajolt előttük.

A nagyfejedelem kérdő pillantást vetett a feleségére, mire Okos Tűzvirágka azonnal igenlő bólintással válaszolt. Így van. Erre a szokatlan kinézetű lányra van szüksége az oktalanul lázadozó fiának. Nem tudta miért, de úgy érezte, hogy ez a különlegesen zöldes bőrű quarrana végleg megoldhatná a Quarri Nagyfejedelemség problémáját.

– O, köszöntöm a quarrik bölcs nagyfejedelmet és tiszteletre méltó nejét... az én Vérem becses szüleit. Üdvözlöm kedvesem testvéreit és a jelenlévő nagy tudású urakat – köszöntötte a jelenlévőket, majd

felegyenesedett, és barátságos, halványkékre váltó tekintettel nézett a vendéglátójára.

– Kedves lányom, mi is örömmel üdvözlünk téged! Úgy látom, a fiam végre megtalálta a hozzávaló gyöngyszemet.

– Köszönöm a kedvességét, nagyuram! – válaszolta lehajtott fejjel. – Engedjék meg, hogy bemutatkozzam: Khillara Bravvaxa exobi... elnézést, gyógyító mester vagyok. A nagyon távoli Honnaxasil nevű fejedelemségből érkeztem...

– Még egyszer köszöntelek, Khill... ara lányom – szakította félbe barátságosan a nagyfejedelem. – Kérlek, lépj közelebb hozzánk!

Eléjük érve csillogó szemmel nézett Szilaj Vér szimpatikus családja.

– Nos, téged elnézve jól döntött a fiam – folytatta nyájasan Büszke Sárkány. A magas, szikár, őszbe csavarodó fekete hajú, hosszúkás, tekintélyes arcú quarran ezüsből készült nyitott koronát viselt a fején, a válláról ezüsttel átszőtt, bíbor selyempalást borult alá. – Először is szeretném bemutatni a feleségemet, Okos Tűzvirágkát.

– O, nagyasszonyom! Rendkívüli örömmel tölt el, hogy megismerhetem Vérem oly kedves édesanyját – köszöntötte mélyen meghajolva a nemes arcvonású, derékig érő hollófekete hajú, méregzöld brokátruhát viselő hölgyet, akinek vörös gyémánt izzott a díszes fejéke közepén.

– O, te quarrana! Ne hajlongj előttünk, mert már hozzánk tartozol! Rendkívüli hálával tartozunk azért, mert ilyen odaadóan ápolod a fiam! – válaszolta kedvesen a fejedelemasszony, majd felállt a helyéről és jelképesen átölelte a vállát. *Azonnal befogadta a fejedelmi család.*

– Khill... ara! Isteneinkre, nagyon furcsa a neved. És most hadd mutassam be a többi gyermekünket.

Azonnal hozzá sietett egy gyönyörű fiatal quarrana. A fenséges arcát keretező göndör, kékesfekete hajzuhatagába fűzött apró gyöngyök garmadája a szivárvány minden színében verték vissza a fényt. Elegáns, derékig felsliccalt fekete selyemruhája kihangsúlyozta karcsú alakját.

– O! Üdv, te különleges quarrana! Nem ismerlek, de örülök, hogy te lettél a bátyám igazi csábnőstény– kéje.

Angyali Gyöngyvérke vagyok.

– O, szia, hugica! Tényleg egy angyalhoz hasonlítasz. Én is örülök, hogy megismerhettelek titeket.

– Kösz! Nem értettem, hogy is hívnak?

– Khillara Bravvaxa. De nyugodtan nevezz Khillinek, Gyöngyvérke!

– Figyelj, Khilli! Majd dumcsizunk valahol? Elmondanám, hogy milyen az élet a palotában...

Nemsokára közéjük ugrott az emelvényen helyet foglaló sötétbarna bőrnadrágot és fekete ezüstszegecses inget viselő hosszú hajú srác. Somolygó arca kísértetiesen emlékeztetett Szilaj Vérére.

Megfogta és megcsókolta a kezét, majd vigyorogva bámult rá.

– O, Khilli, ha nevezhetlek így...

– Nyugodtan, tesó!

– Őszintén, irigylem a bátyámat, hogy ilyen csáb–nősténykével hozta össze a sors. Vad Sárkányfi vagyok.

– Kösz, Sárkányfi. Tisztára olyan vagy, mint a bátyád.

– Persze. De ne haragudj, van húgod?

A honnara őszintén felkacagott.

– Ó, jaj! Sajnos nincs. De te is nagyon rámenőss vagy...

Büszke Sárkány határozottan megköszöri a torkát.

– Elnézést! Még nem fejeztem be! Az asztalnál folytathatjuk a családi csevejt. Khillara! Bemutatnám a bölcs tanácsnokaimat, Ravasz Ragyogást és Komor Felhőt.

A két szürke talárt viselő idősebb férfi felállt a helyéről, és enyhén meghajolt előtte.

Ravasz Ragyogás kedvesen nézett a távoli messzeségből érkezett honnarára. Hát mégis igaz lenne néhány bölcs földtől elrugaszkodott elmélete? Nemcsak ezen az égitesten élnének igazi hús-vér emberek? A vallásuk szerint a csillagok között csak az isteneik létezhetnek. Ennek a dogmának ellentmond Khillara zöldes bőre és tüzet okádó vassárkánya. Ezen a planétán ilyen nem létezhet. Halványan elmosolyodott. Ez a távolról jött kedves lány még hasznot hozhat a quarriknak. Feltétlenül segítenie kell, mert arról, honnan érkezett hozzájuk, még nem szerezhettek tudomást senki...

Komor Felhő csak hidegen biccentett a zöldbőrű jövevény felé. Ő úgy vélte, hogy a lánnyal érkezett

idegenek megzavarhatják a quarrik aránylag békés életét. Szerinte bőven elég megoldani a szomszédos fejedelemséggel való gyakori ellenséges viszonyt, és elrettenteni a szabadon kóborló, földet követelő bandákat. ..

– Elnézést, hadd mutassam be egy kedves ismerősömet, Vidám Sárkánytollkát, aki a közvetlen szomszédságunkban lakik a... Számkivettetek Negyedében!

Kedvesen bólintottak a társalkodónője felé. Tollka mélységesen elpirult, és a földre szegezte a tekintetét. *Mégis csak a nagyfejedelem és a családja előtt áll.*

– Még mielőtt megreggelizünk, üljetek le és beszélgessünk egy kicsit. O, régóta várt... Khillara.

A két kishölgy helyet foglalt a mögéjük tett székeken.



– Kedves lányom! Még egyszer köszöntelek körülünkben. Nagy örömünkre szolgál, hogy az idősebbik fiam csábnősténykéje lettél – üdvözölte újra, majd a nagyfejedelem kérdő pillantást vetett rá. – Nos, tényleg komolyan gondolod a fiammal való kapcsolatodat?



– Nagyon is komolyan, uram! – válaszolt gondolkodás nélkül a honnara.

– Akkor nincs más hátra... A jelenleg öntudatlan fiam helyett nekem kell megszervezni a továbbiakat.

– O, mire gondol, bölcs nagyfejedelem?

Büszke Sárkány mosolyogva felemelte a mutatóujját.

– Lányom, ne nevezz nagyfejedelemnek. Csak hogy tudd, mindent megteszek a népemért és a fiam boldogságáért. Őszinte leszek: azt szeretném, hogy ne légy sokáig a fiam egyszerű csábnősténykéje.

– Úristen! Ne! Nem tart méltónak hozzá? – kérdezte elhűlve Khillara, és arcáról lefagyott a mosoly.

– Ne ijesztgesd már szegény lányt! – szólt közbe Okos Tűzvirágka, és a férje karjára tette a kezét. – Féltreértette, amit az előbb mondtál.

A nagyfej edelem észbe kapva pillantott a feleségére.

– Ó, ne idegeskedj, lányom. Igazából atyai áldásomat szeretném adni rátok. Csak a közeljövőről lenne szó.

Khillara megkönnyebbülten tekintett Szilaj Vér kedvesen mosolygó szüleire.

– Most arra kérnélek, hogy mesélj magadról. Tényleg, honnan érkeztél hozzánk? Eddig nem tudtam, hogy

léteznek zöldbőrű emberek és tüzet okádó vassárkányok. ..

Ekkor Ravasz Ragyogás udvariasan megköszöri a torkát, hogy figyelmet kérjen.

– O, tisztelt fejedelmünk! Mielőtt meghallgatnánk a kisasszonyt, röviden vázolnám a Bölcsök Tanácsa ezzel kapcsolatos véleményét.

A nagyfejedelem beleegyezően intett a bölcs felé.

– Köszönöm, uram. Tudósként el kell mondanom, hogy zöldbőrű emberekről még a legrégebbi kódexeink sem tesznek említést. Néhány elvetemült bölcs azt merészelte állítani, hogy Khill... ara a csillagok közül érkezett hozzánk, és a tüzet okádó vassárkány nem más, mint a planéták között vándorló égi szekér. Ők nem istenek, csak a mágia és a varázslás nagymesterei. Ez viszont képtelenség... Ugye, lányom? – kérdezte a ravasz bölcs, majd a többiek számára láthatatlanul nemet intett a kezével.

Khillara vette a lapot. Ő is azt tervezte, amit Ravasz Ragyogás. Egyelőre ne legyen publikus, hogy igazából honnan érkezett hozzájuk. Azt viszont felettébb érdekesnek találta, hogy néhány quarri bölcs rájött az

igazságra, bármennyire is kezdetleges legyen a civilizációjuk. Elhatározta, hogy ha alkalom adódik, akkor elbeszélget ezekkel a felvilágosult bölcsekkel.

– Így van uram. A csillagok közül érkeztem volna? Nem értem...

– A másik feltételezés szerint a rendkívüli bölcsességgel megáldott kisasszony egy nagyon távoli földrésről érkezett hozzánk, ahol a quarrik zöldbőrű rokonai élnek, akik érthetetlen módon már nem Véréj istennő követői. – Miután befejezte mondandóját, kérdően nézett a honnarára, a többiekhez hasonlóan.

– Hát... Most nem akarom részletezni, de valami ilyesmi lenne az igazság – kezdett óvatosan fogalmazni Khillara. – Egy nagyon távoli földrésről érkeztünk ide, a vassárkányunk meg a rendkívül ügyes mesterembereink és az okos bölcseink találmánya lenne...

– Ez így nem igaz! Az érthetetlen varázsszavaiddal és a vért követelő jósdobozoddal mi a helyzet? Szerintem te egy bűbájos boszorkány vagy!

– O, bölcs uram, miről beszél? – kérdezte nyugtatókék tekintettel Khillara az undokul viselkedő Komor

Felhőtől. – Egyáltalán nem vagyok boszorkány, hanem kezdő gyógyító. Fogja már fel, a rendkívül ügyes mestereink készítik az eszközeimet. Nincs ebben semmi boszorkányság. Őszintén, látogatóba érkeztünk, de megismerkedtem Szilaj Vérrel... – váratlanul csendben maradt és hosszan, elmerengve nézett maga elé. – És megváltozott körülöttem a világ...

Bölcs Ragyogás villámgyorsan megelőzte Komor Felhő dühös válaszát.

– O, mélyen tisztelt fejedelmünk, szerintem igaz lehet a kishölgy állítása és a többség feltételezése, mert többek között tökéletesen beszéli a nyelvünket.



*Pontosan. A honnaxok tökéletesen ismerték a quarrik egyszerű, de választékos nyelvét. – O! Az a sok udvariasól – Ez annak köszönhető, hogy mintegy harminc éve egy honna-xah robotszonda leszállt a bolygón és az észrevehetetlen, apró fürkészautomatai éveken át lehallgatták egy aprócska quarri falu mindennapjait.*

*Őszintén meglepődtek azon, hogy rengetegszer emlegették a vért, mint a boldogság és az összetartozás szimbólumát. Ezt nem*

*értették pontosan, de halvány gyanú ébredt a honnaxah tudósokban.*

*Három évtized múlva elhatározták, hogy az Olnasanah Bardan-1 kutató űrhajó meglátogatja a Galaktika vámpírjait.*

*Az előzetes tervek szerint először csak a bolygó flóráját és faunáját derítenék fel, majd a második expedíció során létesítenének kapcsolatot az itt élő, szokatlanul véres ösztönökkel rendelkező kultúrával. Az élet azonban másképp hozta...*

*Khillara is, miután jelentkezett erre az expedícióra, alapos nyelvi oktatásban részesült az egyetemen eltöltött utolsó két éve alatt. Ő volt a legjobb hallgató, még a földönkívüli nyelvek tanszékvezető professzora is dicséretben részeltette a quarri nyelven írt rövidke fogalmazásait...*



Büszke Sárkány a kezét felemelve elhallgattatta a teremben lévőket. Kedves tekintettel nézett Khillarára.

– Rövid leszek! – kezdte tekintélyt parancsoló hangon. – Khillara egyáltalán nem boszorkány, hanem bölcs és bájos teremtmény. Nem érdekel, hogy honnan érkezett hozzánk és milyen színű a bőre.

Okos Tűzvirágka futó pillantást vetett a lányra, majd helyeslően bólogatva a férjére pillantott.

– Szerintem az a lényeg, hogy egymást választották a fiammal – mondta kedvesen, majd rákacsintott a hitvesére. – Nos?

A nagyfejedelem lassan felállt a trónusáról.

– Hát akkor eljött az idő, lányom! Sajnos a fiam helyett nekem kell feltennem a következő ünnepélyes kérdést.

– Elnézést, uram! – vágott közbe Khillara. – Amikor találkoztam Szilaj Vérrel, azonnal szeretne volna feltenni a kérdését, de...

– De?

A honnara egy nagy sóhaj után folytatta:

– Sajnos nem tudtam válaszolni, mert megmárt az a gonosz kígyó.

– Értjük, lányom – vette vissza a szót a nagyfejedelem. – Előbb tisztáznunk kell valamit. Tudod, mit jelent a homlokunkon lévő tetoválás? – kérdezte érdeklődve, és megfogta felesége kezét.

– Persze – válaszolta magától értetődően. – Szilaj Vér szép szavakkal elmagyarázta, hogy mit szimbolizál.

Minden jelenlévő felállt a helyéről.

– O, kedves Khillara! Nagyon rövid leszek! A fiam jelenlegi állapota miatt kötelességem helyette megkérni a kezed! Leszel a felesége?

A honnara hirtelen kíváncsi szemek kereszttüzébe került. Várták az egyértelmű választ.

A lány egész testében megremegett. Most kell válaszolnia. Most. Nincs ideje gondolkodni. Elveszíti a múltját, de olyan ragyogó jövő várhat rá, ami...

A következő pillanatban ezüstös könnyek öntötték el az arcát, de halvány mosoly bujkált a szája szegletében. Átszellemülten meredt földönkívüli apósjelöltjére.

– Igen... Igent mondok – rebegette halkan. – Szilaj Vér felesége leszek...

Teljesen váratlanul heves zokogás rázta meg a testét, és a kezébe temette az arcát. Szilaj Vér jövődőbelijét azonnal vigasztaló koszorúként vették körül a jelenlévő quarrának. Pátyolgató szavak törték meg a fel-feltörő sírás hangjait.

– O, Khilli, kedves menyem! Kérlek, nyugodj meg, semmi okod a sírásra – hallatszottak Tűzvirágka vigasztaló szavai. – Csak gratulálhatok nektek, és a fiam

menyasszonyaként köszöntelek a családunkban! Értelek, kislány. Ne gyötörd magad a múlt miatt, mert biztosan szép élet vár rátok. Mosolyogj, és ne feledd, majd ha eljön az ideje, ti ültök a trónunkra. Kérlek...

A quarrának vigasztaló duruzsolása hatott Khillara zűrzavaros, múltjától búcsúzó gondolataira. *Igen. Két nap elteltével végérvényesen döntött a sorsáról. Már nincs visszaút...*

A honnara felemelte könnyáztatta arcát.

– Tudják... alig ismerem Szilaj Vért, de örömmel megyek hozzá. Mégis nehéz felfognom, hogy elvesztettem a múltamat, az ismerőseimet, a barátaimat – rebegte, majd elcsuklott a hangja, és megint könnyek szöktek a szemébe. – Örökre elvesztettem a családomat és a Honnaxasilt, ahol eddig éltem...

– Nyugi már, Khilli! – próbálta vigasztalni Vidám Sárkánytollka. – Miért vesztetted volna el őket? Ha te idejöttél, akkor ők is meglátogathatnak téged, nem?

– Ezt nem értheted, Tollka – suttogta, majd felnézett az égre. – Nagyon messze vannak. Mint a csillagok az égen...

– Isteneinkre kérlek, miről beszélsz? – tette vállára a kezét Szilaj Vér húga. – Örökké a lelkedben élnek, és



soha nem felejtitek el egymást. Csak arra kérnélek, mesélj magadról és családotról egy kicsit. Annyira kíváncsi vagyok.

– És nem fogod hiányolni a szeretetet, mert mi leszünk az új családod, kedves kis menyem...

A quarranák vigasztaló csevegését Büszke Sárkány határozott torokköszörülése szakította félbe.

– Ó, bölcsességgel is megáldott bájos menyem! Mikor tér vissza hozzánk a fiam?

– Az anamnézis és a leletek... elnézést, a jóslatom szerint még ma visszatér a lelke a testébe...

A fejedelmi család megkönnyebbülten vette tudomásul, hogy Szilaj Vér rövidesen felépül a mérgezéséből. Büszke Sárkány elégedetten bólintott. *Ha isteneik is úgy akarják, akkor holnapután megtarthatják a lányít...*

– Ennek nagyon örülök, lányom – válaszolta kedves határozottsággal. – Akkor nincs más hátra... Holnapután megtartjuk a quarrivá avatási szertartásodat, aztán az esküvőtet. Biztos vagyok benne, hogy a fiamnak sem lesz ellenvetése.

Három könnycsepp folyt végig a honnara arcán, de beleegyezően bólintott.

– Így legyen, lányom – folytatta Büszke Sárkány, majd az egyik sarokban ácsorgó alak felé intett a kezével. – Palotamester! Hozzám!

– Ó, hallgatom, nagyuram! – loholt hozzá a díszes öltözetű, hajbókoló férfi.

– Parancsom a következő: azonnal lássanak hozzá a szertartások megszervezéséhez! Most azonnal! Világos?

– O, értettem, bölcs fejedelmünk! Ne aggódjon! Esküszöm, gyönyörű esküvő lesz! – válaszolta a földig hajló férfi, majd izgatottan kiviharzott a teremből.

A nagyfejedelem mosolyogva nézett a fia menyasszonyára.

– Nos, lányom, ez isteneink akarata. Holnapután az oltár elé vezet a fiam...

A komoly pillanatot megszakította Vad Sárkányfi.

– O, isteneink! Milyen gyönyörű sógorasszonyom lesz...

– Fiam! Maradj már magadnak! Még egy fontos kérdést feltétlenül tisztáznom kell a bátyád jövődőbelijével.

– Elnézést! Lenne egy kérdésem – szólt közbe halkan Khillara. – A vőlegényemmel kapcsolatban...

– Rendben, kedvesem, majd reggeli közben nyugodtan kérdezősködhetsz a fiamról – válaszolta Tűzvirágka könnyed hangon.

– Így is lesz, kedves menyem! Azonban meg kellene beszélni a quarri nevedet, mielőtt az asztalhoz ülünk.

– Tessék? – kérdezte meglepetten a honnara. – Mit kellene ezen megbeszélni? Khillara Bravvaxának hívnak.

– O, isteneinkre! Szép névvel áldott meg a sors, de a quarri hagyományok szerinti nevet kell adományoznunk neked.

– Quarri nevet? – kérdezte Khillara, majd töprengő arcot vágott. – De Véremért... megváltoztatom a nevem.

A nagyfejedelem helyeslően bólintott, és elgondolkozva nézett a honnarára.

– Ebben biztos voltam, kedves. Nem is tudom, mi jöhetne szóba – mondta Büszke Sárkány az állát simogatva, majd hirtelen felcsillant a szeme. – Most jut eszembe! Hogyan becézett a fiam?

Khillara nem sokáig gondolkodott.

– Képzelve, reggel megszorította a kezem, és öntudatlanul Villámkának nevezett. Mire azt válaszoltam, hogy örömet lesznek a Villámkája.

– Ez tökéletesen hangzik. Legyen a fiam akarata szerint – mondta elgondolkozva, majd határozottan folytatta: – Ettől fogva a neved... Zöldvillámka!

– És csakis Kecses lehet. Mert olyan szép a bátyám quarranája – tette hozzá vigyorogva Vad Sárkányfi.

– Így legyen... Kecses Zöldvillámka!

Fura mosoly jelent meg a menyasszony arcán, aztán beleegyezően bólintott. Khillara Bravvaxa honnaxah exobiológusnő hamarosan Kecses Zöldvillámka néven a quarri nagyfejedelemfi felesége lesz...

Büszke Sárkány intett az ajtóban ácsorgó egyik alaknak.

– Ékes Toll, hozzám!

– O! Hallgatom, nagyuram! – hajolt meg előtte a színes talárt viselő quarran.

– O, udvari festőm, a következőt kérném tőled. Lehetőleg azonnal alkosd meg Kecses Zöldvillámka személyi tetoválásainak tervét!

– O, értettem! – válaszolta az ecseteket szorongató művész. – Konkrét terveim vannak. Percek kérdése, és kész. Nagyuram, elégedett lesz velem.

Mélyen meghajolt, majd gyors léptekkel elindult az egyik sarokban álló festőállványa felé.

Okos Tűzvirágka hármat tapsolt, mire a sürgőforgó szolgák hada gyorsan felszolgált a reggelit. A nagyfejedelem felemelkedett díszes trónusáról. Nyájas intésére mindnyájan átültek a fogadóterem zölden szikrázó ablaksora előtt lévő asztalhoz.



Nem átlagos villásreggeli, hanem pazar lakoma várt rájuk. Ínycsiklandozó illatú, frissen sütött májjal töltött hústekercs, hatalmas tálon tucatnyi tükörtojás, csészékben fűszerezett főtt hús saját levében, szeletelt quarri kenyér, párolt zöldség, öntetek és mártások, aprósütemények és gyümölcsök látványa fogadta az éhes Khillarát.

– Isteneink áldása szálljon a népemre és a családomra!  
Jó étvágyat kívánok!

Miután elhangzott az asztali áldás, elkezdődhetett a fejedelmi villásreggeli.

Khillara mellé lépett az egyik szolga, aki két kancsót szorongatott a kezében.

– Ó, kisúrnőm! Hidegen vagy melegen kéri a reggeli italát? – kérdezte halk, tiszteletteljes hangon.

A honnara kérdőbarna tekintettel nézett a mellette ülő Vidám Sárkánytollkára.

– Te, figyelj már! Mi ez?

– Mi lenne? A quarrik általában friss sárkánytejet isznak reggelire.

– Gondolhattam volna, hogy nem sárkánylikőrt. Pedig olyan jólesett, amikor tegnap este átjöttél hozzánk és beszélgettünk, iszogattunk... – mondta halkan kísérlőjének, de közbevágott a szemben ülő Angyali Gyöngyvérke:

– Figyeljetek, csajok! Csatlakozhatok hozzátok? – kérdezte izgatottan, majd halkabbra fogta a hangját. – Értsetek meg, nagyon unatkozom a palotában. Ti meg aranyosak vagytok.

– Miről beszélsz, Vérke! Szívesen eldumcsizunk Vérem hugicájával! És te is ígértél valamit, nem?

Ekkor halk, udvarias köhintés hallatszott a háta mögül.

– Elnézést, kishölgyem! Akkor hidegen vagy melegen kéri?

– Én kérek elnézést! Nem melegen, hanem forrón kérném! – szólt hátra, ami mosolyra fakasztotta a jelenlévőket.

– O, nagyon is megértelek, zöldes sógornőm! Forrón, ahogyan öleled a bátyámat! – válaszolta széles vigyorral Vad Sárkányfi.

Amikor a család tagjai és vendégei jóllakottan eltolták maguktól a tányérjukat, egy illedelmes szolgálynő körbevitte kézmosó tálját és hófehér, apró selyemtörülközőit. Kényelmesen hátradőltek a széken, és kötetlen csevej vette kezdetét az asztalnál.

– O, kedves kis menyem, ízlett a quarrik reggelije?

– Inkább a tejről mesélj! Elégé forró volt?

– Ha-ha! Maradj már magadnak, sógorka! Édesanyáddal beszélek! – tromfolta le Szilaj Vér öccsét a többiek nagy derűtségére.

Khillara aggódószürke tekintetet vetett Okos Tűz-virágkára. Egyre inkább a jövődőbelijével kapcsolatos

gondolatok jártak a fejében.

– Megható és megtisztelő, hogy azonnal elfogadott a családjuk, és ilyen kedvesek velem, de...

– De? – kérdezte Büszke Sárkány, felvonva szemöldökét.

– De felettébb érdekelne, mi történt ebben a kedves családban. Miért költözött el Szilaj Vér? Csak azért bátorodom megkérdezni, mert rövidesen a... felesége leszek – kérdezte búzakék tekintettel, majd egy kis szünet után témát váltott. – És azért is aggódom, hogy mit fog enni a beteg gyomrával, ha magához tér.

Okos Tűzvirágka egy szomorú sóhaj után a jövőendőbeli menyé szemébe nézett.

– Hát igazából nehéz erről beszélnem, kislányom. Nem értjük az egészet. Képzeld, egy parázs vita után fogta magát és elköltözött a palotából. Igaz, ennek már lassan hat hete... – mondta lassan, majd mérgében felhúzta az orrát. – Ráadásul abba az átkozott nyomornegyedbe, hogy bosszantson minket!

– Ó, ez hihetetlen! Egy családi vita után? Nem lehet ilyen. Beszélek a fejével.



– Mindenesetre köszönöm, megértő kis menyem! – mondta megnyugodva a fejedelmi anyósjelölt. – Azt is el kell mondanom, hogy az udvari főszakács minden egyes áldott nap többfogásos ebédet küldetett neki. Tegnap azért nem kaptatok semmit, mert a fiam nincs magánál, neked meg a bölcs gyógyítóink szerint diétáznod kellett.

– Ezt megértem, asszonyom, de...

– Ó! Ne aggódj, a mai naptól gondoskodik rólatok a fejedelmi udvar...

– Elnézést, nem a vacsoránk érdekel, hanem...

– Hanem mi, kedves lányom? – vette át a szót a nagyfejedelem.

– Igazából mi történt? – kérdezte bátran Khillara. – Ez tényleg érdekel, ha már magukhoz tartozom.

A nagyfejedelem komolyan Khillara szemébe nézett.

– Hm. Igazad van, lányom, és nem titkolok előtted semmit – kezdte Büszke Sárkány. – Pár hete igyekeztem elbeszélgetni a fiammal. Vázoltam, hogy a terveim szerint két év múlva visszavonulok és átadom neki a hatalmat. O lenne a következő nagyfejedelem. Tudod, kedvesem, nem tartom magam öreg, megfáradt quarrannak, de szeretnék már a saját dolgaimmel

foglalkozni. Ráadásul itt vagytok ti, fiatalok, akikben teljes mértékben megbízom.

– Tökéletesen megértem, uram – felelte Khillara érdeklődve. – De mi a probléma forrása?

– Tudja, kedvesem, arra kértem a fiamat, hogy hagyja abba a kicsapongó életmódját, ne utazgasson összevissza a nagyvilágban, vegyen részt az államügyekben és keressen magához való feleséget...

– Már talált! Íme, Kecses Zöldvillámka kisfejedelemné!

98

– Csönd, fiam! – csapott egyet az asztalra. – Visszatérve a történetekre, Szilaj Vér érthetetlen módon felháborodott a kérésemen és azt vágta a fejemhez, hogy a külföldön kötött üzletei is komoly segítséget jelentenek az államunknak. Ezért nem ér rá a trónusom mellett ücsörögni, és ne szóljak bele a magánéletébe – idézte fel a nemrég történt családi botrányt Büszke Sárkány.

– Még egyszer megkértem, hogy gyakrabban vegyen részt a tanácskozásokon és lehetőleg minél ritkábban utazzon külföldre. Erre csak annyit válaszolt hűvösen,

hogy két szabad évet kér tőlem, aztán visszatér, és a fejedelemség ügyeinek szenteli a hátralévő életét. Addig elköltözik a palotánkból. Hiába győzködtük, kérleltük, veszekedtünk...

– Hiába hullottak bőségesen az anyai könnyeim...

– Igen, sajnos így történt. Végül ránk csapta az ajtót.

– Nem tettünk semmit, mert abban bízunk, hogy hamar megjön az esze. Hiszen már huszonöt éves – folytatta Okos Tűzvirágka. – De attól tartunk, hogy ezt az alattvalóink úgy vélhetik, megbomlott a fejedelmi család egysége.

– Igazából nem értjük, hogy miért viselkedik így a legidősebb gyermekünk, kis menyem.

Aggódó tekintetek villantak a honnarára.

Khillara aránylag gyorsan átlátta az új családja problémáját. Lehet, hogy a jövőbelije férfias hatást gyakorolt rá, de eléggé gyerekesen viselkedik a családjában. Halvány mosoly ült ki a honnara arcára. *Meg hog)) két szabad év?* Ezt sürgősen felejtse el az egykori *elrablója*, mert rövidesen édes rabságba kerül, amire annyira vágyott.

– Hát, mit mondjak, eléggé meglepett, de ezért már nem kell aggódniuk. Mint említettem az előbb, majd én beszélek a fejével, rám biztosan hallgat. Ne is próbáljon ellenkezni!

Elszánt szavai hallatára megkönnyebbült a fejedelmi család. *Íme, az ideális meny.*

– Nagyon kedves tőled, Khillara! Tényleg örömmel tölt el minket, hogy Szilaj Vér felesége leszel.

Váratlanul aggódószürkévé vált Khillara tekintete.

– Elnézést kérek, de mennem kell. Biztosan megértik, aggódom Véremért...

Az asztalukhoz siető festőművész megakasztotta a honnara szavait.

– O, mélyen tisztelt fejedelmem és kedves családja! Elkészültem a művemmel! – mondta felhevülten, majd kihengergette a kezében lévő vászontekercset. – Remélem, elnyeri majd a tetszésüket!

Khillara is elégedetten bólintott a műalkotás láttán. Zöld kör közepén ezüstös szem, kétoldalt ezüst villámok, körülötte csillagok és alatta egy hatalmas vörös vércsepp. *Íme Khillara Bravvaxa, azaz Kecses Zöld–villámka új személyi igazolványa a... karján.*

– O, basszus! De jól fog mutatni a karomon! – kiáltotta félhangosan, majd somolygózőld tekintettel folytatta: – És az ő homlokán is! Én meg köszönettel tartozom az aranykoronás sárkányáért. Csak el ne felejtsem a homlokomból kifésűlni a hajam...

Khillara és Vidám Sárkánytollka rövid búcsúzkodás után elindult hazafelé. A málhásállatot vezető udvari szolga pár lépésnyire követte őket.

## SZEMBEN A MÚLTVAL ÉS A TÖRVÉNNYEL

Kis Fürkész a teraszon ácsorogva várta, hogy visszatérjen zöldbőrű kisúrnője.

– O! Végre, úrnőm! Képzelve...

– Inkább arról mesélj, mi van Szilaj Vérrel!

– Még mindig alszik a kismagurunk, csak állandóan forgolódik és nyögdécsel az ágyban. Bölcs Varázsfű uramék vigyáznak rá. Az a rohadt kígyó! Elnézést, úrnőm!

– Köszönöm, hű emberem! Segíts az udvari szolgának...

– Végre ehetünk! Megérkezett a fejedelmi elemózsia.

..

– Ne szólj közbe! Segíts behordani az udvari ellátmányunkat! Csak halkan és diszkréten. Világos?

A választ már nem várta meg, hanem rögtön beviharzott az ajtón. Miután köszöntötte Varázsfűt, Szilaj Vér mellé ült az ágyra és gyengéd szájcsókkal üdvözölte kedvesét.

– Itt vagyok, kedvesem! – suttogta szelíden, majd *elcsattant a háromszázkilencvenkilencedik ébresztő csók.* – Képzeld, már nem csak az egyszerű csábnősténykéd vagyok!

Szilaj Vér felnyögött és remegni kezdett a szája, majd az egész teste.

– Te most miért aggódsz? Képzeld, az édesapád volt olyan kedves, hogy helyetted megkérte a kezem. Természetesen azonnal igent mondtam neki. O, kedves vőlegényem! Amikor magadhoz térsz, mindent elmondok neked – suttogta lelkendezve, *majd jött a 400.* – Vérem, most megvizsgállak, hogy kiderítsem, mikor csókolhatsz már vissza.

Khillara meglepődött a félig nyitott szemű Szilaj Vér legfrissebb vérképén. A toxin aránya 0%, de egy eddig ismeretlen enzim jelent meg a vérében. *Ez meg mi a fene lehet?*

– O, kedves kis menyasszony és bölcs gyógyító társam, mi a varázsdobozod jóslata? – kérdezte érdeklődve Bölcs Varázsfű.

– Csak annyit mondott, hogy legkésőbb kora este visszatér a lelke...

– O, teljesüljön isteneink akarata! – válaszolta bizakodva. -Jövendőbeli quarrana! Most egy kicsit magatokra hagyunk benneteket, de ígérem, hamarosan visszajövök hozzátok.

Khillara halkán, de határozott hangon szólt az ajtó felé.

– Kis Fürkész, hozzám!

– Parancs, úrnőm! – jelent meg alázatos sziluettje.

– Rövid leszek! Nemsokára visszatér a vőlegényem lelke. Készüljünk fel! A fejedelmi kaja a helyén van?

– Még a pia is, úrnőm! Mindenről gondoskodtam!

– És hogy állunk a vízzel?

– Jelentem, rosszul. Alig van. Tüstént intézkedünk. ..

– Állj! A kis quarrana itt van?

– Bocsásson meg, úrnőm! – hajtotta le a fejét a srác. – Rám vár... az udvaron.

– Nyugi! Nem baj! Biztos sokat gondolkodtok a virágokon – válaszolta megőrizve a szigorúság látszatát.

– Parancsom a következő: itt maradtok, vigyáztok a házra és ránéztek Szilaj Vérre, habár kizárt dolog, hogy estig változna az állapota. Én megyek vízért, világos?



Az igenlő bólintás után elcsattant a négyszázegyedik.

..

Khillara rövidesen felkapta a teraszra kitett vízhordó edényeket.

– Nos, fiatalok! Bármit ehettek, ihattok, amit csak szemetek-szátok megkíván!

– O! Köszönjük, úrnőm!

Váratlanul a válla fölött hátraszólt a ház *úrnője*.

– De ne igyatok a vérlikőrből. Világos?

Végül megesett a szíve rajtuk.

– Na, jó! Ihattok néhány kortyocskát, de ne esetek túlzásba, mért ellenőrizni fogom! – engedélyezte az ifjak minimális dorbézolását, majd sietős léptekkel elindult a forrás felé.



Gyorsan telemerte az edényeit, majd a barátságos quarritoliak pillantásától kísérve elindult visszafelé. Ekkor egy gúnyos kacaj hallatszott a háta mögül.

– Te rohadt zöld kurva! Takarodj innen a francba!

Khillara nem hitt a fülének. Ki merészel szemtelenkedni vele, amikor a fejedelemfi

menyasszonya? Ezt nem hagyhatja annyiban. Határozottan kell fellépnie a becsülete érdekében.

Dühvörös szemmel letette a kannáit, majd lassan megfordult és szúrós tekintettel kereste az *ellenfelét*.

A quarritoliak meglepetten felhördültek, és ijedten elhátráltak a forrástól.

Alig néhány méternyire tőle egy vele egyidős quarrana meresztette rá dühtől villogó szemét. Fekete bőrruhában, csapzott fekete hajjal, csípőre tett kézzel.

– Állítsd már le magad, kisanyám! Hogy mertél lekurvázni? Követelem, hogy kérj bocsánatot!

– Még én kérjek bocsánatot, te mocskos ribanc? – üvöltötte a másik vérben forgó szemmel. – Húzzál már innen! Ha kell, akkor a hajadnál fogva ráncigállak ki a városunkból!

Ez már túl sok volt Khillarának. Ökölbe szorított kézzel rontott a quarranára, és durván meglökte a vállát.

– Te nyomorult cafrika! Velem te így ne merészelj beszélni, mert Szilaj Vér menyasszonya vagyok, te kis liba! Utoljára mondom, kérj bocsánatot! Most! Azonnal! – ordította vörösen izzó szemekkel, majd oldalba taszította az ellenfelét.

– Te zöld ribanc! Még hogy te vagy a menyasszonya? És én ki vagyok, te égből pottyant kurva? – bömbölte esztét vesztve, majd egy váratlan mozdulattal gyomorszájon vágta a honnarát.

Khillara kissé összegörnyedt a fájdalomtól, de gyorsan összeszedte magát és elszállt a bal keze. A quarranának nyomban eleredt az orra vére. Vadul tépték, cibálták egymást, ingerült szitokszavak és ütések tompa hangja hallatszott a forrás körül.

A földön hempergőzve folytatták az elszánt küzdelmüket. Khillara – aki rendszeresen részt vett az egyetemen tartott önvédelmi modul edzésein –, lassan felülkerekedett ellenfelén. A quarrana mellkasára térdelt, felkiáltott, és ütésre lendült a bal keze.

Nem ért célba a végső csapás, mert felharsant egy kiáltás, amire két markos legény leszedte Khillarát a vetélytársáról. Határozottan odébb cibálták a küzdelem helyszínéről.

– A rohadt életbe! Engedjete már el! Ezt nem tűrhetem! Lekurvázott ez a rohadék! – lihegte Khillara bosszúszomjasán, de mindhiába, mert szorosan fogták a karját.

– Dögölj meg, te kurva!

Ekkor kemény kezével satuba fogta a dühtől remegő honnara arcát egy tekintélyes, szakállas, szürke csuklyás köpenyt viselő idősebb quarran, és szúrósan a szemébe nézett. A Nap megcsillant a nyakában lógó hatalmas ezüstmedálon.

– Khillara! Állítsd le magad! Most azonnal!

– De uram, értsen meg! Lekurvázott ez a ribanc! Ezt nem hagyhatom annyiba, hiszen...

– Csönd! Ezt azonnal hagyd abba! Tisztában vagy vele, hogy most hogyan viselkedsz? Pedig a bölcsességednek híre ment az egész fejedelemségben! – rázta meg erősebben a még mindig harci tűzben égő honnarát. – Válaszolok a kérdésekre: úgy, mint egy hisztis liba! Ez méltó hozzád? És tisztában vagy azzal, hogy már ki vagy?

– Uram! Én Khillara Bravvaxa honnaxah exobiológusnő vagyok, de...

– Ez most nem számít! – rázta meg újra. – Mit beszéltetek meg Büszke Sárkánnyal?

– Azt hogy holnapután hozzámegyek a fiához.

– Igen, pontosan erről van szó! – mondta szigorúan a tekintélyes quarran. – Mégis úgy viselkedtél, mint egy becsstelen pórlány! Szerinted a nagyfejedelmünk menyé összeverekedhet a forrásnál, mert csúnyán beszóltak neki?

A kérdés hallatán kitisztult az agya, és bűnbánóan nézett a bölcsnek látszó férfira.

– Igaza van, uram. Nagyon szégyellem magam azért, amit tettem.

A bölcs megkönnyebbülten sóhajtott, majd elengedte a honnara arcát. Intésére a legények eleresztették a fogvatartottjukat.

– Na végre, megjött az a híres bölcsességed! – Elgondolkozva felsóhajtott. – Hát, szégyellheted magad-

– Bölcs uram! Sokáig bánni fogom ezt a ballépésemet, az egyszer biztos – mondta végtelen bűnbánással. – Ünnepeýyesen megígérem, hogy soha többé nem hozok szégyent a fejedelmi családra. Remélem, Büszke Sárkány megérti és megbocsát nekem.

– O, Khillara, illetve Kecses Zöldvillámka. Nagy örömmel tölt el az őszinte megbánásod. Őszinte leszek,

elégge nagy bajba kerültél – kezdte korholó tekintettel, majd a lány karjára tette a kezét. – De óriási szerencséd van, mert a lelkedből fakadó megbánásodat hallva szívesen segíték rajtad! Eszes Csermely vagyok, a Bölcsék Nagytanácsának vezető tisztviselője.

– Ó, jó uram! – Khillara most már rémültszürke tekintettel nézett a jóindulatú bölcsre. – Ezért nem büntethetnek meg! Hiszen ő kezdte az egész balhét. Én csak a becsületedet védtem...

– Te most miről beszélsz? A becsületedről? Most majdnem elvesztetted, de mindent elkövetünk majd, hogy visszaszerezzük neked. Ezért látszólag megbüntetünk téged.

– O, uram! Kérem, ne...

Eszes Csermely határozottan megrántotta a honnara karját.

– Elég volt, lányom! Ezt magadnak köszönheted! Hazakísérlek, de sietős a dolgom, mert feltétlenül beszélnem kell a többi bölccsel és a nagyfejedelemmel.

Lassan haladtak előre a hazafelé vezető úton. A két legény követte őket a vizesedényekkel a kezükben.

– Istenem! – rimázkodott menet közben. – Kérem, ne büntessenek meg! Mindent megígérek!

– Már késő, lányom! Meg kell tennünk, mert ezt diktálja mindannyiunk érdeke – mondta határozottan, majd sokatmondóan nézett a honnarára. – A terveim szerint eljárszunk egy színjátékot. Viselkedj okosan, és elmarad a fájdalmas büntetésed, amit megérdemelnél. Ebből majd okulnak az egyszerű emberek és nem kelnek szárnyra olyan pletykák, melyek szerint a fejedelemfi távolról érkezett jövődőbelije nemcsak bölcs, hanem agresszív nőszemély...

– Uram! Kérem, ne! Nem szeretem a színjátékokat!

– Nyugalom, lányom! Most már minden rajtad múlik. Megismétlem: légy okos és engedelmes! Ebben az esetben nem esik bántódásod, és nem rombolod le a köréd szövődő legendát...

– Jaj, ne! Tudja, szánom-bánom a bűnömet, de...

– O, ne hisztizz, te quarrana! Fogadd el a sorsod! Ma délután érted jönnek, és végrehajtják a jelképes ítéletünket. Ezt meg kell értened, ráadásul te magad tehetsz róla.

Hazafelé a bűnbánó Khillara folyamatosan győzködte Eszes Csermelyt, aki meggyőző szavakkal nyugtatgatta a honnarát.



– Kis Fürkész! Mára nincs több feladatod, szabad vagy! Vonuljatok hátra, egyetek, igyatok, amit csak akartok, vagy elmehettek sétálni, de semmiképpen se tébláboljatok a szobában, világos?

– De úrnőm...

– Csönd! Ez a parancsom!

Aggódó tekintettel lépett be a szobájukba, nyomában Eszes Csermellyel.

Azonnal röpke csókkal üdvözölte Szilaj Vért. Khillara örömmel konstataálta, hogy néhány órán belül magához tér.

A két bölcs barátságosan üdvözölte egymást.

– Te, figyelj, már! – kezdte elhűlve Eszes Csermely. – Elképesztő ez a zöldbőrű quarrana! Nem fogod elhinni, hogy mit művelt a forrásnál!

– Mégis mi történt?



– Hát ez az egész hihetetlen! Képzeld, összefutott Merész Vadvirágkával, aki durván szidalmazni kezdte őt. A bölcs menyasszonyunk nem hagyta magát, és összeverekedtek a közösségi forrásnál.

– Na ne! Erre is képes lenne? Hirtelen fogalmam sincs, hogyan kerülhetnénk el a botrányt.

– Ezért ne idegeskedj! Van egy ötletem. A közvélemény megnyugtatóására eljátszatunk egy kisebb színjátékot. Ne aggódjunk a quarrana miatt, mert értelmes teremtés, és engedelmeskedni fog nekünk.

– Hm. Nem hangzik rosszul. Mire gondolsz?

– Szerintem menjünk! Majd elmondom útközben! Sürgősen beszélnünk kell a nagyfejedellemmel és a többiekkel. Ja, igen! Majdnem elfelejtettem! Azonnal értesítenünk kell Kemény Erősbótót. A tapasztalt végrehajtónk majd levevényli az egészet.

– Hm. Ez jó ötletnek tűnik...

Khillara ijedt tekintettel felállt az ágy széléről.

– Kedves uraim! Annyira szégyellem magam! És mi vár rám? Annyira félek!

– O, te heves vérű quarrana! Ne félj semmitől – nyugtatta Eszes Csermely. – Közös helyrehozzuk a

hibádat...

– Fogadd meg a tanácsom, mindenben engedelmeskedj végrehajtónknak, Kemény Erősbotnak és nem kerülsz bajba – folytatta Bölcs Varázsfű. – Okos lányként biztosan megérted a lényegét.

– Így lehetsz a saját legendád kovácsa!

– Pontosan, lányom! – folytatta a győzködést a másik bölcs. – Ezért kérlek még egyszer, engedelmeskedj!

– És elmarad a fájdalmas büntetés. Rendben?

– Kérem, ne! – rimánkodott a honnara. – Nem lehetne másképp? Hiszen a nagyfejedelem családjához tartozom!

A bölcsök megcsóválták a fejüket.

– Éppen ezért nem lehet. Okos és engedelmes legyél...

*Ne feledd, bölcs, de heves vérű lányom: törvény iránti engedelmesség, higgadtság, fejedelmi büszkeség és alázat a% uralkodás alapja...*

A bölcsök hamarosan elkészöntek az ismeretlen büntetéstől rettegő honnarától. Khillara mélyszürke szemmel átrohant a konyhába, és remegő kézzel töltött

magának egy kupica sárkányvért. Nem segített rajta. Jött a következő hatalmas pohár...

Miután összeszedte magát, visszatért a szobába. Meztelenre vetkőzött, átkarolta kedvesét, és a másik kezével a vőlegénye hosszú haját simogatta.

– Istenem, Vérem, ne haragudj – suttogta halkán, majd eleredtek a könnyei. – Szégyent hoztam rátok. Remélem, mindent helyrehozhatok. Kérlek, gyere vissza hozzám, mert nagyon hiányzol és félek. Ó, vőlegényem, kérlek!

Végül a honnara álomba sírta magát. Azt már nem érzékelte, hogy Szilaj Vér teste görcsösen megrándult, majd lassan tágra nyílt a szeme...



Khillara álmot látott. Nagyon érdekes álmot. Átcikázott rajta a közelmúlt és az értheteden jövő...

Az ebédlőasztaluknál ült a családja és az ismerősei körében. Vidáman cseverésztek és viccelődtek egymással. Emeletes, vörös gyümölcszelével borított torta trónolt az asztal közepén, amin huszonhárom

gyertya apró lángocskája köszöntötte őt. *Utoljára a Honnaxasilon...*

Édesapja, Khittar mondta az első pohárköszöntőt, akit büszkeséggel töltött el az a gondolat, hogy a lánya a nyomdokaiba lép, és a szakmáját folytatja tovább. Az édesanyja örömkönnyekkel a szemében csak annyit suttogott a fülébe: *legyél boldog egész életedben, lányom! A bohém öccse megelégedett egy éjen, éljen a nővérekéé okos gyöngye!* Kiáltással. Khillara a többiekkel ellentétben nem aggódott a művészi ambíciókkal megvert Khillanar miatt...

A honnara megremegett álmában. Úgy érezte, mintha puha, nedves, rendkívül kellemes és enyhén csiklandós érintések garmadája lepné el az arcát, a nyakát, majd ez a vérbizsergető érzés egyre lejjebb haladt a testén.

Tovább folytatódott az álmokép. Éppen Shotorrax ezredes eligazítását hallgatta az Olnasanah Bardan-1 fedélzetén, még mielőtt leszálnának a Quarrioron. Ezután már Szilaj Vért látta maga előtt, aztán mindent elborított a szenvedélyes csók emléke.

Khillara zihálni kezdett, majd érzékien felnyögött. Ugyanis a mámorító érintések elérték az ágyékát. A

nedves, kényeztető *valami* nem sokáig időzött a teste legérzékenyebb pontja körül, mert töretlenül haladt lefelé a hosszú combján. A honnara csodák csodájára nem ébredt fel álmából.

Hirtelen ezüstös fény borította el a mindenséget. Meglepetten ácsorgóit egy domb tövében, amely tetején sárkányokkal díszített tekintélyes trónus várta hívogatóan. Átszellemült arccal elindult a dombtető felé, de félúton megtorpant. Ekkor Szilaj Vér a lába elé térdelt, és...

A lábfejehez ért a kellemes érintések sorozata. Ekkor felszisszent a fájdalomtól, mert gyengéden megharapták a kislábujját.

Khillara szemhéja felpattant. Kíváncsian nézett az ágy vége felé. A látvány boldog mosolyra derítette a honnarát.

– O, Vérem! Végre itt vagy nekem! – kiáltotta örömmel, majd feltérdelt az ágyon és magához szorította szédelgő kedvesét. – Annyira örülök, de aggódom miattad! Mi a fenét csinálsz a lábammal? Hiszen még kóvályogsz a gyengeségtől!

– O, csábnősténykém, mindent felfogtam és éreztem, amit értem tettél – magyarázkodott gyenge, gépies hangon. – Nem tudnám szavakba önteni az érzéseimet. Hálás vagyok az ápolásodért, a szavaidért, az érintéseidért, az ébresztő csókjaidért... a pár csepp véredért és a csodás illatodért...

– Vérem, ne hálálkodj! Hiszen...

A férfi felköhögött.

– Várj! Aludtál, amikor magamhoz tértem. A könnyes arcod látva elhatároztam, hogy megvigasztallak. Álmodj szépeket, mert megérdemled. Ezért csókoltam végig a gyönyörű testedet. Sajnos a végén megszédültem, és véletlenül megharaptam a lábujjadat. Elnézést.

Khillara kétszer is szájon csókolta hálátelt vőlegényét.

– Jaj, miket mondasz? Olyan boldog vagyok, hogy végre itt vagy velem! És olyan gyönyörű álmoképet sugall tál nekem...

A honnara elhallgatott, mert Szilaj Vér elernyedte és a vállára roskadt.

– Na jó! Elég volt, mert megerőltetted magad és még gyenge vagy! – szólt határozottan. – Feküdj le az ágyra, hogy megvizsgálhassalak!

– Hallgatok az életem gyógyítójára.  
– Várj egy kicsit! Ittál már?  
– Néhány kortyot.  
– Az kevés! Idd meg az egészet! – utasította, majd levette az éjjeliszekrényre tett poharat.

Khillara hümmögve vizsgálta, tapogatta a férfit.

– Nos, egyáltalán nem vészes a helyzet. Szerintem ma pihenned, enned, innod kell, és holnap reggelre kutya bajod!

– Ezt én is reméltem, Khillarám.

– Nyugodtan nevezhetsz Zöldvillámkának...

– Tessék?

– Nyugi, mindjárt elmondom. De meg kell ígéred, hogy holnap újra a sárkányod hátán repülünk az égen!

– Persze, zöld angyalom, de...

– Egy pillanat! Kiszaladok kajáért! – szakította félbe, majd kiviharzott a konyhába. Khillara *szíve összeszorult arra a gondolatra, hogy sietnie kell...*

Néhány perc múlva letett egy ezüstitálcat, rajta egy kancsó sárkánytejgel, pohárral és néhány ízletes húspástétommal megkent szendviccsel az ágy melletti éjjeliszekrényre.

– Vérem! Bármi történik, a feladatod a következő! – mondta szigorú hangon és csípőre tett kézzel. – Ma estig megeszed mind a két szendvicset, megiszod az összes tejet, és nyugodtan pihensz az ágyban. Világos?

– O, világos, világos, szépséges gyógyítóm – mondta, miközben zavaros tekintettel gyönyörködött a honnara meztelen testében. – O, Vérékáj Istennő! Minden porcikád felizgat...

– O, jaj! Ma még ne izgasson semmi, mert nagyon gyenge vagy. Akár el is ájulhatsz, ha a fejedből leszállna a vér! Inkább egyél egy falatot!

– Nincs étvágyam.

– Micsoda? No, várjál csak! – mondta határozottan, majd Szilaj Vér mellé ült és addig nem szállt le róla, amíg bele nem erőltetett egy ízletes szendvicset és egy pohár tejet.

– Így ni! Akkor most feküdj le! – Utasítását követően gyengéd erőszakkal a hátára fektette a vérmes reményeket tápláló gyengélkedőt. Aztán úgy feküdt mellé, hogy az arcuk egy vonalba került. Egymás szemébe néztek.



Hamarosan aggódószürkévé vált a borostyánzöld tekintete. El kell mondania, hogy a saját hülyesége miatt milyen gyalázatos színjáték vár rá nemsokára...

– Ó! Min gondolkozol, Khillara?

– Vérem! Bármit mondok, ne zaklasd fel magad. Nagyon kérlek! – rimánkodott, és gyengéden cirógatta a férfi arcát.

– Olyan rejtélyes vagy...

– Sok minden történt, amíg aludtál...

– Ezt gondoltam.

– Nos, holnaputántól már nem Khillara Bravvaxának, hanem Kecses Zöldvillámkának hívnak!

– Zöldvillámkának? Ez hogy lehet?

– Úgy, hogy, quarranává avarnak engem. Mellesleg te sugalltad a Villámka nevet, mert az álmodban így szólítottál. Köszönöm! – hálálkodott, majd csattant a csók.

– O, szent isteneink! Mennyire... örülök!

– De ami ezután történik velünk, annak egészen biztosan jobban örülsz majd! Ugye emlékszel még, hogy miért raboltál el?

– Persze, hogy emlékszem, de nem értem... – mondta elhűlve Szilaj Vér.

– Képzeld, a családotnál vendégeskedtem, nagyon kedvesen fogadtak, és...

– És? Kérlek, folytasd! – sürgette izgatottan.

– Az édesapád helyetted megkérte a kezem, amire igent mondtam. Így az avatási szertartásom után összeházasodunk. Nos, mit szólna ehhez, jövődöbeli férjecsém?

– O, Vérék ístennő! Nem jutok szavakhoz! A feleségem leszel... – válaszolta meghatottan, és magához húzta élete honnaráját. Khillara arcán lefutott egy könnycsepp.

– Én is örülök, hogy a férjecsém leszel, de... aggódom a jövő miatt.

– Csak ezt ne! Mert a feleségem leszel? – kérdezte elkeseredetten a kábulattól még mindig enyhén zavarodott Szilaj Vér.

– O, istenem! Ne beszélj már butaságokat. Még gyengécske vagy, de értsd meg, Vérem, szeretnék hozzád menni feleségül – suttogta. – Ezt akarom tiszta szívemből.

Szilaj Vér megkönnyebbült a menyasszonya válasza hallatán. Pláne amikor a honnara nedves és forró ajka gyengéden végigszaladt az arcán és a mellkasán.

– Nem fogod elhinni, mi történt – kezdte egy nehézkes sóhaj után Khillara. – Ma délben gyorsan elszaladtam vízért, még mielőtt magadhoz térnél. Erre egy szemtelen quarrana minden ok nélkül szidalmazni kezdett a forrásnál. Persze nem hagytam magam. Végül nagyon durván összeverekedtünk, de szétválasztottak minket.

– O, kegyes isteneink! Ebből baj lehet!

– Az is lett, de ne törődj vele! Emiatt most ne főjön a fejed, majd megoldom!

– O, Khillara, kincsem! Hogyan oldanád meg? – kérdezte remegő hangon a fejedelemfi. – A törvényeink szerint az ilyen utcai rendzavarásért könyörtelenül húsz botütés jár, ami igencsak fájdalmas! Remélem, édesapám közbeavatkozik, és megúszod az egészet!

– Mondtam, hogy nyugi! Beszéltem az egyik nagyhatalmú belesetekkel, Eszes Csermellyel.

– És mit mondott?

– Mit mondott volna? Eljátszunk valami színjátékot, hogy mindenki megnyugodjon. Aztán visszafogom magam, és nem kaparom ki annak az ócska ribancnak a szemét.

– Ez nem ilyen egyszerű...

– Jaj! Fogd már fel, nem verik szét a seggem. Majd nyugodtan simogathatod, ha jobban leszel – csitítgatta vőlegényét, végül egy röpke csók után felállt az ágy széléről. – Most jobb ha felöltözöm, mert bármikor értem jöhetnek Kemény Erősboték.

– A rohadt életbe! Ő a legkegytelenebb végrehajtónk!

– Te még mindig aggódsz? Gondolom, éppen emiatt lesz a színjáték részese. Eszes Csermely csak annyit mondott, hogy engedelmeskedjek neki, és akkor nem lesz semmi baj – vont a vállát a honnara. – Most mitől félnék?



Alig fertályórával később hangzavar hallatszott a terasról. Khillara már felöltözve ült az ágy szélén. Egy mély sóhaj után gyorsan lefektette bóbiskoló kedvesét,

majd elszántan felállt, néhány lépést tett az ajtó felé, aztán megállt. *Kezdődjék a komédia...*

– Mi az, hogy bejelentés nélkül nem engedsz be az úrnődhöz? – üvöltötte valaki kintről. – Takarodj az utamból, te büdös kölyök!

A honnara ijedten összerezzen, mert ez a vészjósló hang abszolút nem egy színjátékra emlékeztette őt. Pillanatokon belül kivágódott az ajtó, és egy tömzsi, rövid hajú, fekete posztóruhát viselő, dühös arcú férfi rontott be a szobába. Eközben a vastag nadrágszíja mögé dugta a félelmetes kinézetű fekete husángját. Végül megragadta Khillara vállát. Dühös pillantása összekapcsolódott a honnara félelmet tükröző tekintetével. *Ijesztő. Tényleg nem egy színjátékra emlékeztette az egész...*

– Eszednél vagy, kisúrnőm? – rázta meg erélyesen a honnara vállát. – Mire vetemedtél a forrásnál? Fogd már fel, a fejedelemfi felesége leszel! Nem viselkedhetsz úgy, mint egy pórlány! És nagyon-nagyon szégyelld magad!

– O, uram! Nagyon is szégyellem magam, de nem tudtam uralkodni magamon – rebegette. – De... Okos Csermelyék szerint mindent helyrehozhatok egy

színjáték révén. Udvariasan elmagyarázták, hogy csak engedelmeskednem kell önnek, és nem lesz baj...

– Te most miről beszélsz? Nem tudtál uralkodni magadon, és egy színjáték segít az egészen? – vágott közbe a végrehajtó a fogait vicsorgatva, majd újra megrázta a lány vállát. – Nehogy már azt képzeld, hogy minden rólad szól! És a nagyfejedelmünk családja? Ne hidd, hogy udvarias és kedves leszek veled, mert nem bölcs, hanem végrehajtó vagyok!

Hirtelen elengedte a honnarát, de továbbra is szúrós szemmel meredt rá.

– Kisúrnőm! Nem cifrázom tovább a dolgot! Eszetlen, harcias tyúkként viselkedtél! Ezért megérdemled a büntetésedet!

– De uram! Másról volt szó! – kezdte rémült arckifejezéssel. – Csak egy színjáték... az egész!

– Milyen színjáték? Ez véresen komoly, de a szívem szakadna meg, ha fájdalmat okoznék neked! – mondta határozottan, majd a szeméből kihunyt a vadság tüze, és elővette a rücskösre kopott botját. – Hosszú évek során több száz engedetlen és törvénytörő segget vertem szét

ezzel a bunkóval. Látod, lányom? – kérdezte, és a honnara orra elé dugta a fegyelmezőeszközét.

– Rémisztő, uram!

– Röviden, szeretném megkímélni a fejedelmi popodat!

– Értem, uram! Mindenben engedelmeskednem...

– Így legyen! Engedelmeskedj és engedelmeskedj! Még a szemem rezdülését is figyeld! Világos?

– Értem, értem és értem, uram! Engedelmesség!



– Okos legyél, lányom – mondta helyeslően bólogatva. – Hidd el, megoldjuk az egészet, de nagyon vigyázz, mert odakint nem jóságos bácsika, hanem kegyetlen végrehajtó leszek!

Khillara mártírarccal felsóhajtott.

– Rendben, uram! Mehetünk, de szeretnék elbúcsúzni a vőlegényemtől.

Kemény Erősből erre beleegyezően bólintott.

A honnara visszaült az ágyra, majd gyengéden az ölébe vonta gyengélkedő, aggodalomtól remegő kedvesét.

– O, Vérem! Ne aggódj miattam! Megérdemlem, és csak megúszom az egészet. Te pihenjél, gyógyuljál és gondolj valami szépre. Például erre... – Egy forró, röpke csókkal szakította félbe nyugtató szavait. – Szóval, ha visszatértem, miénk lesz a világ. Holnap szabadon repkedünk fenn a magasban, holnaputántól meg... egymás jele ékesíti a homlokunkat. Ez a lényeg, jövőendőbeli férjecském.

– Igen, de... – kezdte aggodalmasan Szilaj Vér, de képtelen volt feltápászkodni a helyéről, mert Khillara pengéden visszanyomta az ágyra.

– O, nyugi már, én édes Vérem! Fogd már fel, hogy nem lesz semmi bajom! Arra gondolj, elszaladtam a forráshoz vízért. Pár perc, és itt vagyok...

Lassan kibontakozott a remegő kedvese karjaiból, és végignyalta a nedves ajkát a nyelve hegyével. Fel-emelkedett az ágyukról, és elszántan a végrehajtóra nézett.

– Akkor mehetünk... uram!

– Lenyűgöző vagy, kisúrnőm! – mondta az ajtó felé haladva Kemény Erősbót.



– O, uram! Remélem, nem bántalmazta a srácot! Tudja, felelősséggel tartozom az embereimért!

– Hihetetlen vagy, te leány! – somolygott Kemény Erősbót, miközben kinyitotta az ajtót. – Most ez a problémád? Megnyugtatlak, nem bántottam a kölyköt, csak félrelöktem magam elől. De most nagyon vigyázz, kedves lányom, mert odakint rettenetesen szigorú végrehajtónak kell lennem...

A teraszon már várták Kemény Erősbót segédei. Gyorsan egy barátságos kacsintást eresztettek felé, aztán kötelességüknek eleget téve faarccal kísérték a szegénynegyed főutcáján. A mögöttük haladó ítéletvégrehajtó egyfolytában lóbálta a félelmetes botját.

A quarrik aggodalmasan kísérték tekintetükkel a zöldbőrű quarranát.

– O, Vérékáj istennőre, ne! Kegyelmezzetek meg neki! Olyan kedves szegény! – rimánkodott néhány megdöbbent járókelő.

Khillara hálás pillantást vetett az aggodalmaskodó quarrikra.

Egy jól ismert kereszteződésnél lassítottak és balra fordultak.

Az élénkzöld mohával borított sziklafalból előtörő víz először egy mély agyagvályúba folyt, majd vidám patakocskaként csörgedezett tovább a városon keresztül. Ez a csermely mindenkit gyönyörűséggel töltött el Quarritolban, de most a forrásánál a szűrős szemű, csípőre tett kezű Merész Vadvirágka látványa fogadta Khillarát. A honnara elfelejtette mindent fogadalmát, és elborította a harci düh. Ez a szemtelen ribanc mit pöffeszkedik előtte? *Ó, ifjonti vérű Khillara, rögs az útfelfelé... és fájdalommal teli...*

Rögtön az agyagvályú két oldalához tuszkolták a metsző szempárbajt vívó elítélteket. Gyűlölettől izzó pillantásokat vetettek egymásra. *Ó, kegyes isteneink! Most mi lesz a színjátékkal?*

Néhány pillanat múlva Kemény Erősbót dühösen felmordult, és tiszta erejéből rácsapott a vályúra. A két harcias tyúk azért összerezszent a hangos reccsenésre. Most már ijedten meredtek a végrehajtó suhogó mélyfekete botjára.

– Kerge nőstényké! Hogy merészelitek? – ordította kikelve magából. – Ha nem engedelmeskedtek és nem tanúsítotok megbánást, akkor újra lesújt a botom, de

nem a vizes vályúra, hanem a véraláfutásossá váló valagotokra, ami rohadatul fájni fog! Világos, eszetlen libák? – harsogta fenyegetően felemelve az ítéletvégrehajtó eszközét.

– Remélem, ennyi elég volt! – folytatta, és leeresztette a rémisztő botját. – Ítélethirdetés! Khillara Bravvaxa, akit rövidesen Kecses Zöldvillámkanak hívnak és Merész Vadvirágka! Ügyetekkel kapcsolatban meghozta az ítéletét a Bölcsek Nagytanácsa. Bizonyítást nyert, hogy ezen a helyen, amikor delet a Nap, durván megsértettétek a Számkivetettek Negyedének nyugalma. Először gorombán szidalmaztatok egymást, majd óriási botrányt okozva összeverekedtetek a békés lakosok szeme láttára. Ezért húsz fájdalmas botütés jár a törvényeink szerint.

Aggodalmasan felhördült az összeverődött tömeg, amikor vészjóslóan felemelte a botját, de kisvártatva tovább folytatta az ítélethirdetést.

– Kivételt tettek a megértő bölcseink, és jóval enyhébb ítélet született az ügyükben. Az indoklás szerint Khillara pár napja érkezett hozzánk, nem ismerhette a törvényeinket. Ráadásul nem értette, miért

illetik ilyen gyalázatos szavakkal. Merész Vadvirágka mentségére hozható fel, hogy a múltja miatt akarta elkergetni a vetélytársát. *Óriási kérdőjelek, jelentek meg a honnaxah leány a feje körül.* Ezek ellenére legalább jelképes büntetést érdemel a quarrikhoz méltatlan viselkedésük. Ezért arra kötelezzük őket, hogy ma este töltsék tele a szegények vízhordó edényeit. Engedetlenség esetén marad a húsz botütés, a quarri nép legnagyobb sajnálatára...

Megkönnyebbült sóhaj szállt fel a tömegből, és itt-ott felhangzott egy-egy örömkriáltás. A köznép elégedett volt az ítélettel. A két lánynak is nagy kő esett le a szívéről. *Vesztükre.*

Merész Vadvirágka, mintha elvesztette volna a józan eszét, továbbra is gúnyosan vigyorgott Khillarára.

– Na látod? Nincs vége! Még ma a hajadnál fogva ráncigállak ki a városból, te zöld kurva – suttogetta ingerülten.

– Te szakadt cafka! Most se fogod be a pofádat? – sziszegte rettentő dühösen Khillara. – Vigyázz, mert átnyúlok a káva fölött és kikaparom a szemed!

– Nem hallottad? Takarodj...

– Azonnal kuss legyen! – dörrent rájuk Kemény Erősbót. – Rögtön kezdjétek hozzá! A merőedényeket megtaláljátok a vályú szélén! Rajta, vagy borzasztóan dühös leszek!

Az ítéletvégrehajtó fenyegetően magasba emelte botját, de hiába, mert Khillara megmakacsolta magát, és hátralépett a vályútól.

– Uram! Ezt mégsem bírom elviselni! – kiáltotta hisztérikus hangon. Kemény Erősbót elkeseredetten gondolt arra, hogy kénytelen megtenni, amit mindenáron szeretett volna elkerülni. *Ó, te bölcs leány! Ne a személyes sérelem, hanem a quarri nép érdeke vezéreljen!* – Egy percig sem maradok tovább! Ez a szuka folyamatosan sérteget, pedig tudja, ki vagyok! Az sem érdekel, ha megbüntetik! Elmegyek és kész!

A tömeg felhördült, amikor Khillara megfordult, és megtette az első lépést. Kemény Erősbót lelkében elmorzsolts egy könnycseppet.

– Állj már meg, a rohadt életbe! Még egy lépés... és megkapod mind a húsz botütést, te eszét vesztett bölcs leány! Fogd már fel, egy egész nép erre és csak erre kér téged!

Khillara megtorpant, és elszántan meredt a végrehajtóra.

– Tudja, engem is érdekel a nép! De a büszkeségem miatt... mennem kell! – válaszolta elszántan, majd lassan megfordult.

A szíve szakadt meg, hogy ezt meg kellett tennie...

– A rohadt, bűdös életbe! Hát ezt nem hiszem el! Hozzátok ide! – ordította Kemény Erősbót éktelen hangon, amire a legényei könyörtelenül megragadták, majd elé taszigálták az ellenállásra képtelen honnarát.

Aztán egy mély sóhaj után fennhangon megmagyarázta tettét:

– Khillara! Sajnos nem ismerheted a törvényeink fájdalmas erejét! Íme, egy kis ízelítő, aztán dönthetsz!

A honnara lehunyta a szemét, és jeges rémület kerítette hatalmába, amikor térdre kényszerítette a két pribék, majd a dereka fölé rántották a bőrszoknyáját.

Kemény Erősbót felemelte a botját, de csak Khillara hallotta a halk suttogását:

– Ó, kisúrnőm! Elnézést... Mindketten hibásak vagyunk...

Kétszer is lesújtott a fekete husáng.

Erre nem lehet felkészülni. *Ha quarri akarsz lenni, viseld törvényeik, sógorát.* A húsába égő kín, a maró fájdalom, az éktelen üvöltés, a patakzó könnyek. Görcsösen a földre roskadt, de a két pribék talpra állította a reszkető áldozatát.

A szeme sarkából látta, hogy a földre szegeződött a rémisztő husáng, mint ahogy a bűnbánó arcú végrehajtó tekintete is.

– Nos, lányom! Ennyi elég? – kezdte szigorú hangon, de bocsánatkéréssel a szemében. *Folytatódott a fájdalommassá váló színjáték...* – Hogyan döntöttél? Engedelmeskedsz?

A honnara némán állt Kemény Erősbót előtt.

– Ó, te lány! Kérlek, légy észnél! – folytatta tovább Kemény Erősbót győzködő hangon.

Khillara hosszan meredt a végrehajtóra a könnyek és a fájdalom függönyén keresztül, majd igenlően bólintott.

– Uram! Elnézést kérek a vérlázító viselkedésemért! Remélem, megbocsátja a nagyfejedelem, a Bölcsek Nagytanácsa és a quarri nép! – válaszolta egyre határozottabban. – Ezt nem azért mondom, mert rohadtul fájtak a botütések. Rövidesen hozzámegyek a

nagyfejedelem fiához. Nem viselkedhetek úgy, mint valami primitív útszéli lotyó.

Megkönnyebbült sóhajjal vette tudomásul Kemény Erősbót, hogy megjött a bölcs leány esze és a színjáték engedelmes résztvevőjévé vált. Elképesztő! Két botütés kellett ahhoz, hogy visszatérjen a sütnivalója?

Az összeverődött tömeg elégedetten hallgatta a jövőendőbeli kisúrnőjét.

– Higgye el, uram, rettenetesen szégyellem magam azért, amit tettem! Nos, akkor ezennel ünnepélyesen megesküszöm, hogy a továbbiakban betartom a quarrik törvényeit. Isteneink engem úgy segéljenek! -jelentette ki ünnepélyesen, majd felszabadultan nézett a végrehajtóra. – Uram! Visszatérnék a forráshoz, hogy eleget tegyek a büntetésemnek. Elnézést kérek, amiért lassabb leszek az átlagnál, de iszonyatosan fáj az ismertetőjele a hátsómon. Hova dobhattam azt a fránya merőedényt?

Kemény Erősbót intésére a két pribék elengedte a honnarát, aki visszasántikált a forráshoz.





– He-he. Ezt megérdemelted. Hiába dumálsz bármit, akkor is egy zöld kurva vagy és kész! – szólt hozzá izzó gyűlölettel Merész Vadvirágka.

– Kuss! – válaszolta tömören, mert egy öreg néniké jóindulatú tanácsait hallgatta figyelmesen, akinek éppen telemerte a vízhordó edényét. *Jaj, édes lányom! Heves vérű vagy, de kérlek, vigyázz magadra!*

– Engem ne kussoltass, te szajha...

Erre már Kemény Erősbót is felfigyelt, és bosszúsan megcsóválta a fejét. Sajnos megint koptatni kényszerül a fegyelmező eszközét. Fekete botjával intett egyet, amire segédei megragadták a sivalkodó quarranát. Kíméletlenül letérdeltették a lába elé és durván felrántották az elítélt szoknyáját. A könyörtelen végrehajtó négyszer is rácsapott Merész Vadvirágka csupasz hátsójára.

A kíkeservesen zokogó quarrana rémülten meredt rá.

– Te ostoba tyúk! Hogyan merészelsz így beszélni az ítélet alatt? Örülj, hogy ennyivel megúszta! Most pedig nyomás vissza dolgozni!

A könnyes arcú Vadvirágka visszabicegett a helyére és engedelmesen kézbe vette a merőédényt.

Telt-múlt az idő. Alaposan elfáradtak a folyamatos, monoton munkától. Váratlanul Merész Vadvirágka szokatlan módon nézett a honnarára.

– Khillara!

– Szállj le rólam! – rázta le gyorsan, miközben már egy rossz sorsú háborús veterán panaszáradatát hallgatta a *kényszermunkája* során. *Megismerje a szegény quarrik életét...*

– Figyel mád Elnézést, bocsánat, ne haragudj!

– Ez már kevés! Lehetőleg ne szólj hozzám! Rendben?

– Hallgass már meg! Tudod, ki vagyok én? – kérdezte Merész Vadvirágka, majd hangosan felnyögött, mert egy nehéz vízhordóédényt emelt le a káva széléről.

– Persze, hogy tudom. Egy hülye liba.

A quarrana halkan felnevetett.

– Ezt eltaláltad! Az vagyok, de te is. Arra kérlek, hogy hallgass meg! Elmondom, miért estem neked.

– Nem érdekel. És ne zavarj, mert sokkal jobban érdekel ennek a szimpatikus házaspárnak a története.

– Jaj! Ne legyél már ilyen undok! Ki akarok békülni veled, mert...

– Mert rojtosra verték a te seggedet is?

– O, isteneinkre kérlek! Egyáltalán nem! Fogd már fel, el kell mondanom az igazat! Jaj, de nehéz!

– Kímélj meg magadtól!

– Figyu, Khillara! Én vagyok Szilaj Vér barátnője! Most már érted?

A honnara majdnem kiejtette a merőedényt.

– A rohadt életbe! Te most szórakozol velem? Én vagyok a menyasszonya...

– Most miért szórakoznék veled? Figyelj már ide! Ha véget ér ez a hülyeség, akkor mindent elmondok, na?

Khillara elhűlve meredt a quarranára. Mi ez az egész?

Lassan megfogyatkozott a sor, és nemsokára senki sem álldogált a forrás körül. Csak néhány kíváncsi bámészkodó lebzsel körülöttük. Kimerültén támaszkodtak a vályú szélére.

– Szóval nyugi, Khilli! A nagyfejedelemfí a tiéd, de azt a versenyt én nyertem, hogy melyikünk segge fáj jobban!

Erre még Khillara is elmosolyodott.

Kemény Erősbót elégedetten eltette a sokat látott fájdalomosztó botját.

– Ejnye-ejnye, kishölgyeim! Esztelenül egymásnak estetek, és most meg barátságosan elbeszélgettek egymással? Ha ezzel kezdték, elkerülhették volna a botütéseimet és ezt az egész cirkuszt – mondta már kedvesen.

– Ó, igaza van, uram! Mindketten hülyén viselkedtünk, de higgye el, most már szépen megbeszélünk mindent. Tudja, nem akarok nagy feneket keríteni ennek az egésznek, de...

– Te most miről beszélsz? – vágott közbe Khillara, habár a quarranával ellentétben nem szabadult meg teljesen a feszültségtől. *Vajon mit fog hallani a vőlegényéről?*  
– *Legalább* a kétszeresére dagadt a te segged is!

– Rendben, kishölgyek! – válaszolta erre az ítéletvégrehajtó a komolyság látszatát megőrizve. – Végre– hajtottuk a Bölcsék Tanácsa ítéletét, amely tanulságul szolgál a quarrik népének. Menjetek békével, és ápoljátok he vességeitek sebeit. Ó, Vérkéj istennő bölcsessége legyen veletek!

Miután elkészönt, elindult a segédei kíséretében. Három lépés megtétele után újból a honnarára szegezte tekintetét.

– Kisúrnőm! Majdnem elfelejtettem! Holnap este beszélnünk kell erről a nagyfejedelem színe előtt. Csak okosabban, mint most, rendben?

Khillara hosszan nézett a távolodó ítéletvégrehajtó után. Váratlanul Merész Vadvirágka megrántotta a vállát.

– Na, mire vársz? Induljunk már, mert a meggyötört testünkkel hosszú az út hazafelé. Képzeld, csak néhány háznyira lakom tőletek. Erre az ijedelemre megiszunk néhány pohárával, közben mindent elmesélek töviről-hegyire. Benne vagy?

Khillara erre igenlően bólintott. Lassan bandukolva elindultak hazafelé.



Felsántikáltak a takaros házikó verandájára. A szívélyes háziasszony az asztalon lévő sárkányvéres csuporból azonnal töltött két pohárával, majd derűsen nézett a sorstársára.

– Üdvözöllek nálunk, Khillara! Nem akarok udvariatlan lenni, de nem kínállak helyyel, mert ma még meglehetősen fájdalommal járna.

– Köszí a piát! Biztos enyhül tőle a fájdalmunk – köszönte meg az italt, majd a kezébe vette a poharát és körbevetette tekintetét. – Ne haragudj, de olyan szép a házatok, mint Szilaj Véré. Ez azért meglepő, mert láttam a negyedben élők nyomorúságát...

-Tudnod kell, édesapám nemesember, aki komoly tisztséget viselt a nagyfejedelmünk udvarában, de tavaly nyáron minden indoklás nélkül menesztették hivatalából. Sajnos kénytelenek voltunk ideköltözni. De most már ígyunk, mert eléggé szomjas vagyok. Egészségedre, Khilli!

Miután mindketten kiürítették a poharukat, Merész Vadvirágka villámgyorsan töltött a csuporból, majd elégedett pillantást vetett a vendégére.

– Nos, jobban érzed magad?

– Hát, most mit mondjak? Kellemesen felpozsdította a vérem, de ugyanúgy fáj a seggem.

A quarrana felkuncogott.

– Jaj, nyugi már! Van rá egy tökéletes gyógymód! Kérd meg Szilaj Vért, a sárkányhájból készült gyógykrémével kenje be a hátsódat. Hidd el, reggelre kutya bajod. Ráadásul csodálatosan kényeztet az ügyes ujjaival. Biztosan megmasszírozza a popódat, ha visszatér a lelke.

– Előre is Köszí a tippért. Mellesleg magához tért, de még nagyon gyengécske.

– Elnézést! Ha estére mégis megerősödne, akkor pofára esne – nevetett fel Vadvirágka halkán. – Ugyanis még nem tudna a hátadra fektetni. Sajnálhatod, mert iszonyatosan jó vele a bujálkodás. Nekem aztán elhiheted...

– Hm. Ebben biztos vagyok – nézett rá Khillara. – De most mesélj arról, hogy mi volt köztetek Szilaj Vérrrel!

– Rendben! Mindjárt elmondom, de igyunk egy kortyocskát. Egészségedre!

Gyorsan felhajtották az italt, majd a quarrana vázolta történetüket.

– Remélem, nem akasztalak ki ezzel. Képzeld, mintegy fél éve a Palota téren sétálgattam, amikor

jellegetes mosolyával az arcán megszólított a fejedelemfi. Egyszerre volt kedves, aranyos, barátságos és vicces. Kettesben elsétáltunk a piacérre, ahol a kedvenc kocsmájában megittunk néhány italt. Miután kedélyesen és hosszasan elbeszélgettünk, elandalogtunk a folyópartra.

– A fenébe! Ezt sejtettem!

– Hát így történt, Khilli. Végül levett a lábamról, és az övé lettem. Így jöttünk össze.

– Hát most mit mondjak? Kérlek, igyunk még!

Gyorsan lehúzták a soron következő italt.

– Aztán egyszer csak elkezdett hanyagolni engem. Kezdetben fogalmam sem volt róla miért, de azt pletykálták róla, hogy mindenáron távoli fejedelemségből származó asszonyt szeretne magának. Nos, téged elnézve teljesült a szíve vágya.

– Kösz! – válaszolta feszülten Khillara. – Aztán mi történt?

– Telt-múlt az idő, egy szép napon meglátogatott engem. Komoran kijelentette, hogy egy ideig nem akar találkozni velem, de nem szakítottunk. Én meg naiv



libaként csak vártam és vártam. Aztán beállított veled. A többit már tudod.

– A rohadt életbe! Rendkívül dühös vagyok! Ehhez a nőcsábászhoz megyek férjhez?

– Jaj, ne izgasd már magad, Khilli! Te is tudhatod, hogy mindenütt ilyenek a férfiak! Szerintem lezártnak tekintette a kapcsolatunkat, de én továbbra is hittem a tündérmesében: én és a nagyfejedelem fia. Az elkeseredett dühöm miatt estem neked, amiért ismét elnézést kérek. Hülyén viselkedtem, pedig nem vagyok dilinyós és nem ittam semmit.

– Akkor is rohadtul haragszom rá! Na, majd holnap lekapom ezért a tíz körmérő!

– Jaj, ne foglalkozz már annyit a múlttal! Ami volt, az elmúlt. Ráadásul ezzel feleslegesen nyaggatnád a vőlegényedet. Hányszor mondjam, ilyenek a pasik. Fiatalon keresik az életük nőjét, közben észre sem veszik, hogy bunkón viselkednek néhány quarranával. De nekünk is hasznunk van ebből az egészből és könnyen befolyásolhatjuk őket, amit észre sem vesznek.

– Ez nálunk sincs másképp. De most szemet hunyjak a múltja felett?

– Mi mást tehetnél? Egymást választottátok, és téged se érdekeljen a múlt, ahogyan őt sem. Szóval nyugi! Én, mint Szilaj Vér egykori barátnője csak sok boldogságot kívánhatok nektek! – Magyarázata után kérdő tekintettel nézett a honnarára. – Tudod mit, Khilli? Erre igyunk egy kortyocskát, aztán kérdeznék valamit.

– Hallgatlak, Vadvirágka! – válaszolta kíváncsikék tekintettel, miközben a háziasszony töltött a kiürült poharakba.

– Nos, Khilli. Akkor jó barátnők leszünk? Szilaj Vérrel most ne foglalkozzunk, mert igazából az köt össze minket, hogy a saját hülyeségünk miatt szétverettük a seggünket, pedig megúszhattak volna az egészet!

– Most miről beszélsz, Vadvirágka? Persze, hogy jó barátnők leszünk! Jókat dumcsizhatnánk Vidám Sárkánytollkával kiegészülve...

– Hű! Őt is ismered? Biztosan elmesélte a történetét. Kérlek, ezért se bántsd Szilaj Vért!

– Hát nem is tudom. Ja, igen! A vőlegényem húga is jó fej csajszinak tűnik. Négyesben majd elcsacsoghatunk

mindenféléről. De most gyorsan igyunk még egy kortyot, mert mennem kell.

Miután elkészönt a quarranától, hazafelé vette az útját.

– O, úrnőm! Hadd segítsék! Remélem, nem esett nagyobb bántódása! – sópánkodott Kis Fürkész és az aggódó tekintetű Ragyogó Szendevérke.

– Jaj, gyerekek! Nincs semmi bajom, csak egy kicsit fáj az alfelem.

– Nagyon aggódtunk magáért, kisúrnőm! Jelentem, minden rendben van a ház körül. A fejedelemfi türelmetlenül várja magát, én meg szolgálatára állok mindenben.

– Mára nincsen parancsom. Nyugodtan vonuljatok vissza, pihenjete, majd holnap beszélünk. Jó éjszakát!

– O, csillagfényes és áldott jó éjszakát, úrnőm!

Miután aggodalommal vegyes feszültséggel belépett a szobába, az ajtót gondosan becsukta maga mögött.

A közeledő menyasszonya láttán azonnal eltűnt az aggódó kifejezés Szilaj Vér arcáról, és megkönnyebbült mosoly terült szét rajta. Szédelegve felállt az ágy széléről, és felé nyújtotta a két kezét.

– O, felelőtlen kedvesem! Kétségbe voltam esve miattad! Sajnos nem hiába! Gyere, bújj hozzám!

Khillara hozzásimult a vőlegényéhez, élvezve megnyugtató közelségét. Hosszú percek után kiszakadt a karjai közül, és határozottan hátralépett.

– Ó, zöldbőrű menyasszonyom? Ellöksz magadtól?

– Ó, miről beszélsz, Vérem? Örömmel tölt el, ha kettesben lehetek veled, hiszen te leszel a szerető férjecském! Csak aggódom miattad. Feküdj le az ágyra, kérlek. Szeretnélek megvizsgálni...

– Rendben, kíváncsi vagyok! De én is annyira aggódom miattad. Nagyon fáj?

– Persze, hogy rohadatul fáj, de most ne törődj vele. Holnap majd elmondom, hogy kit hibáztatok ezért az egész cirkuszért – mondta halkan, miközben kíváncsian felemelte a férfi szemhéját.

– Hála isteneinknek, a kígyóméreg teljesen távozott a szervezetedből. Holnapra meg elmúlik a gyengeséged.

– Ó, édes kis menyasszonyom! Ez a gyógyító csókjaidnak is köszönhető!

Az ágy előtt térdelő Khillara a fekvő Szilaj Vér szájára tapasztotta ajkát, majd feltápászkodott a

lelépőszőnyegről.

– Vérem! Szerencsére szót fogadtál, és megetted a szendvicseket és ittál a tejből. Ki tudtál menni a mellékhelyiségbe?

– Persze!

– Na, ez jó hír! Megkérhetlek valamire? Tudod, hogy rohadtul fáj a hátam és az alfelem. Bekennéd a városszerte hírhedt gyógykenőcsöddel?

– Ó! Vetkőzz le és feküdj az ágyra!

– Kösz! De kérnék egy pillanat türelmet, amíg kiszaladok a konyhába!

Szilaj Vér nagyot sóhajtva hátradőlt a párnán. Vajon mi lehet az élete választottjával? Olyan kedves hozzá, mint mindig, de...

Azonnal töltött a konyhaasztal közepére tett üvegből. Majd lehúzott még egy pohárkával. Khillara egyszeriben furcsán kezdte érezni magát. Ó! *Túl sok volt már a jóból...* Egyszer csak szédülni kezdett, és mindkét kezével rátámaszkodott az asztalra.

Eredetileg azért ment ki a konyhába, hogy összeszedje gondolatait, erre mi történt? Khillara szederjeszöld arccal, tompaszürke szemmel felvihogott,

és nagyot húzott az üvegből. A mámor köde majdnem mindent törölt a gondolatai közül.

Megragadta a palackot és visszatámolygott a szobába.

Szilaj Vér elhűlten tápászkodott fel az ágy széléről.

– O, isteneink! Ez hihetetlen! Ilyen gyorsan becsiccsentettél? De miért?

A honnara miután csuklóit egyet, ivott a palackjából, majd megtámaszkodott a quarran vállában. A szája szegletéből kis patákként csordogált alá a vérvörös ital.

– Khillara, kis szívem! Te nem lehetsz ilyen! Most mondd meg őszintén, miért öntöttéi fel a garatra?

– Hallgass már, Szilaj Vér! – hadarta zavarosan, vérvörösén izzó szemmel. – Holnapután a feleséged leszek! Azért, mert szeretlek! De amilyen voltál, gyűlöllek!

– Én is szeretlek! De a szemedbe nézve nem létezik a múlt, csak a jövőnk...

– Ez nem ilyen egyszerű! És most hagyjál! Innom kell egy kortyot! – makacskodott az alaposan becsípett Khillara, aki nem volt tisztában azzal, hogy irracionálisán viselkedik.

– Khillara, azonnal állj le! Nem ihatsz többet és kész! Nem vagy magadnál! – mondta eltökélten, és megragadta az üveget. – Ezt a vackot meg add ide!

– Nem adom! És nekem ne parancsolgass! Fogd már fel, szomjas vagyok! – sziszegte rendkívül dühösen, pedig biztos, hogy nem volt igaz az állítása.

A quarran határozottan kitepte a kedvese kezéből a vérlikőrös palackot és kidobta az ablakon.

– Te, vámpírfajzat! Te... te... – sziszegte egyre halkabban Khillara, majd arcáról eltűnt minden érzelem, szemében kihunytak a fények, és öntudatlanul a vőlegénye karjába roskadt, aki mindkét kezével erősen fogta csípőjét.

– Ó! Kirepült egy üveg az ablakon! – hallatszott fel odakintről Kis Fürkész meglepett hangja.

– Psszt, csöndesebben! Az úrnőd már alszik! A palack véletlenül lecsúszott a párkányról.

– Értem. Visszavigyem, kisuram? – kérdezte suttogva a srác.

– Ne! Nyugodtan igyatok belőle, de óvatosan. Jó éjszakát!

Szilaj Vér mély levegőt vett, majd levetkőztette és óvatosan a hasára fektette a kiütött menyasszonyát. Azután a kezébe vette a gyógykrémes tégelyt, és alaposan bekente a halkan szuszogó Khillara derekát, combját és az enyhén véraláfutásos alfelét. Az elsősegélynyújtást követően gyógyító csókokat lehelt a honnara fenekére.

Rövidesen elfújta a gyertyákat és túlhevülésre hajlamos jegyese mellé feküdt, és szorosan átölelte karjával.

Váratlanul megrázkódott Khillara teste, és csendes szipogás hangja hallatszott a csöndes éjszakában.

A quarran egy ujjal végigsimított a honnara arcán.  
*Igen, könnyek hulltak orcájára.*

– Most mit pityeregsz, kedvesem?

– O, Vérem! Annyira szégyellem magam! – szipogta bűnbánóan. – Nagyon csúnyán berúgtam és otrombán viselkedtem veled. Remélem, megbocsátasz...

– Te most miről beszélsz, én kis zöldbőrű hitvesem? Vedd úgy, hogy nem történt semmi. Tökéletesen átérzem, hogy milyen nehéz lehet neked.



– Köszönöm, Vérem – suttogta halkán. – De tudnod kell, szeretlek...

– Én is téged.

Ezüstös csillagok kupolája borult a szerelmespárra...



– Úristen! Széthasad a fejem! – nyögött fel Khillara.

Jajgatva felemelte a fejét. Szemével kereste Szilaj Vért, de nem látta sehol.

– Vérem! Hol vagy? Mégis megharagudtál? – kérdezte aggódó hangon. – Kérlek, segíts! Nagyon fáj a fejem! Jaj!

A honnara óvatosan leült az ágy szélére, de nem szisszent fel, mert a vőlegénye gyógykréme csodák csodájára elmulasztotta a fájdalmait.

Váratlanul kicsapódott a konyhaajtó, és kedvesen mosolyogva Szilaj Vér lépett be egy tálcával a kezében, amin szendvicsek, apró süteményszeletek voltak. A honnara csak ekkor vette észre az éjjeliszekrényére tett tejesbögrét.

– Jó reggelt, fejfájós kis kedvesem! – üdvözölte, majd az szekrénykére tette a tálcát. Szájon csókolta a

másnapos honnarát, aztán mellé ült és átkarolta vállát.

– Te most... mégsem haragszol rám?

– Ó, komolyan nem értelek, életem zöld gyógyítója! – kezdte értetlenkedve. – Most miért haragudnék? Egy kicsit becsiccsentettél, nem érdekel. Gondolom megviselt a büntetésed, no meg mindenféle pletykát hallhattál rólam. Figyelj! Nekem higgyél! Mindent megmagyarázok...

– Ezt nagyon remélem az érdekedben, de most... rohad tul fáj a fejem! Jaj!

– O, isteneink! Nem kell jajgatnod! Itt van a megoldás – válaszolta megnyugtatóan Szilaj Vér, és a honnara kezébe nyomott egy halványkék agyagbögrét. – Nos akkor, szivecském! Idd meg gyorsan Bölcs Varázsfű egyedi gyógyitalát. Miután alszol egy órácskát, úgy ébredsz majd fel, mintha nem is ittál volna sárkánylikőrt. De ígérj meg valamit!

– Mindent megígérek! – rimánkodott Khillara. – Csak add már ide!

– Tessék parancsolni! Aztán fogadj szót, rendben?

Khillara egy beleegyező bólintás után remegő kézzel megragadta az enyhet ígérő csuprocskát. Néhány

pillanat múlva egy megkönnyebbült sóhaj hagyta el ajkait.

– Köszönöm, Vérem! Jaj de jó! Már nem fáj annyira... – suttogta egyre halkabban, lassan lecsukódott a halványezüst szeme, elnyomta az álom.

Kis idő múlva a quarran óvatosan betakarta menyasszonyát. Szilaj Vér Khillara mellé feküdt, és gyengéden simogatni kezdte az arcát. *A világ legboldogabb vőlegényének érette magát...*



Épp csak átfutott Khillarán a közelmúlt egyik emléke. Azok a pillanatok, amikor az ürrepülőtér VIP várója külső kapujánál hosszasan elbúcsúzott könnyes szemű szüleitől, biztató szavú öcsikéjétől, folyamatosan locsogó ismerőseitől. Nehezen, de elindult a hatalmas, trapéz alakú Olnasanah Bardan-1 felé. Egy óra múlva sívító lángcsóva hagyta el a főhajtómű fúvókáját, majd a kutató űrhajó méltóságteljesen a magasba emelkedett, szinte nappali fényárba borítva a légibázis egy részét. Elindultak a csillagok felé... *Soba nem láthatja őket...*

A honnara váratlanul megremegett és visszatért a valóságba. Szilaj Vér gyengéden simogató keze és közelsége jóleső érzéssel töltötte el.

– Én kis Villámkám! Biztos, hogy jobban vagy? – hallotta a quarran aggódó suttogását.

–Nyugi. Nem fáj semmim. Csak...

– Csak olyan furcsa, hogy mégis könny áztatja arcodat.

Khillara szorosan hozzábújt a választottjához.

– Vérem! Kérlek, ölelj szorosan magadhoz! Úgy ölelj át, hogy érezzem, veled vagyok! De úgy is, hogy ne hiányozzanak annyira a múlt örökké élő csillagai...

Szilaj Vér nem értette pontosan menyasszonya szavait, de teljesítette a kívánságát.

Khillara már türkizkék szemmel cirógatni kezdte a vőlegénye vállát. A fejedelemfi szája az ajkáról az arcán át a nyakára siklott, ahol hosszan elidőzött. *Már nem annyira borzalmas érzés... a hatalmas kéjfogak karistolása.*

– Vérem! Vigasztalásként megkóstolnál? Pedig tudhatod, hogy mennyire félek tőle.

– Mit képzelsz rólam, zöld szívem? Csak lecsókolom a könnyeidet...

– Kedves tőled. De a fogaid érintése. Libabőrös lettem...

– O, Vérték istennőre kérek! Ezerszer mondtam, ne félj tőlem.

– Miért félnék? – sóhajtott fel Khillara. – Az elején is azzal kezdted, hogy akkor harapsz, ha akarom. De még mindig annyira rémisztő...

– O, életem csábnősténykéje! Megértelek, és most ne foglalkozzunk ezzel! – terelte el a szót Szilaj Vér, és csiklandozni kezdte a honnarát. – Elnézést, de ígértél valamit, nem?

– Úristen! Mire gondolsz? – ült fel meglepetten Khillara.

– Na mi van? Elfelejtetted? – paskolta meg a honnara vállát, majd kioktató hangon folytatta: – Khillarám, jövődőbeli Villámkám, engedelmességet ígértél, nem? Most pedig követelőzni fogok! Egy: szépen megreggelizünk! Kettő: elindulunk sétálni, hogy meglephesselek! Három...

Khillara kacagva feltérdelt, majd visszahanyatlott az ágyra, magára húzva a vőlegényét.

– Egy, kettő, három, négy! Boldog vagyok veled és kész!

Hát... Majdnem egy órába tellett, mire az önfeledt, de egyelőre visszafogott hancúrozásukat követően indulásra készen álltak a küszöb előtt.

Hidegen felcsillant Khillara ezüstös szeme.

– Ó, mi gyötör, én kis kedvesem?

Aggodalmas szürkévé váló szemek...

– Csak annyi... Örülök, hogy velem vagy, de a múltad...

– Ó, isteneink! Kérlek, ne foglalkozz a múltammal! Most már csak te érdekelsz! Életem végéig...

– Kedves tőled, és ezért megyek hozzád, de azért magyarázattal tartozol.

A teraszon Kis Fürkész és kócos hajú barátnője fogadta őket.

– Ó, szép reggelt kívánok kisúrnőm és fejedelmi uram! Remélem, kellemesen telt az éjszaka!

– Jó reggelt! Hogy másként? Remélem, ti is aludtatok egy keveset.

– Persze, uram! Kényelmesen elfértünk a sufniiban, az utólagos engedelmével – válaszolta Szendevérke teljes

természetességgel. – És hagytunk a piából, amit nagyon köszönünk.

– Jól tettétek. Egy józan gondolkodású ember minden szempontból mértékletességet tanúsít, pláne, ha itálról van szó... – kezdte komoly arccal Khillara, de Váratlanul halványvörösén felszikkasztott a tekintete. – Szilaj Vér! Eszednél vagy? Most mit csipkeded a fenekemet?

– O, ne is törődj vele, szívem úrnője! Csak rászállt néhány szemtelen muslica a szebbik feledre. És megint árad belőled a bölcsesség. O, ebájológusnők leggyönyörűbbike.

Khillara felkacagott, és játékosan belebokszolt a vőlegénye vállába.

– Vigyázz, mert megkapod a magadét! Nincs is vérlikőr szagom!

– Na ugye, mondtam – suttogta a zsenge quarrana. – Nem véletlenül esett ki az ablakon...

Amikor Khillaráék rájuk pillantottak, a srác gyorsan másról kezdett beszélni.

– Esküszöm, csak halk szuszogást hallottunk odabentről! Engedelmével, jelentést szeretnék tenni.

– Nos, kíváncsian hallgatunk, ügyes szolgálóm.

– Szóval, elvégeztük a ránk bízott feladatot. Kijelöltük, hogy hova ültetnénk smaragdzöld dísznövényzetet, bíborvörös és hófehér virágokat, ráadásul azt is kiokoskodtuk, hogy hol függesztenénk fel cserepes virágokat a teraszon. Meg lesz velünk elégedve, úrnőm.

– Ebben egész biztos vagyok.

– Csak egyetlen probléma gyötör minket. Délután vásárolnunk kellene a piacon. Szükségünk lenne legalább egy arany és négy ezüst lapocskára.

Khillara kérdően pillantott a vőlegényére, aki kotorászni kezdett az övtáskájában.

– Csak három platina és egy arany van nálam. Kevésnek tűnik...

– Szerintem elég lesz. Adj legalább egy platinát az ifjaknak.

– O, egek! Az nagyon sok! Értsd már meg, négy platinát is elkérhetnek egy rosszabb sárkányért. A kedvenc fogadómban három ezüstbe kerül egy pohárka vérlikőr, és tizenkét ezüstöt, azaz egy aranylapocskát kell fizetni egy kétszemélyes vacsoráért.



– Ne kicsinyeskedj már! Adj már nekik egy platinát! Fogd már fel, be kell vásárolniuk a piacon. Amúgy legyen náluk pénz, hiszen bármi közbejöhet.

– O, köszönjük, úrnőm! Soha nem volt nálam ennyi pénz.

– Nyugodt lehet... Khillara! Majd segíték beosztani! – Ígérte meg Szendevérke, aztán kivette a platinalapocskát a srác kezéből és vidáman elindultak a belváros felé.

– Várjatok egy kicsit! – szólt utánuk Khillara. – Vegyetek nyugodtan magatoknak ruhát, cipőt, meg amit jónak láttok. Szóval az a lényeg, hogy érezzétek jól magatokat a kertészkedés után. És most nyomás!

– Na? Mi hova megyünk? – kérdezte a honnara, miután Kis Fürkész boldogan nevetgélve elviharzott a barátnőjével.

– Először mi is a piactér felé, aztán...

– Aztán jön a meglepetés – szólt közbe Khillara, majd mély levegőt vett, és jelentősegteljesen a párja szemébe nézett. – De előtte beszélnünk kell a múltadról!

– Khillara, mondtam már neked, hogy lezártam a múltam.

– Ehhez azért nekem is lenne egy-két szavam! De induljunk, mert annyira kíváncsi vagyok!



Khillara és Szilaj Vér kézen fogva haladtak keresztül a Számkivetettek Negyedén. Egymás után fogadták a szembejövők köszönését. A belvárosban egy széles, hatalmas forgalmú, macskaköves úton haladtak tovább.

– Kis szívem, éppen a Quarrik Dicsősége sugárúton sétálunk, amely a Palota tértől a Nagypiac téren át az Isteneink Kegyes Vére székesegyházig vezet.

– Aha. Minden olyan szép és mindenki olyan kedves – válaszolta a bámészkodó honnara, miközben gondolatai akörül forogtak, hogy a gyönyörű Hiadropoul után a lenyűgöző Quarritolban folytatódik az élete.

Végül a grandiózus sugárút kiszélesedett, nagyobb térré öblösödött, amit tarka kirakatok és hangulatos csapszékek vettek körül. Hatalmas tömeg zsúfolódott össze a hátukra vetetett batyuval. A tehetősebbek kantárszáron vezették a zsákokat és kosarakat szállító, barabantához hasonló teherhordó állataikat.

Az egyik elkerített részen folyamatosan zajlott a légiforgalom, mert onnan egyfolytában nehéz terheket cipelő sárkányok emelkedtek a magasba, amit a sárkányászlegények hangos kurjongatása kísért. A fújtatva leszálló igásállatokat rögvest megszabadították a portékájuktól az izgatott kereskedők.

Khillaráék elmerültek a tér közepét uraló piac ezerszínű forgatagában.

A piaci árusok természetesen azonnal megrohanták az esztétikusán kialakított nádtetejű standok között sétálgató fededelemtől és az egzotikus menyasszonyát.

Az árujukat kezükben lóbálva, hevesen gesztikulálva dicsérték tetszetős portékájukat. Ezüsthímzéses selyemblúzok, bőrszoknyák, csillogó– Villogó ékszerek, tejes és likőrös csuprok, kocka formájú, aranybarnára sült cipók, különleges gyümölcsök színes kavalkádja forgott körülöttük.

Khillarát elégedettség töltötte el, mert gazdagabb lett egy mélyen dekoltált, fűzöld selyemblúzzal.

Amikor elhagyták a piactér forgatagát, a honnara szeme megakadt egy édességáros pultján. A kereskedő vette a lapot, és átnyújtotta mézédés ajándékát, egy

fapálcikán lévő, halványzöld színű, óriási vattacukor gomolyagot.

– O, üde szépségem! Okozol még meglepetéseket – mondta a gyanúsan komollyá váló Szilaj Vér.

– Mire gondolsz?

– Hát csak arra, hogy az új blúzod és az édes gomolyagod is tökéletesen passzol a bőrod színéhez!

– Jaj, Vérem! Most mit idétlenkedsz?

– Nyugi, csak vicceltem! Inkább gyere, nézzük meg, hogy mit árulnak a sárkánykupecsek, aztán megpihenünk a törzshelyemen.

A honnara csak beleegyezően bólintott, mert éppen beleharapott a vattacukorba.

A piactér egyik sarkában álló ovális karám felé vették útjukat, ahol néhány kipányvázott, fújtató és szárnyait rebegtető szürkés állat várta sorsának jobbra fordulását.

Khillara döbönt arccal figyelte az előtte zajló adásvételi színjátékot.

Egy nagy bajuszú, potrohos férfi egész közel hajolt az előtte álló izgatott sárkányhoz.

– Mennyit kérsz érte?

– Mivel te vagy az egyik kedvenc törzsvevőm – kezdte meggyőzően az ezüst szegecsekkel díszített bőrmellényt viselő fiatal kereskedő -, neked már öt platinalapocskáért odaadom ezt a gyönyörű égi paripát.

– Teljesen hülyének nézel? – ordította felháborodva a vevő, aztán a földhöz vágta a viseltes süvegét, amit dühöngve megtaposott. – Még három platinát sem ér ez a satnya gebe!

A kereskedő nem hagyta annyiban a dolgot, és ő is ordítani kezdett:

– A rohadt életbe! Most sértegetsz? Mikor csaptalak be téged? Erre válaszolj!

Az idegességtől remegő férfi abbahagyta dühtáncát a jobb sorsra érdemes fejfedőjén.

– Igaz, még nem csaptál be, de most azt tervezed!

– Vigyázz a szavaidra – sziszegte a kupec, miután a két férfi hosszú ideig farkasszemet nézett egymással.

– Figyelj már, Vérem – suttogta Khillara aggodalmas hangon. – Ezek mindjárt összeverekednek.

– O, isteneink, dehogy! – nevetett fel a quarran, majd átölelte menyasszonya derekát. – Igazából jó haverok, csak a sárkánykupecok így szoktak alkudozni a

vevőjükkal. Fogadjunk, hogy végül négy platináért fog gazdát cserélni.

– Biztos igazad van. De ha ilyen az alkudozási stílusa, akkor évente többször kell sityakot vennie.

– A! Ez biztosan nem érdekli. Képzeld, mi történt tavaly nyáron – kezdett pletykálkodni Szilaj Vér. – Miután fillérekért megszerzett két gyönyörű sárkányt, elégedetten felvette, majd gőgösen a fejére nyomta a süvegét. Azt észre sem vette, hogy sárkánycitromos lett a tökfedője, és így ment a kocsmába nagy büszkén. Nem értette, hogy miért röhögnek rajta a törzsvendégek. ..

– Fúj! – fintorodott el Khillara. – Nem tűnt fel neki, hogy bűdös a sapkája?

– O, zöld szívem! Szerintem mindenhol és mindenkor úgy gondolhatják, hogy a pénznek nincs szaga...

Tovább folytatódott az alkudozás.

– Jól van! Négy platina, hat arany és viheted!

– Még mit nem! Négy platina, és kész! Egy ezüsttel sem adok többet!

– Tudod mit ? – replikázott ingerülten a kereskedő. – Ennyiért a tiéd lehet, de akkor meghívsz egy italra!

– Persze hogy meghívlak, de akkor holnap visszahívsz egy kupicára!

– Miről beszélsz, cimbora? Mikor fukarkodtam veled? Üssük már nyélbe ezt az üzletet, aztán menjünk inni – válaszolta megnyugodva a kereskedő. Miután gazdát cseréltek a platinalapocskák, mindketten elindultak a közeli csapszék felé.

– Hű! Nem semmi! Végül mégis megegyeztek egymással – tette hozzá meglepetten a honnara, majd halványan elmosolyodott. – Ezt most megúsza! Csak összepiszkolta a tökfedőjét, de nem lett sárkánytrágyás.

– Hát igen! Rendkívül szerencsés. Képzeld, annak idején egy nagy négyesért olyan jószágot vett, ami lazán megért egy hatost – válaszolta Szilaj Vér, majd elkeseredve felsóhajtott. – Tudnod kell, értek a sárkányokhoz. Nemrég kétszáz életerős igássárkányt sikerült féláron szereznem az egyik tengerparti fejedelemségben tett üzleti utam során. Amikor boldogan visszatértem a jószágokkal, durván nekem esett az apám, mert egy három napig tartó fergeteges vigassággal ünnepeltem meg a sikeres üzletkötésemet a

haverjaimmal. Erre kénytelen voltam elköltözni hazulról...

Komolyra váltott Khillara tekintete, és gyengéden megragadta a vőlegénye vállát.

– Erről is akartam veled beszélni, Szilaj Vér!

– Rendben! De kérlek, most ne beszéljünk a múltamról, mert...

– Tudod, hogy mit érzek irántad, de ezt nem úszód meg ennyivel!

– Kérlek, most ne borzolgasd az idegeimet – suttogta a fejedelemfi lehengerlő csábmosolyával, de nyugtató csókja kivételesen nem érte el célját, mert a honnara továbbra is feszültszürke pillantással nézett rá. – Na jól van! Legyen úgy, ahogy akarod! Betérünk a *Víg sárkánykupecnek egy kancsó vérlikőrt ízbe!* Nevű fogadóba, ahol mindent megbeszélhetünk, rendben?

Khillara kissé elfintorodott, és sokatmondón az égre emelte a tekintetét.

– O, egek! Milyen borzalmas nevű hely? Persze hogy beszélünk kell, de az igazat megvallva még mindig rohadtul másnapos vagyok.



Szilaj Vér röviden felnevetett, majd még szorosabban ölelte magához élete quarranáját.

– Ezért ne aggódj! Akkor meghívlak egy pohár üdítőre.

– Fúj! Akkor inkább rendelj egy pohárka vérlikőrt. Kutyaharapást szőrivel, vagy hogy is mondják felétek?



– Ó! Megérkezett a fejedelemfi a zöldes csábnős-ténykéjével! Üdv, te égből alápottyano gyönyörűség! – köszöntötték a honnarát a helyükről felpattanó törzsvendégek. Khillarának feltűnt, hogy nem csak a nádfonatú székeiken ücsörögve piálgattak a jelenlévők, hanem kiterített papírtekercsek és írotollak heverték előttük az asztalon.

*A Vig sárkánykupecnek egy kancsó vérlikőrt ízibe! Igazából nem egy piaci kocsmá volt, mert a sárkánykupecok és a módosabb vevők általában itt kötötték meg az adásvételi szerződést. Miután végeztek a hivatalos ügyekkel, az üzletfelek cimborákká váltak és egy közös mulatozás vette kezdetét. Természetesen vonagló táncoslányok és kényeztető bájtündérkéek is részt vettek ezeken a magánpartikon.*

A jelenlévők körbezsongták az asztalukat, miközben gyönyörködő pillantásokkal méregették Szilaj Vér menyasszonyát. Végláthatatlan bók- és poénáradat kísérte a bemutatkozásukat.

A fejedelemfi egy cseppet sem aggódott a honnarája miatt. Biztosra vette, hogy a haverjai nem mernek túlságosan tolakodó módon viselkedni vele szemben. Csak egyetlen illetővel kapcsolatban tévedett.

Elképesztő történet kerekedett a teraszon. Amikor a vőlegény néhány haverjával belépett a fogadóba, hogy italt rendeljen a belső pultnál, egy fölényesen vigyorgó fiatal férfi két hatalmas lépéssel Khillara előtt termett és megragadta a kezét.

– Hu! Rohadtul bejössz, te dögös zöldike! – szemtelenkedett a fekete bőrzekés, sármos férfi. – Tudod, legalább egyszer éreznem kell a tested forróságát és a véred zamatos ízét. Te sem bánnád meg, csenevész fogazatú angyalom...

Ekkora pofátlanság hallatán dühvörösre váltott Khillara tekintete.

– Elég! Hogy mersz velem szemtelenkedni, te szemétláda? Biztosan tudod, hogy kihez tartozom...

– Persze hogy tudom, de nem érdekel! Képzeld, zöldikém! Arany Sárkányvér, quattari kisherceg vagyok, a földrész legtehetségesebb sárkánykupece és Szilaj Vér legjobb haverja – mutatkozott be a szemtelen quarran, szorosan fogva a honnara kezét. – Ne értsd félre, csak tudni szeretném, hogy jó kezekbe került Szilaj Vér, vagy sem. Gyorsan felszaladunk az egyik emeleti szobába. Gyere már, tíz perc alatt végzünk, aztán visszatérünk, mintha nem történt volna semmi. Ráadásul soha nem volt dolgom zöldbőrű nősténykével...

Khillara egy dühös kiáltással kirántotta karját a pofátlan quarran szorításából. Erre már mindenki figyelni kezdte őket.

– A rohadt, bűdös életbe! Húzz innen a fenébe! Mégis minek nézel te engem? Olyan olcsó kis kurvának, aki egy aranyért eladja a testét? Takarodj már innen! Hol vagy te Szilaj Vérhez képest, mocskos állat!

Felháborodása láttán felnevettek az ízetlen tréfát kiagyaló törzsvendégek. Arany Sárkányvér bűnbánó tekintettel féltérdre ereszkedett a jogosan dühöngő honnara előtt, aztán gyors csókot lehelt Khillara kezére.

– O, nagyon kérlek, bocsásd meg az idéetlen tréfánkat! Fogd fel próbának, ami...

Khillara levegő után kapkodott, amikor rájött arra, hogy lóvá tették.

– Mi az, hogy idéetlen tréfa és próba? Oltári nagy bunkók vagytok, és kész! Elhitettétek, hogy ez az alak meg akar dugni, mint egy ócska ringyót! Ezt soha nem bocsátom meg nektek! Kopjatok már le rólam!

– Tényleg bunkók voltunk, de már szánjuk-bánjuk tettünket. Csak gratulálhatunk Szilaj Vérnek. Milyen gyönyörű, vagány és hűséges a menyasszonya. Mi meg egy kicsit tényleg elvetettük a súlykot!

– Ne idegesítsetek! Mi az, hogy egy kicsit? Akkora parasztok voltatok, hogy soha a бүдös életben nem állnék szóba veletek...

– Kérem, nyugodjon meg, kishölgyem! Én szégyellem magam a legjobban, mert én találtam ki ezt az egész hülyeséget. Kérem, bocsásson meg! Ó, bocsásson meg!

– rimánkodott az egyik idősebb, kövér kereskedő, fonott arany nyakláncsal a nyakában, miközben ő is elé térdelt és csókolgatni kezdte a kezét. – O, mindnyájunk megértő zöldes virágszála! Szeretném

enyhíteni jogos dühét! Ezennel ünnepélyesen bejelentem, hogy...

– Ti most szórakoztok velem? – kérdezte megenyhülve a honnara. – Ünnepélyes bejelentést akarsz tenni?

– Várjon, kishölgyem – folytatta komor arccal a quarran. – Eddig ebben a kocsmában én voltam a tréfamester, de most... lemondok a tisztségemről, mert gonosz tréfát űztem magácskával. O, nagyon, nagyon kérem, bocsásson meg vétkes fejemnek!

Khillara meghökkent egy percre, hirtelenjében nem tudott válaszolni. Ráadásul a többiek is elkezdek a bocsánataért esedezni.

– Most mi a francot csináljak veletek?

– Csak annyit, hogy erről ne mondj Szilaj Vérnek semmit – győzködte Arany Sárkányvér. – Nem szeretnénk a legjobb haverunkat felzaklatni a hülyeségünkkel. Jól tudjuk, hogy odavan érted.

– Most mit akartok tőlem? Titkoljam el, hogy oltári nagy bunkók a haverjai... – kezdte felháborodottan Khillara, de visszafogta dühét, mert egy vörös

kristályüveget tartva kezében megjelent a mosolygós Szilaj Vér, akit szóval tartott a cimborája.

Vőlegénye mit sem sejtve tette le az italt az asztalukra.

– Elnézést, kedvesem. Kicsit elbeszélgettünk Serény Merészvérrel. Meghoztam a kedvenc italunkat, a kaját mindjárt hozza a pincérlány. Remélem, nem unatkoztál. Csak szóval tartottak a többiek.

– Sajnos az idióta haverjaidnak köszönhetően egyáltalán nem unatkoztam – felelte a fogát csikorgatva, de elhallgatott a többiek megkönnyebbülésére.

– A rohadt életbe! Szemtelenkedtek veled?

– Vérem! Ne idegesítsd magad, kérlek! Mi történhetett volna? Lehet, hogy a haverjaid hajlamosak bunkón viselkedni, de legalább könnyen kezelhetőek – legyintett egyet Khillara, majd gyanútlan vőlegényére nézett. – Na, gyere, ülj le mellém és tölts! Aztán komolyan elbeszélgettünk.

Szilaj Vér eleget tett menyasszonya kérésének, de továbbra is előttük ácsorgóit Arany Sárkányvér.

– Na, húzzál már innen! – ripakodott rá ridegszürke tekintettel Khillara. – Nem látod, hogy zavarasz?

– Mindent értek. Ez az alak kikezdett veled, de én szétverem... -sziszegte dühösen Szilaj Vér, de a honnara határozottan megpaskolta az arcát.

– Higgadj már le, Vérem! Fogd már fel, sehol sincs hozzád képest. Sárkányvér egy kiállhatatlan, nagypofájú alak, aki rettentően idegesít! Téged viszont kedves, jóképű férfinak tartalak, és szívesen összekötöm veled az életem. És most csókolj meg!

Arany Sárkányvér széttárta a kezét és elsétált az asztaluktól. Így kettesben maradtak végre.



– Hát ez hihetetlen – dohogta bosszúsan Khillara. – A haverjaid jópofának tartják magukat, pedig csak idétlenek és fárasztóak. Úgy látszik, hogy az egész Galaktikában ez jellemzi a férfiakat.

– Ebben igazad lehet, kedvesem! Valószínűleg mindenütt ilyenek a halandó férfiak, de a quarrának sem különbek nálunk. Például ha félreértenek valamit, akkor hajlamosak egy féktelen hisztirohammal levezetni a feszültségüket. Quarran legyen a talpán, aki tudja kezelni a problémákat. Nekem, hála isteneinkre, sikerült.

– Persze, hogy sikerült, mert meggyőző vagy, de... rendkívül mohó.

– Én meg úgy véltem, hogy még mindig neheztelsz rám az elrablásod miatt...

– Jaj! Miről beszélsz? – felelte nevetve, és hozzásimult a vőlegényéhez. – Már nem tartom ijesztőnek a megismerkedésünk körülményeit. Inkább olyan romantikus volt, kedvesem!

Szilaj Vér elgondolkozva töltött a poharakba, majd belekortyoltak a vérvörös italba. Khillara másnapos gyomra kissé megremegett.

– Ennek örülök, gyönyörű menyasszonyom. Azzal viszont tisztában vagyok, hogy még mindig rettesz a kéjfogaimtól – válaszolta kissé később a fejedelemfi.

A honnara most már komoly arccal nézett rá.

– Ebben tévedsz, Vérem. Nem rettegek, de fogd már fel, hogy tőlünk annyira idegen a szex közbeni vérszívás. Nehéz hozzászoknom ehhez a gondolathoz...

– Szex? Az mi?

– O, kedvesem! A szex az szerelmeskedést jelent, amit annyira... – A lány zavartan elhallgatott. – De hadd mondjam végig.



A quarran, miután ivott egy kortyot, kíváncsian hallgatta távolról érkezett menyasszonyát.

– Nagyon sokat gondolkoztam ezen és úgy vélem, mivel holnap összeházasodunk... – folytatta tovább, de pár pillanatig csendben maradt, mert az ajkához emelte a poharát. – Mindenestől el kell fogadnom téged. Ha te leszel a férjem, és így szeretkeznél velem, akkor... mindenben a kedvedre kell tennem. Te is boldoggá teszed az életem, ugye, férjecském?

– Hogy lehetne másképp – suttogta meggyőzőően, majd szorosabban magához ölelte a honnarát. – De nem tudhatod pontosan, miről van szó...

– Jaj! Nyugi már! Jól tudom, hogy nemcsak a véremet akarod szívni, hanem megajándékozol a kéjcseppjeddal. Azt is tudom, hogy... jó veled az ágyban...

– Ó, Vérékáj istennő! Ezt hol hallottad?

– Jaj! A volt barátnőid mindent elmeséltek rólad, másrészt öntudatlanul már a vérembe fecskendezted a kéj cseppjeidet, ami borzongató és csodás volt, harmadrészt meg jól tudom, hogy... van mivel dicsekedned.

– O! Te ismered őket? – kérdezte meglepetten Szilaj Vér.

– Persze, most mit képzelsz rólam? – válaszolta vörösen felizzó szemmel Khillara, majd mindketten ittak egy kortyot. – Inkább beszéljünk a holnap esténkkel kapcsolatos dolgokról.

A quarran zavarba jött, de hamar összeszedte magát.

– Értelek, kis szívem. A nászéjszakánkra gondolsz – mondta sejtelmesen, majd megszorította választottja kezét.

– Pont erre gondoltam. Nem akarok csalódást okozni, szerető férjecském ezen a csodás éjszakán, de kérnék pár nap türelmet, amíg hozzászokom ahhoz, hogy... a nyakamba mélyeszted a fogaidat – búgta kérlelő hangon. – Lehetek felül? O, kedvesem!

Szilaj Vér neheztelően nézett a nászéjszakájuktól oktanul rettegő menyasszonyára.

– Te minek nézel engem, életem asszonya? Ne úgy gondolj rám, mint egy erőszakos bunkóra, aki egy ócska kéjnőt lát benned! És ne sértegetsz, mert tiszteletben tartom, hogy nem vagy Vérekéj istennő hódolója –

mondta felhevülten, majd magához húzta a honnarát. – Megígérem, hogy te leszel felül, amit...

Khillara kéjesen felszikrázó szemmel összevissza csókolgatta a vőlegényét. Erre kaján vigyorral bámulni kezdte őket a szomszédos asztal törzsközönsége.

– O, megértő vőlegényem – suttogta halkan, miközben Khillara mindkét kezével rácsimpaszkodott Szilaj Vér karjára. – Mindketten élvezni fogjuk minden pillanatát. Azt a tempót is, amit én diktálok...

Az intim programjuk megbeszélését megzavarta egy mosolygós pincérlány, aki két hatalmas tálat tett eléjük. Khillara elégedetten nézte az eléje kerülő szaftos hússzeletet, sült zöldségeket, amit fűszeres, vörös mártással öntött le a szakács. Végre megjött az étvágya.

Egyszer csak a törzsvendégek izgatottan felpattantak a helyükről és beviharzottak az ajtón. Elragadott kiáltások és kéjes női sóhajok hallatszottak odabent–ről. Mindez arra utalt, hogy elkezdődött a táncoslányok felettébb erotikus show-ja.

A jegyespár nyugodtan folytathatta az ebédjét, majd az azt követő beszélgetését.



– Köszönöm a finom ebédet – hálálkodott Khillara röviden, aztán eltökéltté vált a tekintete. – Komolyan el kellene beszélgetnünk egymással, Vérem.

– Hallgatlak, zöld virágszálam!

– Akkor elkezdem, fejedelmi vőlegényem – kezdte nagyot sóhajtva a honnara. – Röviden mondva a családban lévő probléma idegesít a legjobban. De még beszélnünk kell az eddigi zavaros magánéletről is.

– O, kis szívem! Említetted, hogy vendégeskedtél náluk, és mindenféleképpen telebeszélhették a fejedet, de értsd már meg, ők viselkedtek velem sértőn...

Khillara megmarkolta komolytalanul gondolkodó vőlegénye vállát.

– Szilaj Vér, azonnal hagyd abba! Nem gondolkozhatasz ilyen gyerekesen, mert már elmúltál huszonöt éves! Ráadásul nem egy duhaj sárkánykupec, hanem a nagyfej edelem fia vagy!

– Most miért sértegetsz? – szikráztak fel a fejedelemfi szemei. – Fogd már fel, oktalanul megsértettek, ráadásul megzavarták a barátaimmal tartott összejöveteletem. ..

– Mit képzelsz, Szilaj Vér? Most fogadják el, hogy elkényeztetett fejedelemfiként élsz, amikor édesapádnak

komoly tervei vannak veled? – csattant fel Khillara, és szúrósan jövődőbelije szemébe nézett. – Csak annyit kérnek tőled, hogy most már egy jövődőbeli fejedelemhez méltóan viselkedjél. Fogd már fel, az édesapád szeretné átadni a hatalmat neked. Teljes joggal háborodott fel azon, hogy az utódjaként nem veszel részt a fejedelemség irányításában, ráadásul hülyegyerekként az idétlen haverjaiddal dorbézolsz a lakosztályodban. Gondolom, felcipeltetek vagy egy féltucat ilyen könnyű nőcskét...

– Khillara! Elég volt ebből!

– Nekem van elegendő ebből! Most mit győzködjelek téged, mert biztosan tudod, hogy mit kell tenned! Szerintem vagy annyira intelligens...

– Tessék? Most miért nevezel intelligensnek? Nem értem.

Néhány pillanatra vidámbarnára váltott Khillara tekintete.

– Jaj! Az intelligens szó quarriul értelmeset jelent. De az a lényeg, hogy tudjad, mit kell tenned!

– Most mit kellene tennem?

– Ne játszd meg magad! Szerinted mit kellene, te felelősségteljes jövődőbeli nagyfejedelem?

Szilaj Vér egy pillanatra elgondolkodott, majd beleegezően bólintott felé. Miután mindketten a szájukhoz emelték a poharukat, a quarran komoly pillantást vetett *meggyőző erejű* menyasszonyára, és a vállára tette a kezét.

– Hát jó. Most elmondom az igazságot. Abban a pillanatban, mikor először az ezüstös szemedbe néztem, megláttam azt a nőt, aki az életem értelme – kezdte vallomását, mire a honnara végigfuttatta középső ujjait vőlegénye arcán. – Arra gondoltam, hogy ha már velem vagy, akkor véget vethetek ennek a családi színjátéknak, és visszaköltözöm a palotába. Magamtól döntöttem így, de értsd meg, te is kellettél hozzá.

Khillara a quarran nyakába vetette magát.

– O, vőlegényem, mennyire örülök a bölcs döntésednek! Megkönnyebbültem, hogy nem kellett valami sokáig győzködnöm téged – lelkendezett a honnara, miközben összevissza csókolgatta jegyese arcát. – Csak annyit szeretnék, hogy kérj a szüleidtől bocsánatot a viselkedésedért.

A quarran arca erre töprengővé vált.

– Hogy szent legyen a családi béke... megteszem!

Legyen így, de lenne egy feltételem, zöldes kis szívem!

– Feltétel? Milyen feltétel?

– Hát az lenne a kérésem, hogy a palota alabástrom fogadótermében kéthavonta összejövetelt tartanánk a cimboráimmal. Visszafognánk magunkat, és azt is megígérem, hogy csak hivatásos táncoslányok szórakoztatnának minket. Az ezüst fogadóterem meg üresen állna, hátha valaki más is vendégeket fogadna a fejedelmi családban.

Khillara elhúzódott a saját csapdjába sétáló vőlegényétől.

– Szilaj Vér! Megint komolytalan vagy! Továbbra is az idióta haverjaiddal akarsz bulizni? Tudod mit? Legyen így, de egyvalamiben tévedsz!

Szilaj Vér egy pillanatra kérdően felvonta a szemöldökét.

– Miben tévednék? O, nem értelek, kedvesem.

– Abban tévedsz, hogy azt hiszed, üresen fog állni az ezüst fogadóterem, amikor összeröffenek a tökkelütött haverjaiddal.

– Még mindig nem értem. Miért ne maradna üresen?  
Nem megyünk át...

A honnara idegesen nyelt egyet.

– Kezdjük azzal, hogy nem is mernél!

– Miért ne mernék? Hiszen a feleségem leszel.

– Képzeld, a barátnőimmal fogok trécselni és  
iszogatni, akiket te is jól ismersz. Természetesen velünk  
lesz Gyöngyvérke, a húgocskád.

– O, isteneinkre! Cserfes kislány. Na és? – vonta meg  
a vállát a quarran.

– Várjál, még nem fejeztem be! Két quarranával is  
sikerült megismerkedtem Quarritolban, akik igencsak  
közel álltak hozzád – kezdte mondandóját Khillara, de  
Váratlanul elhallgatott és ivott egy kortyot. – Emlékszel  
Vidám Sárkánytollkára?

– Kérlek, ne! Kit érdekel az a buta liba?

– Buta liba? Hogy merészelsz így beszélni a  
barátnőimről? Soha nem gondoltam volna, hogy ilyen  
durva, erőszakos alak voltál! És jön majd még valaki.

– Csak nem hívod meg azt a nősténykét, akivel  
összeverekedtél a forrásnál? – kérdezte naivan, de hamar  
lehervadt arcáról a fölényes mosoly.



– Feltétlenül itt lesz! És nagyon haragszom rád miatta. Nem kellett volna Merész Vadvirágkának mondanod valamit?

– Most mi a baja velem? Nemrég sugalltam neki, hogy köztünk mindennek vége.

– Most mit bosszantasz, Szilaj Vér? Mi az, hogy sugalltad? – Khillara indulatosan megrázta a vőlegénye vállát. – Fogd már fel, azt hitte, hogy még a barátnőd, ezért esett nekem a forrásnál.

– A rohadt életbe! Én annyira sajnálom...

– Csak ne sajnálkozz most! Miért nem mondtad meg egyszerűen a szemébe, hogy vége? Ezt nem úszód meg egy laza bocsánatkéréssel.

– Mégis, mire gondolsz, én kis gyönyörűségem?

– Meg se próbálj szédíteni! Rövid leszek! Megbocsátom a múltad, de a jövődöbeli feleségedként egyet megkövetelek tőled!

– Bármit kérhetsz, teljesítem.

– Szóval ne tőlem, hanem tőlük kérjél bocsánatot. Még az esküvőnk előtt, világos?

Szilaj Vér nem sokáig töprenghetett ezen, a rámeredő szúrós szemek miatt úgy döntött, hogy eleget tesz

menyasszonya határozott kérésének.

– Legyen, ahogy szeretnéd. Még ma beszélek velük. Meghívjuk őket a *Vérkei Istennő köszöntése* nevű ceremóniánkra, amin felkészítenek minket az esküvőre. Főleg téged, erre készülj fel. Elnézést, mert ez lett volna az egyik meglepetés.

– Egyáltalán nem baj, sőt egész kíváncsivá tettél. Az egyszeri honnaxah lánya nem mindennap megy hozzá a nagyfejedelem fiához... egy másik bolygón. – A meghitt pillanatok után Khillara újra halványvörös tekintettel meredt a vőlegényére. – Mire vársz? Ígértél nekem valamit, nem? Ne légy tehetetlen, hanem azonnal intézkedj, hogy ott legyenek ma este!

A quarran nagyot sóhajtott, aztán felállt helyéről és egy mozdulattal magához intette a terasz lépcsőjénél ácsorgó szolgafiút. Néhány pillanat múlva már sárkányhalálában szaladt a srác, hogy értesítse Khillara barátnőit. Közben boldogan szorongatta azt az aranylapocskát, amit a bőkezű Szilaj Vér adott neki.

Khillara megnyugodott és boldogság töltötte el.

– Ó, Vérem! Annyira kedves és megértő férjecském leszel – hízelgett kicsit a honnara. – Ígértél még egy

meglepetést. Mm? Olyan kíváncsivá tettél, mikor indulunk?

Szilaj Vér gyorsan magához intette a küszöbön ácsorgó sunyi tekintetű, testes, idősebb főpincért.

– O, legkedvesebb vendégeink! Hadd gratuláljak maguknak – nézett rájuk nyájas mosollyal az arcán. – És még miben állhatok a szolgálatukra?

– Csak fizetnék.

– Ó! Pedig nem látták a táncos quarrának új műsorát.

..

– Elnézést! A vőlegényem fizetne, mert mennünk kell! – vágott közbe Khillara feszülten.

– A kívánsága parancs, kisúrnőm! Remélem, ízlett az ebéd és az italkülönlegességünk. Egy pillanat... három arany és öt ezüst lesz összesen.

– Öt aranyból adjon vissza.

– Ó! Hálásan köszönöm, fejedelemfí! Remélem, hamarosan viszontlátjuk éttermünkben! Tudják...

Miután megitták az italukat, Khillara belekarolt fejedelmi jegyesébe, és lassan, sétálva elindultak a sugárúton.



Miután maguk mögött hagyták a Piacteret, továbbra is többszintes, elegáns házak szegélyezték a Quarrik Dicsősége Útját. A kikövezett járdákon ötven méterenként vasból kovácsolt, cirádás kandeláberek meredtek az ég felé.

Khillara honnaxasilon kívüli vőlegénye karjába kapaszkodva az eddigi életére gondolt. Szinte mindenből kitűnőre kollokvált az egyetemen. Az *Idegen civilizációk történelmi és társadalmifejlődése* volt a kedvenc tantárgya. Áhítattal hallgatta az egyetemi oktató szavait az előadásokon és a szemináriumi foglalkozásokon. Lenyűgözte a Galaktikában eddig megismert civilizációk változatossága és különlegessége. Erre néhány év múlva egy eleddig ismeretlen bolygó városának főutcáján sétál, miközben belekarol helyi, kéj vámpír vőlegényébe. Hihetetlen fordulat az életében...

Khillara lopva a jegyesére nézett. Daliás termete, nemes arcéle, mosolygós fekete szeme, hosszú hollófekete haja, karjának gyengéd, de határozott érintése azonnal megváltoztatták a gondolatait.

Milyen hihetetlen fordulat? Badarság. Ezen a bolygón megtalálta az igazi boldogságot.

Szilaj Vér jóleső érzéssel vette tudomásul, hogy Khillara a nyakába vetette magát és hevesen megcsókolta. Néhány járókelő tapsolni kezdett romantikus jelenetük láttán.

Nemsokára a sugárút egy hatalmas körtérbe torkollott. Egy vérvörös és hófehér virágokkal körbeültetett dombon állt az *Isteneink Kegyes Vére* székesegyház. A hozzá vezető széles lépcsősorról jó rálátás esett a városra.

Három tízméteres alakból álló szoborcsoport uralta a quarrik tekintélyes dómja előtti teret, amely kiváltotta a honnara csodálatát. A kompozíció közepén álló gyönyörű női alak kitárt karokkal várta a felé közeledő tekintélyes férfit, akinek egyértelműen kidudorodott az ágyékkötője. Nem messze tőlük törökülésben ült egy potrohos, bagolyszemű férfialak a talapzaton, és intőleg előre nyújtotta a mutatóujját.

– Ó! Lélegzetelállító és csodálatos! Kik lennének ezek... az emberek? Vagy istenek?

– Pontosan, Khillarám. Ők lennének az isteneink. Éppen megteremtik a világot...

– Ó! Most már értem. Vérkéj istennő és Vezérvér főisten találkozik ebben a pillanatban.

– Pontosan. Ki mesélt erről?

– Ki más, mint Sárkánytollka. Nemcsak rólad, hanem másról is beszélgettünk vele. Várj egy kicsit! Ki lenne a harmadik istenség? Kérlek, most te mesélj!

Szilaj Vér átölelte a menyasszonya derekát és ünnepélyes arckifejezéssel elkezdte magyarázatát.

– Tehát azt a pillanatot ábrázolja, mikor megteremtik a világot. Az eredetmonda szerint az idők kezdetén Főistenünk és Vérekéj istennő magányosan kóborolt a csillagok között. Amikor megpillantották egymást, azonnal olthatatlan szerelemre lobbantak egymás iránt...

– Igen. Azóta is szerelmeskednek.

– Hm. Annak köszönhetően, hogy isteni testük egyesült, megteremtették a világunkat, amiben élünk. Amíg folytatják isteni bujálkodásukat, békességgel, boldogsággal, termékenységgel, jóléttel ajándékoznak meg minket. Az Istennőnk különös kegyben részesítette a Quarratal hű gyermekeit. Képessé tett minket arra, hogy érezzük és élvezzük egymás zamatos vérét,

miközben a férfi életet jelentő magjával megajándékozta élete szerelmét, amitől szárba szökkenhet egy új élet reménye.

– Nagyon szép gondolatok. Folytasd csak, kérlek!

– A világunk csak addig létezik, ameddig szeretkeznek egymással. Szerencsére számunkra maga az örökkévalóság, ami nekik egyetlen pillanat – Khillara még jobban hozzásimult a vőlegényéhez. – A harmadik istenség Mindenható Kegyesszem, akire a főisten ideiglenesen átruházta a világmindenség irányítását, amíg folytatja isteni nászát a szerelem istennőjével.

– O, istenem! Tudod, Vérem, nagyon magasztos, mesés és erotikus a vallásotok. Annyira tetszik.

– Ó, jövődőbeli Zöldvillámkám! Holnap délután ebben a szentegyházban lesz a házassági ceremóniánk.

– Ami olyan boldoggá tesz...

– Mint engem...

Percekig összefonódtak a házasulandók, majd miután kigyönyörködték magukat egymásban és a város panorámájában, folytatták sétájukat Quarritól városkapuja felé.



A városból kivezető sugárút mentén a házak egyre alacsonyabbak és szegényesebbek lettek, a kandeláberek hosszú sora, a kikövezett járda és a macskaköves úttest véget ért a tekintélyes városkapunál.

Az öt méter magas, napfénytől csillogó, fehérre meszelt városfalat a főúttal szemben egy háromszintes őrtorony szakította meg, amely aljában egy felhúzott rostélyú kapu nyílt. A felette látható ovális domborművön két sárkány emelkedett a magasba. Amikor áthaladtak a Sárkány-kapu boltíve alatt, a karmazsinvörös köpenyt viselő őrparancsnok négy alabárdos katonájával mély meghajlással üdvözölte a fejedelmi jegyespárt.

A városkaputól széles, fehér zúzalékkal gondosan leszórt, simává döngölt országút vezetett tovább. Éppen egy csodaszép ligeten haladtak keresztül, amikor Khillara furcsa hangokat hallott a magasból. Ösztönösen az égre emelte tekintetét. A honnarának szinte tátva maradt a szája a csodálkozástól.

Egyre erősödő fúj tatás, morgás hallatszott felülről. Egy perccel később tucatnyi sárgás tollazatú sárkánycsikó jelent meg az égen. Pont a fejük felett nem



bírt magával két tüzes sárkányka, és a fák koronája felett légipárbaj bontakozott ki közöttük. Vadul egymásra rontottak, erős karmaikkal tépték egymást, ahol érték. Eközben izgatottan fújtatva körülöttük keringett a többi égi csikó.

A harci játékukban gyönyörködő Khillarára bőségesen hullott a tépett, sárgás sárkánytoll. Az egyik pihe pont a nyitott tenyerébe pottyant. Khillara ezt égi jelnek tekintette...

Nem tarthatott sokáig a sárkánykölyök ribilliója, mert hangos kurjongatásokkal kísérve közéjük vágott két csikóslegény fakó sárkányán, és szapora ostorcsapásokkal rendet teremtettek közöttük. Az égi csikók hangos morgás és halk vinnyogás közepette ékalakzatot vettek fel, majd erőteljes szárnycsapásokkal engedelmesen napnyugat felé kezdtek repülni. A távolodó csikósok hangos kurjongatása még sokáig visszhangzott a fülükben.

– Jól vagy, kicsi szívem? – kérdezte Szilaj Vér a menyasszonyától, aki szinte révületbe esett a csodálatos látványtól.

– Ô, egek! Ezek a repkedő apróságok annyira aranyosak...

– Szóval tetszett a növendék sárkányaink reptetése. És olyan furcsán nézel rám. Nos?

Kérlelőkékre váltott Khillara tekintete, majd karjával belecsimpaszkodott vőlegénye nyakába.

– O, Vérem! Annyira boldog vagyok, hogy te leszel életem társa. Köztetek élve szeretném hasznossá tenni magam. Lehetne két kérésem?

– Hallgatlak, életem halványkéken [FA1] ragyogó szerelme...

Khillara gyorsan Szilaj Vér szájára tapasztotta az ajkát.

– Én kis jövődöbeli férjecském! Főleg a Gyógyítók Házában szeretnék segíteni, de szívesen foglalkoznék ezekkel az elbűvölő sárkánykánykákkal is. Hidd el, sokat segíthetek. Na-na-na?

– Ebben biztos voltam, ezüstszeműm. Mi mást akarhatna egy bölcs ebájológusnő, de...

– Mi az, hogy de? – kérdezte Khillara izgatottan.

– Ne idegeskedj már! A feleségemként akkor mehetsz a sárkánytelepre, amikor akarsz. Csak néhányszor kísérj

el engem a fejedelmi tanács ülésére.

– Pont te mondd, fejedelemfi? Persze, hogy mindketten ott leszünk. Csak hadd lássam már közelebbről ezeket az aranyos jószágokat...

Még jó negyedórát kellett gyalogolniuk a cölöpsorral körbevett sárkánytelepig.

Miután az őrszemélyzet üdvözölte őket, a szerfelett kíváncsi honnaxah exobiológusnő bepillantást nyerhetett a sárkánytelep életébe.

A több négyzetkilométer alapterületű hatalmas sárkánykomplexum északi részében hatalmas, boltozatos istállók sorakoztak egymás mellett. Az előttük lévő, fehérre festett deszkával bekerített, fedetlen karámokban csak úgy hemzsegték a különböző színű és méretű sárkányok.

Khillara jól megfigyelhette a quarrik sárkánytartási módszerét. Azonnal látszott, hogy az életkoruk és a habimsuk alapján elkülönítve istállózzák a repülő jószágokat.

A beidomított sárkányok fegyelmezetten mászkáltak a karámjukban vagy az istállósorral szemben kialakított sétatéren. Néhányszor kiterjesztették és megrebegtették

elgémberedett szárnyukat, de az ösztöneiket visszafogva eszük ágában sem volt felszállni a magasba.

Velük ellentétben a kistermetű, sárgás tollazatú csikók és a nagyobbacska, tarkabarka színezetű siheder sárkányok lábát néhány méteres pányva rögzítette a földhöz. Egy sárkányka nem bírta tüzes, ifjonti vérével és szárnyát szélesre tárva a magasba hussant, majd elkeseredett bőgés és fújtatás kíséretében visszahuppant a földre. *Ó, a kéken szikrázó ég! Hívta a szabadság és a boldogság. De még várnia kellett...*

A következő pillanatban romantikus jelenetsorozatnak lehetett szemtanúja. Egy szürke hímsárkány odasietett a kiválasztott bíbor tollazatú nőstényhez, majd lágy, de határozott dorombolás közepette végigszaglászta a mély torokhangon morgó és tollait borzoló sárkánylányt. Minden előzmény nélkül a nőstény elégedett dorombolásba kezdett, a hódolója felé fordítva fejét.

Háromszintes építmény magaslott a komplexum közepén, amit gazdasági épületek vettek körül. Valószínűnek látszott, hogy itt vannak a sárkánytelep vezetőinek irodái. Az exobiológusnőben

megfogalmazódott az a gondolat, hogy létrehoz egy állatorvosi rendelőt a hozzátartozó laboratóriummal. Habár lehetségesnek tartotta, hogy a quarrik rendelkeznek már ilyen kutatási-gyógyító célokat szolgáló helyiségekkel, a maga kezdetleges formájában.

– O, istenem! Ezek az égi paripák olyan... csodálatosak! – mondta lenyűgözve a honnara. – És ti is ügyesek vagytok, mert kiváló metódust alkalmazva nevelitek és tartjátok a sárkányokat.

– Már megint mi van, bölcs ebájológusnőm? – kérdezte meglepetten a quarran. – Mi az a metadis... a sárkányokkal kapcsolatban? Ne haragudj, de beletörök a nyelvem.

Khillara középső ujjaival megcirógatta a vőlegénye arcát.

– Ó, Vérem! Bocsi a varázsszavamért. Szóval ügyesen bántok a sárkányaitokkal.

– Így már értem a metadista sárkánytartást. Tudod, Rőt Sárkányszemnek és embereinek köszönhető mindez. Sárkányszem a sárkánytelep vezetője, aki most gyakorló repülésre vitte a majdnem nagykorú sárkányaink egy csoportját. De most hadd mutassalak

be egy régi kedves ismerősödnék, akit annak idején... bántalmaztál.

Khillara gyengéden háromszor ráütött a vigyorgó férfi karjára.

– Ó, nem mondog? Úgy sajnálom szegénykét, mert miattad kezdtem el püfölni, te kedves rabló! Csak nem haragszik rám...

– Most miért haragudna? O is elégedett, mert segített összehozni életem quarranájával.

– Ó, én Vérem! Imádlak téged és a humorodat...

– Hát akkor, Villámkám... eljött, amire vártunk! – folytatta a quarran néhány meghitt pillanat után. – Felszállunk az elégedett légi hátasomra, és megtanítalak a sárkányrepülés fortélyaira.

– Juj, de jó! – lelkendezett a honnara. – Biztosan kiváló tanítványod leszek, férjecském! Képzeld, imádom az állatokat, ezért lettem... ebájológusnő! Ráadásul a sárkányrepülés volt a hobbim!

Szilaj Vér elgondolkozott azon, hogy vajon mit jelenthetett a sárkányrepülés Khillara számára, miközben az egyik sárkányistálló felé vették az útjukat.

– Szóval nálatok is tartanak igazi sárkányokat, nemcsak azon a tüzet okádó vassárkányon repkedtek a magasban.

– O, én Vérem! Értsd meg, nálunk nem léteznek igazi sárkányok! A mi sárkányaink könnyű alumínium csövekből és vászonból összeszerelt szerkezetek, amit egy motor hajt előre a levegőben.

– O, isteneink! Műsárkány! – meredt elborzadt tekintettel honnaxah menyasszonyára a quarran. – Mennyire más a te világod...

– Ne gyötörd magad emiatt, kedvesem! – szakította félbe Khillara, és menet közben hozzásimult Szilaj Vérhez. – Nem számít, honnan jöttem, mert összeházasodunk és olyanná válók, mint amilyenek ti vagytok. Nemsokára két fogak lesznek a számban, szerzel nekem egy igazi sárkányt, de az a legfontosabb, hogy szeretni fogjuk egymást mindhalálig...

A hófehér égi paripa kedvesen dorombolva és szárnyait rebegtetve üdvözölte őket. Khillara gyengéden vakargatta a hálás szemű, felnyergelt sárkány nyakát.

– Mire vársz, kicsi szívem? Pattanj már fel Fehérvérem nyergébe!

– Fehérvérnek hívják? Mellesleg örülök, hogy most már nem keresztbe fektetve élvezhetem az alattunk elsuhanó táj panorámáját – jegyezte meg Khillara enyhe szarkazmussal a hangjában, majd felpattant a nyeregbe.

– Vicces vagy, kedvesem. Kösd be magad és indulunk – válaszolta a háta mögött ülő vőlegénye.

Szilaj Vér az egyik kezével átölelte a honnarát, a másikkal megragadta a gyeplőt, amit egy magas torokhang kíséretében maga felé rántott. Fehérvér kitérte szárnyait, és egy könnyed suhintással a magasba emelkedett. ..



Egyre magasabbra és magasabbra szálltak az azúrkék égen. A honnara lélegzetét is visszafogva gyönyörködött az alattuk elsuhanó tájban. Nem tudott betelni az aransárga gabonatóblák, az étellel teli mélyzöld mezőkön legelésző állatok, az apró falvak fehéren szikrázó vályogházainak és a mesés ligetek látványával. A honnaxah tudósno most nem műholdfelvételtől, hanem a saját szemével láthatta az alatta elsuhanó festői



szépségű tájat. *Igen, a quarrik mesészep földje lesz az új hazája...*

Aránylag élénk forgalom zajlott a levegőben. A velük szemben száguldó égi lovasok barátságosan felemelték ökölbe szorított kezüket. Mindketten viszonyozták a köszöntést.

Váratlanul egy magas, éles füttyszó hallatszott hátuk mögül, és a következő pillanatban melljük repült egy rendkívül idegesítő sárkánylovas.

Khillara bosszúsan felmordult.

– A rohadt életbe! Ezt a pofátlan alakot! De idegesít ez az Arany Sárkányvér!

– Elküldjem a francba, kis szívem?

– Jaj, hagyjad már! Majd én!

A sötétszürke sárkányán lovagló quarran az egyik kezével feléjük intett, és pimasz vigyor jelent meg az arcán.

– Halihó! Üdvözlöm a szerencsés fejedelemfít és a gyönyörű, zöldbőrű csábnősténykéjét! Csatlakozhatok hozzátok?

– Nem látod, hogy zavarasz? – válaszolta Khillara, túlkiabálva a süvítő szelet. – Igazán leszállhatnál már

rólunk.

– Na, tűnj már innen, cimbora! – tette hozzá Szilaj Vér ingerülten. – És beszélünk kell a törzshelyünkön, mert idegesítetted a menyasszonyomat!

– Most miért idegesíteném? – kiáltotta értedén hangon Sárkányvér. – Csak megint gratulálni akartam a gyönyörű csábnősténykédekhez, mellesleg gondoskodtam volna a jó hangulatról. De ha nem, akkor nem...

Sértődött arcot vágva eltávolodott tőlük, de azért visszakiáltott:

– Hát akkor jó utat! Majd még találkozunk! – köszönt el a szokásos arcátlan vigyorával, és lassú tempóban elhúzott napnyugat felé.

– Na végre! Megszabadultunk tőle – dohogta megkönnyebbülten a honnara.

– Ha akarod, megrángatom a grabancát!

– Vérem, nyugodj már meg! Emiatt összeverekednél a haveroddal? Ez hülyeség! Hidd el, ha még egyszer beszél, akkor nagyon rosszul jár! – fogadkozott Khillara, majd másra terelte a szót: – Valamit ígértél, nem?

– Mire gondolsz most?

– Mégis mire? Megígérted, hogy megtanítasz repülni! Ne haragudj, hogy ilyen türelmeden vagyok! Na, mi lesz már, férjecském?

– Biztosan nem fogsz csalódást okozni – egyezett bele a quarran, majd miután hátulról megcsókolta a menyasszonya nyakát, a kezébe nyomta a gyeplőt. – Tartsd egyenesen és határozottan. Látod? Fehérvérem tartja az irányt, a sebességet és a magasságot.

– Istenem, de jó! De nem repülhetnénk magasabban? – kérdezte a honnara átszellemülten.

– Rántsd felfelé, és rikkantsd el magad: *Khatt!*

Khillara így tett, mire a sárkány felhorkant, és meredek szögben emelkedni kezdett, a gyönyörű táj gyorsan távolodott alattuk.

– Nagyon ügyes vagy! – mondta biztatóan Szilaj Vér, és megpaskolta a honnara combját. – És most egyenesen rántsd magad felé, a vezényszó: *Khull!*

A hófehér sárkány ismét a felszínnel párhuzamosan kezdett repülni.

Alaposan megváltozott az alattuk elsuhanó táj. Ágas-bogas erdő követte a zöldellő pusztaságot, a ligetekkel tarkított mezőgazdasági területeket és az aprócska

falvakat. Egyre közelebbinek tűnő hósapkás hegycsúcsok meredtek az ég felé.

Mintegy másfél óra múlva Szilaj menyasszonya már tökéletesen irányította a sárkányukat. Khillara könnyen megtalálta az összhangot égi paripájával, ráadásul kiválóan tájékozódott a légtérben.

Az egyik lankás hegyoldalon lévő sárkányréten meglátták Rőt Sárkányszem első távolsági reptetése közben megpihenő ménését.

– Nagyon ügyes vagy, zöld szívem! De le tudsz ott szállni?

– Miket kérdezel? Mindenre megtanítottál, nem? – válaszolta teljes természetességgel, majd egy *Dhott!* kiáltás után lefelé rántotta a kantárt. A szófogadó sárkány rövid manőverezést követően néhány méterre leszállt a legelésző ménés mellett.

Rőt Sárkányszem és legényei felettébb barátságos tekintettel fogadták a fejedelmi jegyespárt.

– Ó, üdvözljük körünkben a fejedelemfínket és különleges szépségű menyasszonyát!

Hirtelen a legfőbb sárkánykiképző talányosán nézett a honnarára.

– Ó, kedves kisúrnóm! Bocsásson meg, ha a formáságokat félretéve azonnal letámadom a kérdésemmel. Nos, melyik sárkánycsikó illene magácskához?

– Elnézést! Ezt hogy értsem? – kérdezte meglepetten Khillara.

– Én nem mondhatok semmit – válaszolta sejtelmesen Rőt Sárkányszem. – Csak arra kérném kiskegyedet, hogy mustrálja meg a sárkányainkat.

Khillara kérdőre váltó pillantással a szemében elindult a békésen legelésző állatok felé.

– Na, szerinted mi lesz? Megtalálják egymást?

– Hülyeséget kérdezel! Naná!

– Te most mit kételkedsz? Fogadjunk egy kancsó piába! – sutorogtak a sárkányászlegények.

Khillara elbűvölten lépett a tollaikat az ég felé meresztő, halkan morgó sárkánykák közé, akik nagyokat prüszkölve, dühös szemmel méregették a betolakodó idegent. Barátságosan feléjük nyújtotta a kezét, de morogva, fújtatva elhátráltak tőle.

Khillara előre vetette a tekintetét, és meglátta a csodát...

A lejtős legelő szélén lévő szakadéknál egy olyan sárkány harapdálta az élénkzöld füvet, amely egész egyszerűen megbabonázta a honnarát.

Ugyanis smaragdzöld tollazat díszítette a hófehér sárkány szárnytollait, nyakát és feje búbját.

A megigézett honnara kinyújtott kézzel haladt élete sárkánya felé. Az esemény szemtanúi halvány mosollyal követték az eseményeket.

Amikor Khillara közvetlenül a sárkány mellé ért, dühös sziszegés hagyta el az állat torkát és az égre meresztette a zöldes tollazatát.

– Nyugi, nyugi, én kis sárkánykám. Mindig rád vártam, ahogy te is az igazi gazdidra. Tárd ki a szárnyaidat és hasítsuk a kéklő eget, kérlek – búgta meggyőző hangon, és óvatosan a sárkány nyakára tette a kezét.

A szárnyas paripa ingerülten felhorkant, aztán egy hirtelen mozdulattal a honnara felé fordította a fejét. Néhány pillanatig farkasszemet néztek egymással, majd megrázkódott a sárkány, a tekintete ellágyult, végül bársonyos dorombolássá szelődült az ingerült morgása.

Khillara mindkét kezével simogatni és vakargatni kezdte az állat nyakát. Néhány pillanat múlva már a sárkány barátságosan szaglászta az első *és esetlen* gazdiját.

– Basszus! Ilyen nincs! Percek alatt elfogadták egymást...

– Én megmondtam neked, nem? Ma este te fizeted a piámat a kocsmában...

– És nekem is fizetsz egy-két kupicával.

– Rendben, srácok! Addig is igyatok a kulacsomból.

Néhány korty után Rőt Sárkányszem rájuk dörrent.

– Fiúk! Abbahagyni a piálást! Mindenki örül a nagy egymásra találásnak, de értsétek meg, dolgozunk, és nem szeretném, hogy leszédüljete a sárkányotokról! Majd a kocsmában ihattok eleget!

Khillarát mosolygásra készítette az a tény, hogy előre felszerszámozták ösztönösen kiválasztott sárkányát.

A honnara kantárszáron vezette doromboló égi paripáját szélesen vigyorgó társaság felé.

– Ó, hálásan köszönöm! – lelkendezett Khillara. – Képzeljétek, már nevet is adtam neki: íme, Zöldvillám!

– Szerencsés vagy, kedvesem! Még a neve is illik hozzád – dicsérte meg Szilaj Vér, és fél kézzel átölelte a

honnara derekát.

– És nagyon kedvesek, hogy Zöldvillámomat előre felkészítették a repülésre. O, köszönöm és köszönöm!

– Kisúrnőm! Nem kell semmit megköszönnie – válaszolta Rőt Sárkányszem alig leplezett mosollyal. – Nos, mire várnak? Legyen maguké a kék égbolt és a jövő!

– O, Vérem! Nem bírom tovább! Szálljunk már fel! – kérlelte vőlegényét, aki egy röpke csókot nyomott az ajkára, aztán beleegyezően bólintott.

Khillara felsikkantott, majd felpattant a sárkánya nyergébe és Szilaj Vérék nyomában felhussantak a levegőbe.



– Jól csinálod, kicsi szívem! – kiáltotta át Szilaj Vér. – De jegyezd meg: shaota és quarrata! Az első a sárkánytelepet, a második Quarritolt jelenti a sárkányok nyelvén! És erősen rántsd magad felé a kantárt!

– Értem! Most hova repülünk?

– Először a sárkánytelep, aztán a nagyfejedelmi palota felé...



– Világos! Akkor... – Khillara megrántotta a zablát. – Shao – ta, Zöldvillámom!

A honnara sárkánya megremegett, és végrehajtott egy kisebb pályakorrekciót. Továbbra is szorosan mellettük haladt Fehérvér és elégedett égi lovasa, de akadt egy kis probléma...

Ugyanis a fölborzolt farktollú Fehérvér dorombolva nézegette Zöldvillámot, és a szélső evezőtollai– val igyekezett megérinteni a nősténysárkány szárnyát.

Zöldvillámot felbosszantotta a váratlan égi udvarlás, vadul morogni kezdett, majd felhorkantva kéretlen udvarlójára vicsorította hatalmas fogait.

Az aggódó Khillara megunta a felhők között zajló flörtölést.

– Vérem! Ezt nem nézhetem tétlenül! A sárkányod zaklatja az én Zöldvillámomat! Kicsit odébb repülnénk, rendben?

– Repüljetek! Úgyis látni fogjuk egymást!

Miután egy csókot dobott vőlegényének, felrikkantott és magasabbra emelkedtek, aztán kissé balra kanyarodva lassabban hasították az eget.

Zöldvillám újra dorombolni kezdett. Khillara megnyugodva hátradőlt a nyeregben és egyáltalán nem aggódott amiatt, hogy egy alatta lebegő, távoli sziluetté vált Szilaj Vér.

A honnara elmerült a gondolataiban, gyönyörködött az alatta elsuhanó táj, a mellette úszó hófehér felhőpamacsok, a Naptól szikrázó zafírkék ég szépségében, és nem győzte simogatni hálásan doromboló sárkánya nyakát.

Ábrándokkal teli, önálló sétarepülését félbeszakította egy figyelmen kívül hagyott természeti jelenség. Egyenesen belerepültek az előttük lebegő, hatalmas, piszkosszürke zivatarfelhőbe.

A hideg, tej fehér ködben nem látott semmit, hűvös vízcseppek lepték el a testét. Zöldvillám ezzel mit sem törődve határozott szárnycsapásokkal haladt keresztül a borzongató fehérségen.

Egyszer csak felszikrázott az éltető napfény. Khillara megkönnyebbülten sóhajtott, majd körülnézett, de nem látta sehol Szilaj Vért.

Ezért nem aggódott különösebben, mert biztosra vette, hogy a sárkánytelep felett megvárja a kedvese. Ám

egy oldalirányból érkező szürke sárkány hangosan kurjongató égi lovasával keresztülhúzza a számításait.

– O, Zöldikém, micsoda véletlen! Hova lett az életed párja? De ne aggódj, majd elkísérlek!

– A rohadt életbe, Arany Sárkányvér! Engem te ne kísérgess, hanem húzzál innen a francba! – kiáltotta mélyvörös szemmel.

– Hű! De vagány a tekinteted! Nagyon bejön, de mi bajod velem? – kérdezte szemtelen arckifejezéssel.

– Hogy mi lenne? Te tényleg egy pofátlan alak vagy! Bunkó parasztként viselkedtél a piactéren...

– Na és? Bocsánatot kértem, nem? – vonta meg a vállát az égi betyár.

– Ekkora tahóságot nem lehet csak úgy megbocsátani! Szóval húzzál már innen napkeletre vagy napnyugatra, engem nem érdekel!

– O! Annyira gyönyörű a dühösen szikrázó szemed! De mit szólnál hozzá, ha versenyeznénk egymással? Az nyer, aki először éri el az alattunk lévő erdőség szélét! Ha én nyerek, akkor jelképesen megitatsz a véreddel, ha veszítek, a csókod lesz a vigaszdíjam. Háromra, jó? Egy...

– A rohadt életbel! Azonnal takarodj innen és ne is lássalak többé, te tapló! Mi repültünk! *Khatt*, zöldvillámom!

Khillaráék meredek ívben a felhők fölé emelkedtek, de Arany Sárkányvérék pár méterre leszakadva követték őket.

– Hé, Zöldikém! Látom, magasabban szeretnéd! O, isteneink! Vér vagy csók, de jó lesz nekem! – kiáltotta utána a zshivány.

– Elegem van belőled, te paraszt! – sivította Khillara. – Úgyis lerázlak!

Rutinosan lejjebb ereszkedett, majd egyre nagyobb és gyorsabb köröket rótt az égen, hogy bizonytalanná tegye a pofátlan üldözőjét, de Sárkányvér úgy rátapadt, mint a kullancs.

A quattari hercegfő legnagyobb döbbenetére durva élcelődéseinek zöldbőrű tárgya végrehajtott egy spontán bukófordulót a sárkányával, majd zuhanórepülésben közeledett az ágas-bogas erdő felé. Arany Sárkányvér összeszorított fogakkal követte őket, de egyre meredekebbé váló pályasíkjuk miatt rémülten

felhorkantott a sárkánya, és összevissza csapdosni kezdett a szárnyával.

Zöldvillám idegei jobban bírták a feszültséget. Már-már súrolták a fák koronáját, amikor a honnara erősen felfelé rántotta a kantárt. Fegyelmezett sárkánya azonnal kiterjesztette a szárnyát, amivel az utolsó pillanatban sikerült lefékeznie, és miután a lába megérintette az egyik faóriás legfelsőbb ágacskáját, felhussant a magasba.

Egyértelmű volt a végkifejlet, mert Arany Sárkány-1 vér hiába rántotta felfelé a gyeplőt. Égi paripája fájdalmasan felvonyított, mert egy mamutfenyőnek csapódott az egyik szárnya. Hangos ordítással és fájdalmas nyüszítéssel, ágakat, gallyakat tördelve zuhantak az avarral vastagon borított süppedős talajra. Néhány jaj szó és elkeseredett vinnyogás hallatszott alulról.

Khillarát elégedettség töltötte el, hogy megszívatta ezt a nagypofájú, bunkón viselkedő hercegfít, aki hiába tartozott Szilaj Vér haveri társaságához. Miután hálásan megcirógatta doromboló sárkánya nyakát, lejjebb ereszkedve körözni kezdett a *baleset* helyszíne körül.

– Na! Mondjál már valamit! Jól vagytok?

A quarran kínos nevetése hallatszott alulról.

– Köszí a kérdésedet, Zöldikém! Csak egy kicsit meghúzódott a bokám! No meg a sárkányom egyik szárnya! – kiáltotta át a lombok sűrűjén, majd újabb nevetés harsant odalentről. – De így is megértel! Imádnivaló volt a dühtől szikrázó, vérvörös szemed látványa!

– Sárkányvér, te nem vagy komplett! Eléggé beverhetted a fejed, ha ilyen hülyeségekre gondolsz!

– Hidd már el, hogy ez tetszik benned, és kész! Szilaj Vérhez tartozol, de a haverjaként csak viccelődhettek veled, nem?

– Szerintem meg szégyelld magad, mert a haverjaként ilyen bunkó vagy velem! Hercegfí létedre igazán megtanulhatnád, hogy mi a különbség a poén és a tahóság között – kiabálta kimért hangon, majd kaján mosolyra húzódott a szája. – Szóval szállj le a dühös szememről, mert legközelebb is móresre tanítalak, ha szórakozol velem! A büntetésed az lesz, hogy keresel egy fadarabot az erdőben, és faragsz belőle egy szép

sárkányszobrocskát. Hát akkor mi repültünk, és szerencsés keresgélést!

– Megteszem érted, Zöldikém, mert tényleg vesztettem, de mi lesz a vigaszdíjammal?

– Megtiltom, hogy Zöldikének nevezzél! És milyen vigaszdíjról hablatyolsz nekem?

– Te most szórakozol velem! Megígérted a csókot!

– Tudod, mikor csókolózom veled, te elmebeteg tuskó? – nézett le utoljára honnara. – Soha! És azt is megkövetelem, hogy szemlesütve add át a szobrocskát! Világos?

A választ már nem várta meg, hanem megrántotta égi paripája kantárát, és magasabb röppályára állva elindult a sárkánytelep felé.

Kevesebb mint egy óra alatt elérték a sárkánykomplexumot, amely felett egy izgatott égi lovas róttá köreit az égen.

– O, én ügyeskező sárkánylovas menyasszonyom, már izgultam miattad! – fogadta aggódo tekintettel Szilaj Vér. – Hol késlekedtél?

– O, Vérem, mi történhetett volna? – válaszolta hányavetin. – Csak az idióta haverodat móresre kellett

tanítanom, mert megpróbált szórakozni velem!

– A rohadt életbe! Már megint Arany Sárkányvér zaklatott téged? – kiáltotta dühösen a férfi. – Isteneinkre, legközelebb elintézem ezt az elfuserált kereskedőt, mert nem száll le rólad!

– Ó, Vérem! Ne idegesítsd magad ezen a hülyeségen! Te is csak neved az egészen! – válaszolta nyugtató kékre váltó tekintettel. – Szerintem Arany Sárkányvér egy beképzelt, pökhendi alak, aki jópofaságnak véli a bunkóságot, de most megkapta a magáét. Képzeld, versenyezni akart velem!

– És? – kérdezte kiszáradt szájjal Szilaj Vér.

– Jaj, mit és? – vont a vállát a honnara. – Természetesen én nyertem meg az ügyességi versenyünket! A földre kényszerítettem, majd arra büntettem a szemtelensége miatt, hogy faragjon egy szép sárkányfigurát. Szóval nem kellett volna izgulnod.

Szilaj Vér megkönnyebbülten felnevetett.

– O, istennő vagy, kedvesem! Legszívesebben összevissza csókolnálak!

– Miről beszélsz? Odalent úgyis elvárom tőled. De most repüljünk tovább! Kíváncsi és éhes vagyok,



férjecském!

Abbahagyva a lassú körözést a sárkánytelep felett, nyugtalankodó égi paripáik hátán végre elindultak Quarritól felé.

Khillara nem sokáig gyönyörködhetett a quarri metropolisz panorámájában, mert oda kellett figyelni a magasban zajló délutáni csúcsforgalomra.

A sárkánylovakok nem összevissza repkedtek a város felett, hanem fegyelmezetten a főbb városi utak felett húzódó légifolyosón repültek a céljuk felé. A szembejövő sárkányok között mintegy húsz méter biztonsági sávot hagytak szabadon.

Az *Isteneink Kegyes Vére* székesegyház felett összetorlódott a forgalom, mert a quarrik türelmesen várták, amíg berepülhetnek a vörös léggömbökkel jelzett körforgalomba. Néhányan határozottan lefelé mutattak a jobb kezükkel, majd lesoroltak a közvetlenül a házak felett húzódó légifolyosóra, ahol már lassabban haladhattak, de könnyedén leszállhattak a házuk sárkányudvarára.

Követve a Quarrik Dicsősége sugárút vonalát a Piactér felett egy újabb körforgalom várt rájuk, ahol égi

paripáik sokáig rebegtették szárnyukat a kereskedők folyamatosan felsoroló teherhordó és személyszállító sárkányai miatt.

A tekintélyes Nagyfejedelmi Palotánál nem repültek be a tér felett lévő körforgalomba, hanem lefelé mutatva lesoroltak a házak felett húzódó légifolyosóra. Néhány perc múlva földet értek a fejedelmi rezidencia elegáns sárkányudvarán.

**VÉRKÉJ ISTENNŐ ÁLDÁSA SZÁLLJON A  
FRIGYRE LÉPŐKRE!**

Tüstént hajbókoló udvari sárkányászlegények vették körül a kimerült égi paripákat. Khillara elbúcsúzott a halkan doromboló, hűséges szemű Zöldvillámától, vakargatva kedvenc sárkánya nyakát és füle tövét.

– O, kedves kis égi lovacskám, úgy örülök, hogy egymásra találtunk – suttogta fülébe. – Holnap férjhez megyek Szilaj Vérhez, az udvarlód gazdájához, de megígérem neked, hogy utána minden egyes nap együtt repkedünk a kéklő égen...

A fejedelemsí egy röpke csókot nyomott menyasszonya ajkára, majd kézenfogta Khillarát és felsiettek a széles lépcsősoron. Mélyen meghajló, alázatos képű quarran fogadta őket a palota udvari bejáratánál.

– O, kedves kisúrnőm és tisztelt fejedelemsí, örömmel tölt el, hogy végre együtt láthatom magukat. Véres Dísztooll palotamester vagyok, és állok szolgálatukra. Szerencsére rengeteg időnk maradt a szertartás

kezdetéig. Kérem, fáradjanak az úrfi lakosztályába. Frissítsék fel magukat, pihenjenek, majd öltözzenek át a *Vérkép istennő köszöntése* ceremóniára – mondta alázatos hangon a quarran, miközben felfelé lépdeltek a palota hófehér márványból faragott belső díszlépcsőjén a második emeletre. – Kisúrnóm, három szolgálólány segíti az előkészületeit!

– Köszönöm, de nincs szükségem rájuk!

A ceremóniák levezetésével megbízott főudvaronc gondterhelten megcsóválta a fejét.

– O! Miről beszél, kisúrnóm? Ki gondoskodna frizurájáról és igazítaná meg az ünnepi ruháját? A lakosztályuk előszobájában várnak magára.

Rövidesen szélesre tárult előttük Szilaj Vér lakrészének díszesen faragott, hófehérre mázolt dupla ajtaja.

Khillara megilletődve fogadta a hajlongó szobalányok üdvözlését, majd beléptek a tágas fogadóterembe.

A honnara csak kapkodta a fejét az eléje táruló fényűzés láttán. A falak alsó harmadát meggyzínű faburkolat, felső részét pedig arany és zöld levélmintás tapéta borította. A kényelmes kanapék, fotelek, művészi

vázák, gyertyatartók, puha szőnyegek, meleget árasztó díszes kandalló, cikornyás szekrények káprázatos luxust és rendkívüli eleganciát sugároztak.

Az elegáns csipkefüggönyökkel takart hatalmas ablakok között üvegajtó nyílt a tágas erkélyre.

Kíváncsian átment az óriási nappalin, és benyitott egy intarziás oldalajtón. Belépett a hálósobájukba. Vértörő selyem ágytakaró borította a baldachinos, hatalmas ágyat, amely a közelgő nászéjszakájukra emlékeztette a honnarát.

Khillara enyhén megborzongott, de ugyanebben a pillanatban boldogzöld szemmel nézett újdonsült vőlegényére.

A nappaliba visszatérve megkönnyebbülten elmosolyodott, mert az egyik hófehér kanapén meglátta elveszettnek hitt személyes tárgyait: a frissen mosott, kivasalt egyenruháját, a lézerpisztolyát, a vadásztőrét, a szolgálati öve összes tartalmát és a kommunikátorát.

Khillara türelmetlenül felragadta a készüléket és megnézte a hívásforgalmi adatokat: háromszáztizenhét nem fogadott hívása érkezett Shotorrax ezredestől és az űrhajó személyzetétől. Elhatározta, hogy azonnal

felhívja az egykori parancsnokát. Elkésérítő üzenetsor futott végig a mini képernyőn: *Kimenő hívásai blokkolva, kimenő hívásai blokkolva...*

Halkan káromkodni kezdett, mert nem tudott életjelet adni magáról. Senki ne aggódjon érte feleslegesen, mert semmi baja sem történt ezen a bolygón. Sőt, boldogság vár rá a jövőben, mivel a quarrik között, szeretett férje oldalán szándékozik leélni az egész életét. Ezt meg kell értenie a parancsnokának, az Admirálisnak, a családjának és az ismerőseinek.

Eltökélte, hogy az esküvő után visszatér az Olnasanah Bardan-1 fedélzetére, hogy megtegye az utolsó jelentését, benyújtsa leszerelési kérelmét, miközben könnyek nélkül igyekszik elbúcsúzni honnaxah múltjától.

Gondolataiból kizökcentette, hogy az egyik lesütött szemű szobalány meghajolt előtte.

– O, úrnőm! Előkészíteném a fürdővizét és az estélyi ruháját. A fodrásznője az előszobában várja, hogy megcsinálja az ünnepi frizuráját.

Khillara beleegyezően bólintott a szobalánynak, aztán gyorsan ellenőrizte a kommunikátorát, mielőtt a

ceremóniájuk előkészületeivel foglalkozna. Az elem feltöltöttségi állapota: 98% *(Ez az akkori kadmium-cirkónium elemek ismeretében azt jelentette, hogy még két évig működőképes marad a fő funkcióját veszített eszköze. Mellesleg két tartalék elem lapalt az övtáskája egyik rekeszében.)*, fénykép– és videókészítési funkció: rendben, hangrögzítés és zenelejátszás: rendben, a Honnaxah Civilizáció Tudományos Tudástára: rendben.

– O, én zöldes szivecském! Mi az a pittygő, világító varázslapocska a kezében? – kérdezte érdeklődve Szilaj Vér.

A honnara úgy döntött, kissé leegyszerűsíti magyarázatát.

– Tudod, Vérem, ez egy olyan... szerkezet, ami segítségével innen is beszélhetnék a vassárkányom főnökével. Sajnos most nem lehet, de sok minden másra is képes.

– Ó, isteneink! Ez hihetetlen! – válaszolta a quarran döbönt arccal. – Mennyei ügyességgel rendelkeznek a mesterembereitek. Hiszen ez egy távolsági gondolatolvasó...

Khillara kacarászva hozzábújt a vőlegényéhez.

– Rátapintottál a lényegre. Ez valami olyasmi. Te is annyira bölcs vagy, férjecsém.

Néhány másodperc jelképes hancúrozás után elindult a fürdőterem felé. Közben a kommunikátorát babrálta, és felcsendült a *Honnaxah Wittanah* együttes slágere, a *Mi haerasana!*

– O, egek! Mi ez a zaj?

– Szilaj Vér! Ne fikázd a kedvenceimet, hiszen ők játsszák a legjobb zenét az egész Galaktikában!



A fürdőteremben is elképesztő luxus fogadta a honnarát. Egymásba fonódó halványzöld indákkal átfutatott mélyvörös csempék borították a falakat. Az óriási dézsákba ültetett buja zöld pálmák körbevették a fürdőhelyiséget, és színpompás neonhalak cikáztak fel-alá a közöttük lévő akváriumokban.

Hívogatóan várta a hófehér márványból faragott fürdőmedence, lágyan ringatózó vörös rózsaszirmok és zöldes habcsomók úszkáltak a víztükör tetején.

Khillara az egyik díszes hokedlire tette hangosan zenélő kommunikátorát, egy másikra dobálta ruháit,



majd beleereszkedett a fürdőolajjal illatosított vízbe. A honnara felsóhajtott, és kinyújtóztatta elgémberedett tagjait.

– O, úrnőm! – szólította meg a háta mögött álló komorna. – Nagyon kellemes zene szól a varázslapkájából.

A honnara félig lehunyt szemmel bólintott egyet.

– Elnézést, megmoshatom a hátát?

– Köszönöm! Majd én.

– Kérem, hadd mossam meg én, majd fésüljem ki a haját. Szerintem gyönyörű haja van az úrnőmnek.

– Hát erre most mit mondjak? Mindenesetre köszönöm, de kérhetnék egy szappant?

– Parancsoljon, úrnőm! Remélem, tetszik az illata, és megfelel a dörzsszivacs, amivel megmoshatja a különlegesen szép bőrét...

Khillara mintegy félóra múlva szállt ki a marasztaló habokból, alaposan megtörölközött, a szobalány pedig ígéretéhez híven kifésülte a haját. Magára kapott egy halványkék selyemköntöst, aztán a hálósobán át visszatért a tágas nappaliba.

A jeges rémület ült ki Khillara arcára, amikor meglátta az egyik kanapé mellett álldogáló vőlegényét.

– Vérem! Azonnal tedd vissza az asztalra! – kiáltott fel az idegességtől remegő hangon. – Ne nyúlj hozzá, mert nagyon veszélyes fegyver!

– Miről beszélsz? Mi a fene lehet veszélyes ebben a görbe vasdarabban? – kérdezte értetlenkedve, majd a fejéhez emelte a lézerpisztolyt és belehunyorított a csövébe.

Khillara villámgyorsan előrelépett, és kikapta a lőfegyvert a korszerű honnaxah fegyvertechnikában járatlan vőlegénye kezéből.

– Ó, az isteneinkre! Fogd már fel, hogy ez nem játékszer – mondta meggyőző hangon, miközben kivette az elemet a pisztolya markolatából. – Képzeld, ezzel a varázsbottal halálos villámokat lehet szórni az ellenségre.

– Ó, istenek fegyvere! Ezüstös villámokat szór a te szemed is, de az nem halálos...

A romantikába hajló fegyverzettechnikai és villámokról szóló beszélgetésüket megzavarta a körülöttük sürgölődő személyzet.

– Elnézést, úrnőm és kisuram! Sürget minket az idő!

Bő félóra múlva már mindketten ott álltak indulásra készen a duplaszárnyas ajtó mellett lévő hatalmas kristálytükör előtt. Khillara elégedetten nézte a tükörképüket, mert a komornál és a fodrásznő kiválóan végeztek a dolgukat. Szépen mutattak így egymás mellett. Belekarolt a vőlegényébe, és boldogan a vállára hajtotta a fejét.

Ujjatlan, földig érő, mélyen dekoltált, testére feszülő, meggyvörös, elegáns selyemruhája tökéletesen kihangsúlyozta magas, karcsú alakját. Kecses derekát széles, zöld színű gyöngyökkel díszített öv fogta körbe. Díszes, ezüstös nyakpánt feszült a nyaka körül. A sminkje is gyönyörű volt. Egész egyszerűen lenyűgözte a speciális púderrel halványabbá tett zöldes arcbőre, vérvörös rúzs, látványosan kihúzott szeme. A fodrászlány egyenesen csodát művelt. Vörös, zöld és hófehér árnyalatú gyöngygolyóbisok díszítették hátközépig érő, göndör, fekete hajzuhatagát.

Szilaj Vér elképesztően jól nézett ki az ezüst szegecsekkel díszített fekete bőrmellényében és nadrágjában, vérvörös, rövid ujjú, fűzős selyeminge is

kiválóan mutatott rajta. Frissen mosott, kifésült, hollófekete haja keretezte sármos arcát. Észrevehetően kedves mosollyal gyönyörködött a menyasszonya tükörképében.

Ám hirtelen megszakadt az idill, mert egy ünnepélyes bólintás után megfogták egymás kezét, és elindultak a nagyfejedelem fogadóterme felé...



A lampionokkal feldíszített fogadóterem közepén húzódó, hófehér abrosszal borított asztalsornál ülő násznép rögvest felugrott a helyéről, majd lelkes éljenzéssel és tapssal fogadta az ifjú párt.

Az asztalfőn ülő nagyfejedelem és felesége is méltóságteljes mozdulattal felállt helyéről, és Büszke Sárkány kedvesen mosolyogva nézett jövődőbeli menyére. Éppen le akartak ülni a helyükre, amikor egy határozott kézmozdulattal magához intette a honnarát.

– Vérem! Most bocsánatot kell kérnem az édesapádtól, mert nem hozzátok méltóan viselkedtem – suttogta a vőlegénye fülébe, majd erősebben

megszorította a vállát. – De ne felejtse el, te is tartozol néhány bocsánatkéréssel!

Bűnbánó tekintettel lépett a fejedelmi apósa elé.

– O, üdvözöllek, jövődöbeli menyem! Nem kertelek, még az előesküvő előtt várom a magyarázatodat! Mindnyájunkat nagyon megdöbbentettél. Nos, hallgatunk, quarranám!

– Ó, nagyuram! Szánom-bánom vétkeket! – kezdte bocsánatkérését Khillara. – Nem mentség, de rendkívül felbosszantott, hogy oktanul sértő szavakat vágta a fejéhez. Pedig a quarrik olyan barátságosak és kedvesek velem...

– Elnézést, bölcs fejedelmem! – hallatszott a mögójük lépő Kemény Erősből hangja. – Ítéletvégrehajtóként csak annyit szeretnék hozzáfűzni, hogy az általuk előadott fájdalmas és teátrális színjátéknak köszönhetően a túlhevült kishölgyek tisztázták a közöttük lévő félreértést. Véleményem szerint ez csak növelni fogja a kedves menyé legendáját, és a fejedelmi ház hírneve sem szenvedett csorbát. Nyugodtan fátylat boríthatunk az egészre.

Khillara hálásan nézett a keménykezű ítélőmesterre.

– Köszönöm szavait, uram! Lehet, hogy még mindig sajnó az alfelem, de megérdemeltem a botütéseit. Ostoba libaként viselkedtünk, nem haragszom magára.

– Lekötelez, kisúrnőm! – válaszolta Kemény Erősbó, és enyhén meghajolt előtte. – Megígérem, mindenben számíthat rám.

A honnara újra őszinte megbánással nézett Búszke Sárkányvérré.

– Ó, fejedelmi apósom! Még egyszer kérem, bocsássa meg vétkeket! Az egészét felfoghatjuk egy fiatalkori botlásnak. Ugye, uram, ön is így gondolja? – győzködte könnyörgő tekintettel.

Búszke Sárkány röviden felnevetett és megcsóválta a fejét.

– Most erre mit mondhatnék, kis menyem? – A nagyfejedelem nem gondolkozott sokáig. – Na, jól van, borítsunk fátylat a fájó múltra. Foglalkozzunk inkább a szépnék ígérkező jövővel.

Amikor leülhetett végre a helyére, határozott, szürkés-kék tekintettel meredt a vőlegényére.

– Vérem, imádom a mosolyod, de ne ülj tétlenül! Most te következél!

Szilaj Vér arcáról lehervadt a jellegzetes mosoly, majd menyasszonya határozott óhajának engedelmeskedve elindult a fejedelmi atyja felé.

Nem maradt sokáig egyedül, mert körülvette egy bájos hölgykoszorú.

– Üdv, Khilli! Nagyon csini a ruhád! – köszöntötte Angyali Gyöngyvérke.

– Sziasztok, quarranák! Ti is nagyon jól néztek ki.

– Kösz! Nem izgulsz?

– Egy kicsit. Ja igen! Csajok! Képzeljétek, Szilaj Vér beszélni szeretne veletek.

– Vajon most már miről? – nézett rá meglepetten Merész Vadvirágka és Vidám Sárkánytollka.

– Jaj! A bátyám zavaros nőügyei... O, szegénykéim!

– Ó, fejedelmi Angyalkám, minket már nem érdekel a bátyád! A lényeg a lényeg: Khilli megtalálja a boldogságát mellette. Ugye, Sárkánytollka? – kérdezte Vadvirágka, mire a múlt másik quarranája egyetértően bólogatott. – Azért meghallgatjuk, amit mondani akar... Ja! Gyanús vagy, Khilli! Nem te állsz a háttérben?

– Ismersz egy kicsit. Ezt feltételezed rólam?

Cseverészés közben látta szeme sarkából, hogy Büszke Sárkány és Okos Tűzvirágka egy kisebb vitát követően megenyhülten társalognak a legidősebb fiúgyermekükkel. A fejedelemasszony csillogó tekintete megkereste Khillaráét, majd cinkosan egymásra mosolyogtak.

Pár perccel később a nagyfejedelem határozottan megköszörülte a torkát, majd pohárral kezében lassan felemelkedett díszesen faragott székéből. A terem lassan elcsendesedett, mindenki visszaült a helyére, és telitöltötte a poharát.

– A népem nagyfejedelmeként örömhírt kell bejelentenem! Fiam, a trónom örököse frigyre lép a távolról érkezett Khillara Bravvaxával, azaz Kecses Zöld– villámkával! – nyitotta meg a két napig tartó ceremóniasorozatot tekintélyes hangon. – Ó, Véréj istennő áldása szálljon rájuk!

A jelenlévők elmormoltak egy rövid imát, majd mindnyájan a házasulandók felé emelték poharukat, és egy feldörrenő éljenzés után felhajtották a vérlikőr speciálisan esküvőkre készített mézédés változatát.



– Most arra kérném vendégeinket, hogy egyenek, igyanak és táncoljanak! Mindenki érezze jól magát az előrituálé kezdetéig!

Ezalatt már a fogadóterem sarkában a quarri népi zenekar halkán játszotta az első kellemes, fülbemászó melódiát. Néhány párocska kipenderült az alkalmi táncparketre, és azonnal ropni kezdték a quarrik legmodernebb táncát.

Egy szempillantás alatt ízletes előételek, ínycsiklandozó bőségtálak, fűszeres, quarris fogások és rengeteg édesített vérlikőrrel telitöltött kristálykancsó került az asztalokra. Barátságos pillantások, kedves szavak és kedélyes csevegés közepette elkezdődött az ifjú r pár köszöntése.

Khillaráék egymás után fogadták a nemesek, mágnások, nagykövetek gratulációit. A honnarának nemsokára feltűnt a szélesre tárt bejárati ajtónál álldogáló Ravasz Ragyogás, aki rávetette hívogató pillantását.

Khillara bólintott, felállt, és udvariasan kimentette magát. Poharával a kezében elindult az igazságot tisztán látó bölcs felé.

– O, tiszta szívből gratulálunk a tüzes vassárkányán érkezett menyasszonyunknak. A csillagok közül hozott isteni bölcsessége beragyogja a quarrik szürke egét...

Az egykori kutató úrhajósnő elmosolyodott a kedves szavak hallatán.

– Köszönöm bölcs gondolatait, jó uram. Önök előtt nyugodtan beszélhetek, mert magunk között vagyunk. Örömmel vettem tudomásul, hogy maguk rátapintottak az igazságra. Teljes mértékben igazuk van, mert tényleg a csillagok közül érkeztünk egy másik planétáról. Nem vagyunk mi istenek, hanem egyszerű honnaxok. A zöldes bőrünk ellenére olyanok vagyunk, mint a maguk népe, csak jóval fejlettebbek.

– Jóval fejlettebbek? – kérdezte átszellemült arccal Ravasz Ragyogás. – Tudja, kisúrnőm, a szívünk mélyén néhányan erről ábrándozunk, de olyan hosszú az út...

– Nem lesz olyan hosszú. Ne feledkezzenek meg rólam, mindenben segítek.

– O! Köszönjük csillagok jövevénye – hajolt meg a honnara előtt. – De nem kívánczik vissza a hon... naxok közé...

– O, bölcs uram, miket kérdez? A fejedelemséggel kölcsönösen egymást választottuk és együtt éljük le az életünket. Miért kíváncskodna vissza? – szakította félbe Khillara elszánt arccal. – Szerencsére ez a sors akarata...

Khillaráék néhány perc után felfüggesztették titokban folytatott diskurzusukat, de megállapodtak abban, hogy rendszeresen találkoznak a Bölcsök Házában.

A honnarának nem volt szerencséje, mert az asztaluk felé menet megpillantott egy ismerős archoz tartozó szemtelen vigyort.

– A rohadt életbe! – sziszegte dühösen Khillara. – Téged is meghívtak?

– Naná, Zöldikém! A quattari fejedelem fiaként kötelességem átadni a népünk üdvözlését. És azt se feledd, hogy Szilaj Vér cimborája vagyok – válaszolta udvariasan Arany Sárkányvér, majd átváltott a maga kiállhatatlan stílusára. – Dögös menyasszony vagy, Zöldikém! Vedd úgy, hogy lesütöttem a szemem, mert a dekoltázsod is érdekel, és nászajándék helyett hadd nyújtsam át az első légi kergetőzésünk emlékművét. Nesze, hogy tetszik?

Khillara szinte toporzékolt dühében, és idegesen forgatta a kezébe nyomott elfuserált, zöldre mázolt fasárkánykát.

– Megint felbosszantottál, te idétlenség hercege! Mit vársz tőlem, köszönjem meg?

– Te most szórakozol velem, Zöldikém?

– Soha ne merészelj Zöldikémnek nevezni, világos?

– Rendben, Zöldikém. De mikor tartjuk meg a visszavágót? Már nem érdekel a vigaszdíjam, mert mindjárt Szilaj Véré leszel, de te tudod...

– Szállj már le rólam! Legalább az esküvőnkön hagyd abba a hülyeséget, te bunkó!

– Nyugi már! Tudhatnád, hogy milyen vicces vagyok. Csak most zavarba hoztál, mert nem tudom eldönteni, hogy a dühtől szikrázó szemed vagy a dekoltázsod zöldes domborulatai tetszenek jobban.

Arany Sárkányvér gyorsan elfordult tőle és halkán nevetett, miközben elindult az asztalok felé.

A honnara majd' felrobbant mérgében. Váratlanul Merész Vadvirágka nyugtatóan a karjára tette a kezét.

– Na mi van, Khilli? Zaklat?

– Szerintem ez az alak egyszerre bunkó és hülye. Képzeld, az esküvőm napján szemtelenül bámulja a cicimet vagy gyönyörködik a dühtől szikrázó szememben. Véremet meg nem akarom felbosszantani azzal, hogy ilyen idióta haverjai vannak!

– Ne is törődj vele, Khilli! Annak idején én is beszélgettem vele a sárkánykupecok kocsmának álcázott kuplerájában, amikor Szilaj Vér magamra hagyott a teraszon. Ne tudd meg, mennyire idegesítő volt.

– Sárkányvér sportot űz abból, hogy kiakassza Szilaj Vér... quarranáit. Ezt az alakot szeretném végleg elintézni – tette hozzá határozottbarna tekintettel.

Vadvirágka arcán elszánt mosoly jelent meg.

– Tudod mit, Khilli? Szent esküvéssel fogadom, hogy olyan módon tanítom móresre ezt a pökhendi fejedelemfit, ami elkíséri az egész életén át. – Ígérete után Vadvirágka a homlokára csapott. – Majdnem elfelejtettem! Csoda történt, mert Szilaj Vér bűnbánó szemekkel bocsánatot kért tőlem és Sárkánytollkától. Vagy nem is annyira csoda?

– Jaj! Én csak sugalltam.

– Értelek, Khilli. Csak próbálta volna meg lezáratlanul hagyni múltját...

Nevetgélve értek vissza a helyükre.

– Hol voltál ilyen sokáig, szívem zöld választottja? – kérdezte egy pillanatnyi gyengédség után Szilaj Vér a visszatérő menyasszonyát.

– Ó, kedvesem! Csak fogadnom kellett a tudós bölcseink, a kedves barátnőm és az idióta haverod gratulációit. Kérlek, együnk valamit. Éhes és egyre izgatottabb vagyok...

Mintegy félóra múlva a zene hirtelen megszakadt, a zenekar tust húzott, miközben mindenki felállt a helyéről. A jelenlévők sugárzó arccal néztek az ifjú párra, és lelkes éljenzések közepette feléjük emelték a poharukat.

Lágy, szentimentális zeneszó hallatszott, majd Szilaj Vér egy kézcsókot követően a táncparketre vezette Khillarát.

A kezdeti aggodalma ellenére a tánclépések ismerősnek tűntek a honnara számára, mert a honnaxah rallannah-rallannah táncra emlékeztették őt, amit még pár hónapja a hiadropouli zenés klubok táncparkettjein

járt vígan partnereivel körbe és körbe és újra körbe. De most Szilaj Vér karjában lehunyta a szemét, mert valósággal elszédült ettől a tánctól.

A fejedelemasszony tapsa után már legalább tucatnyi párocska keringett körülöttük. Szilaj Vér kissé megdöbbsent, amikor megpillantotta mellettük a kivételesen komoly arcot vágó Arany Sárkányvért táncpartnerével, a fölényes tekintetű Merész Vadvirágkával.

Eltelt még egy óra. Ekkor a zenekar abbahagyta muzsikáját és mindenki a helyére sietett. A várakozásteljes csendben Büszke Sárkány felemelkedett díszesen faragott nagyfejedelmi székéből...



– Ó, eljött a pillanat! Boldogság, egészség, bőséges gyermekáldás kísérje őket egész életükben! Vérkéj istennő áldását kérem rájuk! Kezdődjék a rituálé!

A jelenlévők arcukat az ég felé emelve elmormoltak egy rövid imát, miután kezdetét vette a *Vérkéj istennő köszöntése* nevű ősi ceremónia, amely felkészítette őket az esküvőre.

Szilaj Vér tekintélyes léptekkel a trón terem közepére vezette menyasszonyát. A sámándobjaikat püfölő segédáltosok közül hangosan kántálva vérvörös köpenyben és ezüsttel hímzett stólában előlépett Véréj istennő főpapja. Nyomában néhány bíbor köddel körülvett füstölőt és díszes hengert lóbáló kíséző haladt feléjük.

Az átszellemült arcú Khillara lehunyt szemmel várta az ősi hagyományok szerint lefolytatott szertartás kezdetét.

A honnara nem értette pontosan a főpap szavait, amit előttük állva kántált archaikus quarri nyelven, de felfogta a szónoklat végén feltett kérdéseket: *Szíved vágya holnaptól quarranává válni? Szíved vágya holnaptól Szilaj Vér felesége lenni?*

Khillara mindkét kérdésre határozott igennel válaszolt, amit Szilaj Vér azon nyomban megerősített markáns hangon.

Egy rövid imát követően a főpap két egymás mellett álló, vörös bársonnyal borított zsámolyra ültette a házasulandókat. Először díszes házassági amuletteket függesztett a nyakukba, majd mélybíbor selyemszalaggal



összekötötte a csuklójukat, mire szorosan összekulcsolták az ujjait.

Ezután a tetoválást végző segédpapok bejelölték házasságuk szimbólumát a homlokukon, majd a saját és a nagyfejedelmi dinasztia címerét a honnara felkarján.

Khillara átszellemült mosollyal tűrte a szokatlan procedúrát. Amikor hátraleptek a tetoválást előkészítő papok, émelyítő, édes füst csapta meg az orrát, mert az egyik segéd közvetlenül a feje elé tartotta a rőten izzó füstölőjét. Hevesen zihálni kezdett, de a szeme csukva maradt, súlyos szemhéját nem bírta felnyitni. *Igaži quarranává kellett válnia...*

Vérkéj Istennő helytartója satuba fogta a fejét, majd csitító szavakat intézett hozzá. Egyre mélyebb bódulat kerítette hatalmába Szilaj Vér erős karjai között.

A kéj fogak mestere óvatosan szétfeszítette a száját, és pillanatok alatt mintát vett átalakításra váró fogazatáról.

Egy közös imát követően véget ért a szertartás hivatalos része. A terem elcsöndesült. A jelenlévők boldog mosollyal néztek az ifjú párra.

Szilaj Vér gyengéden karjaiba vette élete honnaráját, aki most olyan volt, akár egy mesebeli csillagtündér, és

elindult vele a fogadóterem ajtaja felé.

Feléjük emelkedő poharak, elsustorgott jókívánságok kísérték őket.

A lakosztályuk felé haladva jól hallatszott, hogy az ünneplést folytató vendégek egy hangos örömkialtás után a padlóra hajították a poharukat. Az éles csörömpölést követően egyre halkuló vidám zeneszó kísérte őket.

Szilaj Vér gyengéden a hitvesi ágyukra fektette Khillarát, aki álmában elmosolyodott, amikor megérezte férjecskéje jó éjt csókját...



Másnap reggel Khillara boldogan ébredt fel fenséges álmából. Ahogy Szilaj Vér halkán szuszogott mellette, cirógatni kezdte a quarran arcát, majd végigszántott hosszú ujjával összekócolódott haján.

– Jó reggelt, jövődőbeli Villámkám – ocsúdott fel a fejedelemfi és simogatni kezdte a quarranája arcát, majd ösztönösen lejjebb csúsztak az ujjai.

– Jó reggelt, férjecském! Úgy örülök, hogy már mindig itt leszel velem – búgta remegő hangon, majd

megragadta jövődőbelije kezét, amit rövidesen az ágyéka selymes pihéi cirógattak.

Mikor a testük ösztönösen összefonódott, a vágytól remegő honnara kerekedett felülre. Lassan lovaglólülésbe helyezkedett el Szilaj Vér ölén, de egyelőre nem ereszkedett alá, csak az egyre nedvesebb ajkaival érzéken masszírozta felhördülő vőlegénye férfiasságának hegyét.

– Vérem! Ne várjunk estig. Most akarlak érezni... nagyon mélyen – lihegte halkan kéjszivárványos szemmel, hódító illatfelhőt árasztva magából.

– Ó, most ne! Kívánlak, de mindjárt itt vannak, hogy... – lihegte ő is, ujjait görcsösen belevájva asszonya vágytól remegő húsába.

– Semmi sem érdekel – rebegte alig halhatóan, majd egy villámgyors mozdulattal teljesen magába fogadta Szilaj Vért.

Khillara felsikoltott a testét átjáró gyönyörtől. Szilaj Vér felhördült élvezetében, amikor körülölelte az őrjítően szűk, lüktető, nedves forróság.

A honnara éppen csak elkezdhette az univerzum egyik leggyönyörűbb és legélvezetesebb ritmikus

mozdulatsorozatát, amikor diszkrét kopogás hallatszott az ajtón, majd belépett a megilletődött palotamester, nyomában az egyik inassal, aki fejedelmi reggelijüket hozta egy hatalmas ezüstálcán.

– A rohadt, бүдös életbel! – sziszegte дühösen Khillara, majd fájdalmasan лүktetve legördült a párjáról és magára rántotta a vérvörös selyemtakarót. A quarran mérgesen csapott maga mellé az öklével, majd egy sóhaj után a tarkója alatt összekulcsolta a kezét.

– O, jó reggelt kívánok ezen a szép napon! Mélységesen szégyellem magam, hogy semmirevaló szolga létemre megzavartam kegyeteket – rebegette zavartan, miközben földig hajolt előttük. – Megérdemlem, hogy megkorbácsoltassanak, de a déli napsugarakig fel kell készülni a kisúrnő avatási és kettejük egybekelési rituáléjára...

– Tudod te egyáltalán, mennyire felbosszantottál? – kezdte ingerülten Khillara, de váratlanul halvány nyugodtbarnára váltott a tekintete. – De... megértelek. Vérem! Te is hibás vagy, hogy nem keltünk fel negyedórával hamarabb!

– Ne törődj most ezzel, szívem! – válaszolta Szilaj Vér könnyed hangsúllyal, majd határozott tekintetet vetett Véres Dísztolrra. – Negyedórán át hagyjatok minket békén! Addig várakozzatok a nappaliban!

– Így lesz, kisuram! – válaszolta a hajbókoló palotamester, majd alázattal nézett Khillarára. – O, kisúrnőm, lenne még időnk, de magát türelmetlenül várja a szabómester, hogy felpróbálja a menyasszonyi ruháját. Délig tökéletesnek kell lennie...

– Ez tényleg nagyon fontos! – pattant fel Khillara a melle elé tartva a takarót. A honnara úgy reagált, mint a világegyetem összes leánya. Lehet, hogy nem jött össze a reggeli gyors szex, de a menyasszonyi ruhájánál nincsen fontosabb egy nőnemű egyed számára. .. – Néhány pillanat és ott leszek!

Véres Dísztoll és az inas mélyen meghajolva kihátráltak a hálósobából

– Hallod, Vérem? Ne lustálkodj már, amikor... – kezdte izgatottan, majd pucéran fekvő jövődőbelije látványa mégiscsak elterelte gondolatait a menyasszonyi ruhájától. – Képzeld, iszonyatosan ég az ágyékom, de te is panaszkodhatnál, vigyázban álló kedvesem...

– Így van, de kérlek, ezt hagyd abba, mert az összekulcsolt ujjaid most csak jólesően kínoznak engem. Sietnünk kell, majd este...

– Miért csak este? Maradt még néhány percünk, ígérem, a magunk módján gyors és ügyes leszek!

– A jövőendőbelidként kérlek, belső tűzben égő asszonykám, hogy várjunk estig, pedig jól tudom, milyen csodálatos vagy belülről. A lagzink után azonnal folytatjuk, jó?

Elhalványult a szivárványszínben pompázó szem. Khillara még egyszer megrántotta összefonódó ujjait, majd felült az ágyon.

– Igazad van, kedvesem. Bocsi a kínzásért, de most tényleg készülődjünk.

– Így legyen, de előtte ennünk kell valamit! – válaszolta Szilaj Vér, miután a honnara mellé ült, majd közelebb húzta magukhoz a díszes asztalkán lévő tálcát.

– Köszí, de nem vagyok éhes. Inkább felettébb izgatott vagyok – válaszolta a honnara, és a quarran ölébe csapta az egyik kispárnát.

– Ez egy kicsit fáj, de egyél már, mert hosszú lesz a mai nap – makacskodott Szilaj Vér, majd gyorsan

megkent néhány ízletes halpástétomos szendvicset, és határozottan Khillara szája elé emelte az egyiket. – Igazán tudhatnád, mennyire erőszakos vagyok! Ezt most ellenvetés nélkül megeszed, és még kettőt. Rajta, hadd lássam!

Khillara halkan felkuncogott, majd engedelmeskedett a szemét viccesen forgató *pepear* parancsának. Amikor elfogytak a szendvicsek, a honnara felpattant az ágyuk széléről, és izgatottan magára kapta a köntösét.

– Köszí, Vérem! Tényleg finom volt! De meg kell értened! – köszönte meg a röpke gyengédséggel végződő reggelit, majd kiviharzott a hálósobából.



– Édes istenem, de gyönyörű! – rebegte halkan az örömtől ragyogó arccal, és tovább illegette magát a hatalmas kristálytükör előtt.

– Kisúrnőm lesz a legszebb menyasszony – tette hozzá az egyik komornája.

– O, kisúrnőm! – szólt közbe a dolgos udvari szabó. – Tényleg gyönyörű, de egy kicsit igazítanom kellene rajta.

Mintegy negyedóra múlva Khillara levette magáról a selyemuszályban végződő, ujjatlan, dekoltált, hófehér esküvői ruhakölteményt.

– O, kisúrnőm és kisuram! – szólította meg őket a palotamester, padlóra szegezett tekintettel. – A szabómester egy óra múlva végez a munkájával. Addig sajnos várakozniuk kell.

– Engedelmével én is később készíteném elő a fürdőjét. A fodrásza és az arcszépészeti mesternője nyugodtan várakozhat a lakosztályuk előtt – tette hozzá udvariasan az a szobalány, aki szemmel láthatólag Khillara főkomornája volt.

– Szóval még van időnk – válaszolta a honnara kissé elgondolkozva, majd határozottzölden felcsillant a tekintete. – Kérném az utcai ruhámat!

Gyorsan felöltözött, majd magabiztosan nézett jövőendőbelijére.

– Vérem, a mai naptól a feleséged leszek. Néhány dologgal kapcsolatban szeretnék intézkedni. Megengeded?

– Óhajod parancs, drágám! – egyezett bele rögtön Szilaj Vér, de elkomolytalankodta választ. – Gondolom,



a palotamestert akarod véresre korbácsoltatni, mert nem tudtam enyhíteni a tested belülről égető tüzét...

– Szilaj Vér! – csattant fel Khillara. – Ne idéetlenkedj már, mint az idióta haverod! Senkit se korbácsoltatnék meg, csak néhány embert szeretnék magamhoz hívatni, ha lehet.

– Tőlem aztán nyugodtan! Kiket óhajtasz látni? – kérdezte lazán a fejedelemfi, miközben magához intette a megkönnyebbült Véres Díszollt.

– Szeretném látni Merész Vadvirágkát, Vidám Sárkánytollkát, Ragyogó Szendevérkét, Kis Fürkészi és Kemény Erősbót!

– Ó, isteneink! Pont rájuk vagy kíváncsi az esküvőnk előtt? De legyen így!

– Ó, legkedvesebb kisúrnőnk! Azonnal intézkedem! – válaszolta hálás tekintettel Véres Díszoll, majd kiviharzott a fogadótermükből.

Félóra elteltével a palotamester bejelentette az illusztris társaságot. Szilaj Vér egy néma biccentés után kilépett a teraszra.

– Sziasztok, lányok! – köszöntötte barátnőit. – Csakhogy ideértetek. Ami azt illeti, szeretnék kérni

tőletek egy szívességet.

– Hallgatunk, Khilli! – vágta rá rögtön Vidám Sárkánytollka. – Bármit kérhetsz ezen a szép napon!

– Képzeljétek, az előesküvőmn azt mondta a rendkívül ügybuzgó palotamesterünk, hogy két udvarhölgynek kellene elkísérnie az egyházi szertartásra. Hát, én rátok gondoltam.

– O, Kösz! Nagy megtiszteltetés, de... – kezdte Merész Vadvirágka, miközben zavartan végigmérte saját és Sárkánytollka öltözetét.

– Értelek, Vadvirágkám! Emiatt nem kell aggódnotok – próbálta Khillara megnyugtatni barátnőit, majd határozott pillantást vetett a bejárati ajtó felé. – Ilyenkor hol van az az ügybuzgó palotamester? Siessen, vagy...

Véres Dísztoll tüstént beviharzott, és rimáncodó tekintettel féltérdre rogyott Khillara előtt.

– O, kegyes kisúrnőm, bocsássa meg vétkemet! Könyörgöm, ne korbácsoltasson meg! Hiszen én vagyok a leghívebb szolgálja...

– Na, most már elég volt! Mit képzelsz rólam? Soha a bűdös életben nem korbácsoltatnálak meg! – állította le az ostromozástól oktanul rettegő palotamestert. – Most

azonnal állj fel, és szerezz az eskü– vőmhöz méltó ruhát az udvarhölgyeimnek! De gyorsan!

A palotamester megkönnyebbült tekintettel felállt a padlóról, hálásan meghajolt Khillara felé, majd a quarrának kíséretében elindult az ajtó felé.

– Egy pillanat, Vadvirágka! – kiáltott utánuk Khillara.

– Mi van azzal a tapló fejedelemfível?

Merész Vadvirágka megfordult, és gúnyos mosolyra húzódott a szája.

– Mi lenne, Khilli? Olyan, mint a többi férfi. Most már visszavett az arcából – válaszolt fölényesen a quarrana, majd felmutatta a mutatóujját. – Látod ezt? Bármennyire is játssza a nagymenőt, éppen e köré csavarodik szépen, lassan.

Khillara megkönnyebbülten felnevetett. Vadvirágkát ismerve Arany Sárkányvér megérdemli sorsát.

Ezután magához intette a díszes kanapén ücsörgő megilletődött fiatalokat, majd kikiabált a teraszra:

– Elmentek a volt barátnőid! Most már bejöhetsz!

A vőlegény egyértelmű arckifejezéssel lépett be hozzájuk.

– Khillarám! Számomra már csak te létezel...

– Azért megyek hozzád, mert ezt elhiszem! Elnézést, de ezt meg kell hallgatnod! Döntöttem a gyerekek sorsáról.

A honnara kedvesen nézett feszengő vendégeire, akik az eddigi életükben még nem láthattak ekkora luxust.

– O, egykori hű szolgám és kedves segítője! Köszönöm a segítségeket. Biztosan gyönyörűvé varázsoltátok a régi otthonunkat.

– Erről biztosíthatom, úrnőm! De...

– De a palota szolgálai elvitték a holmijukat – szakította félbe párját Ragyogó Szendevérke. – Jól tudom, hogy nem térnek vissza. Mi lesz velünk?

– Veletek? Mi lenne? Boldog jövő vár rátok. Amiért segítségemre voltatok az első napokban, hálából felszabadítalak titeket majdnem minden kötelezettség alól. Nyugodtan élhettek a házukban, csupán egyetlen köteleességetek lesz...

– O, köszönjük úrnőm. Értjük, rendben tartjuk a házat...

– Csönd, egykori hű szolgám! Az lenne a kötelességétek, hogy szorgalmasan tanuljatok Quarritól legjobb iskolájában! Én állom a költségeket – közölte

döntését Khillara, majd a vőlegénye felé nyújtotta kezét.  
– Vérem, ideadnád a bugyellárisodat?

Pillanatokon belül két platinalapocskát nyomott a fiatal párocska pénzügyi felelősének kezébe. Csak hosszas hálálkodás után távoztak a szabadságban és a boldogságban úszó fiatalok.



Khillara somolygó arccal nézett a fekete öltözetű ítélőmesterre, aki felpattant a helyéről és hozzásietett.

– O, kedves kisúrnőm! Parancsára megjelentem. Remélem, megbocsátotta, amit kénytelen voltam magácskával megtenni...

– Most miért haragudnék magára? Már elmondtam, hogy jogosan szózt a hátsónkra, mert hülye libaként viselkedtünk Vadvirágkával – szakította félbe Khillara, aztán gyorsan a fogadótermük közepén lévő hatalmas intarziás asztalhoz sietett. – Másért hívtam magát, Kemény Erősbót. Tegnapelőtt megismertetett a fájdalmas emlékezetű botjával. Most viszont szeretném átadni a jóval veszélyesebb villámló botomat, mert úgy vélem, hogy jó kezekben lesz magánál.

Khillara szavai után felkapta a lézerpisztolyát, behelyezte a harci elemet a helyére, bekapcsolta, néhány pillanat múlva a lőfegyver pittyent egyet, és a csöve oldalán halványan felizzott egy parányi vörös lámpácska. Azért a biztonság kedvéért még nem helyezte tűzkész állapotba. Gondolkodás nélkül átnyújtotta az álmélkodó ítélőmesternek, aki teljesen kiakadva forgatta a kezében ezt az értheteden csodafegyvert.

– O, isteneinkre! Mi ez? És miért lenne veszélyesebb az enyémnél ez a világító görbe bot?

– Ez egy villámszóró bot. Ezt Khillarám mondta, de nehezen hiszem el – szólt közbe Szilaj Vér.

– Na ne! Van a palotában egy lőtér, ahol íjjal lövöldöztök egy céltáblára?

– Persze, hogy van, kisúrnőm! – válaszolta alázatosan a palotamester. – Közvetlenül a sárkányistállók mellett.

– Hurrá! – vágta rá lelkesen a honnara. – Siessünk! Gyertek velem!

Néhány perc múlva Khillara már a kedvenc sárkánya karámja előtt ácsorgóit, aki dorombolva fogadta rég nem látott, szintén zöldes gazdija simogató kezét és

szereteté. Rövid játszadozás után halk szavakat suttogott égi paripája fülébe:

– Ó, én Zöldvillámom. Cseppet se aggódj, én hűséges szemű sárkánykám. Nem sokára visszajövök érted, és nagyon sokszor együtt fogunk repkedni fenn a magasban, az idők végezetéig...

Miután nagy nehezen elszakadt a sárkányától, rövidesen megérkeztek az íjászlőtér lőállásához. A két célpont mintegy ötven méterre volt tőlük. Tucatnyi nyílveessző állt ki a szalmazsákokból megformált emberi sziluettekől.

Khillara türelmetlenül kikapta Kemény Erősbót kezéből a lőfegyvert, és elkezdte a varázslásnak tűnő gyorstalpaló lőkiképzést.

– Most jól figyeljete! Először is ezzel a kék gombbal tüzelésre kész állapotba hozzuk a fegyvert, a mellette lévő pirossal aktivizáljuk a célzókészüléket! Látjátok azt a vörösen vibráló pontot a bábu testén?

– Látjuk, na és? Nem hiszem, hogy egy vörös pötty veszélyt jelenthet bárkire vagy bármire.

– Ebben tévedsz! Ez pontosan oda lő, ahol a vörös pont táncol. A markolat tövében van a tűzvezérlő gomb.

Ezt figyeljétek!

Khillara röviden célzott, majd lőtt. Egy ezüstös lézercsík hagyta el a fegyverét. Füstölő, hatalmas megpörköltödött lyuk keletkezett az egyik szalmabábun, ami rövidesen lángra lobbant.

Szilaj Vér a döbbenettől nem tudott megszólalni. Kemény Erősbót néhány másodpercig meglepetten bámulta az égő célpontot, majd a szája keskeny mosolyra húzódott.

– O, kisúrnőm, azt hiszem, mindent értek. Nincs ebben semmi ördögösség. Szerintem a mesteremberek a tűz mágusai. Tudja, suhanc korom óta foglalkozom fegyverekkel. Ilyet még nem láttam, de értem. Elkérhetném?

Miután Khillara átadta a lézerpisztolyt, egy perc múlva lángban állt a másik szalmabábu is.

– Igen. Méltó kezekbe fog kerülni a fegyverem. Használat után ne felejtse el kivenni belőle az elemet. Vigyázz rá nagyon.

– Mint ahogy a kisúrnőmre, a fejedelmi családra és az egész quarri népre...



Ekkor sopánkodás hallatszott a hátuk mögül. Természetesen Véres Dísz toll rohant feléjük.

– O, isteneinkre! Tűz van a palotában! Pont az esküvő előtt? Nekem végem van! Biztosan megkorbácsolnak!

– Nyugodj már meg, jóember! Nincs semmi baj, csak Khillarám a sajgó alfele ellenére átadta a villámló botját a kedvenc ítélőmesterének, mert ő ilyen.

Khillara neheztelően nézett a vőlegényére.

– Szilaj Vér! Ezt nem így kellett volna mondanod...

Véres Dísz toll továbbra sem hagyta abba a sopánkodást. A honnara elengedte Szilaj Vér kezét.

– O, istenem! Mennyire elegendem van ebből! – sóhajtott fel, majd szürkehamis szemmel tekintett az ítéletvégrehajtóra.

– Kemény Erősbót, te vagy a szakértő! Azt jól tudom, hogy kiket botoznak meg a quarriknál, de kiket szoktak megkorbácsoltatni?

– Erre nagyon egyszerű a válasz – válaszolta hűvösen a quarran, aki nyilvánvalóan vette a lapot. – Főképpen azokat, akik nem hagynak nyugtot a fejedelmi család tagjainak.

– O, úrnőm! Kérem, kegyelmezzen szegény fejemnek!  
Mindenre megesküszöm...

– Higgadj már le! Nem rólad van szó, csak úgy megkérdeztem! Ez most baj?

– Szóval nem akar...

– Ne bosszants már a mániáddal! Inkább azonnal hívasd Ékes Tollt! Siess, mert megharagszom!

Miután Kemény Erősbót az új fegyverét szorongatva illedelmesen elkészönt tőlük, elindultak a lakosztályuk felé.

– Tényleg, miért hívattad Ékes Tollt?

– Tegnap megmutattam neked a kommunikátoromat. Tudod, fényképet és videót... pontosabban villámgyorsan mini festményekeket lehet vele létrehozni. Biztosan hamar megérti és megszereti a tehetséges művészünk. Legalább marad valami emlék az esküvőnkéről, amit bármikor visszaneézhetünk.

– Ez szép gondolat, de szerintem nem a varázslócuccaid, hanem te vagy az igazi kincs, akinek most is fogom a kezét, és holnap is, és holnapután is, és...

– En is szeretlek, Vérem, de most már készülődjünk, mert annyira, de annyira izgatott vagyok...



Egy érces hangú gongütés hullámszórt végig a palota termein. Eljött az idő. Kezdetét vette az estig tartó szertartássorozat.

Lassan kitárult előttük a lakosztályuk kétszárnyas ajtaja. Khillara boldogan pillantott élete választottjára. Egy pillanatra összeért az ajkuk, majd belekarolt vőlegényébe, és tekintélyes léptekkel elindultak a lépcsősor felé. A honnara menyasszonyi ruhájának több méteres gyöngyhímzéssel díszített hófehér uszályát két aranyos kislány vitte a kezében. A két udvarhölgy lépdelt utánuk, akiket minden eshetőségre készen a főkomorna követett egy hatalmas táskával a kezében.

235

A vörös szőnyeggel fedett széles díslépcsősornál az ünnepi díszben pompázó fejedelmi család többi tagja csatlakozott hozzájuk.

- Ó, üdvözlöm a gyönyörű menyemet!
- Nagyon csini vagy, Khilli!
- Te aztán szerencsés vagy, bátyó!

A kölcsönös üdvözlések után méltóságteljes léptekkel elindultak a lépcsősoron lefelé. A palota feldíszített

halijában a rájuk várakozó násznép – nemesek, főbb tisztségviselők, követek és bölcsek – mélyen meghajolva köszöntötték a fejedelmi család tagjait.

Dallamos trombitaszó kíséretében a palota kapuja lassan kitárult előttük, majd a nászmenet elindult lefelé a Palota térre vezető külső lépcsősoron.

Két oldalt a testőrség és az elitalakulat válogatott harcosai álltak díszőrséget, akik enyhén meghajolva, lefelé szegezett alabárdal üdvözölték a nagyfejedelmük fiát és távolról érkezett menyasszonyát.

Üdvrivalgásban tört ki a téren összezsúfolódott hatalmas tömeg. Hangos éljenzés és jókívánságok közepette érték a hatalmas, ősi totemoszlopot körülvevő felszentelt térségre, ahol az avatási ceremóniát lebonyolító papok a segédekkel várták a quarri nép új tagját, áld huszonhárom évvel ezelőtt egy másik bolygón látta meg a napvilágot.

A fejedelmi család és a meghívott vendégek helyet foglaltak a frissen ácsolt, elegáns vérvörös drapériával borított dísztribünön.

Khillarát csak a vőlegénye kísérte el a totemoszlop tövéhez, ahol rátérdepeltették egy quarri címeres

gyékényre.

Ósi sámándobok hangjának kíséretében a ceremóniát vezető Mennyeivér a honnarához lépett, és révült tekintetet vetett rá. A Quarri Szentvéregyház érseke Khillara fejére tette a kezét, majd az ég felé nézve elmormolt egy rövid imát, aztán fennhangon szónokolni kezdett, amit tisztán hallottak a csendbe borult Palota tér részén.

– O, kegyes isteneink áldását kérem Khillara Bravvaxa egész életére, mert őszinte szívvel elhatározta, hogy quarranaként éli a további életét. Messziről, nagyon messziről érkezett quarranáról van szó, akinek kérelmét az is megindokolja, hogy ma megy feleségül a nagyfejedelmünk fiához, és igaz quarriként akar élni közöttünk. A legendák szerint az első, szent emlékezetű fejedelmünk, I. Fehér Vezérvér is irdatlan messzeségből érkezett hozzánk, hogy áldásos tevékenységével összefogja őseink szabadon kóborló törzseit. O, kegyes isteneink, adjatok égi jelet, hogy a quarrik lányává fogadjátok az egykori Khillara Bravvaxát – kérlete az isteneket, majd az ég felé emelte mindkét kezét.

A jelenlévők izgatottan meredtek a magasban lévő totemsárkányra. Másodpercek teltek el feszült várakozásban, majd három fehér füstpamacs szállt a magasba az idol szájából.

Az üdvívalgás után Mennyeivér a következő ünnepélyes szavakat intézte az előtte térdeplő Khillarához:

– Ó, te quarrana, hálát adhatsz az égnek! Isteneink engedelmével megkérdezném, tiszta szívedből akarsz-e quarranává válni?

– O, igen! Tiszta szívemből – rebegte halkán a honnara. *Pontosabban szólva már quarrana...*

– O, te quarrana, betartod a quarrik törvényét? *Az érsek mintha kacsintott volna egyet.*

– Ó, igen! Betartom, mindhalálig – válaszolta beleegyező barna szemmel.

– O, te quarrana! Elfogadod-e a quarri neved, Kecses Zöldvillámka?

– Ó, igen! Ezentúl Kecses Zöldvillámka a nevem!

– Ö, te quarrana ! Ezennel a Főistenünk, Vérékőj istennő és Mindenható Kegyesszem akaratát teljesítve a

quarri nép lányává fogadlak téged! Az isteneink áldása kísérjen téged az életed útján!

Ünnepélyes szavai után földre borult és imádkozni kezdett. A segédpapok tüsténkedve körbevették Khillarát. Gyorsan kiszínesedtek a karján lévő tetoválások előzetes kontúrjai, aztán gyengéden szétfeszítették a száját és a helyére kerültek a harapásra kész tűéles műkékfogai.

Abszolút nem zavarták kifelé hajló *kéjfogai*, tökéletesen össze tudta csukni a száját. Azonban enyhe szúrást érzett a nyelvén, amikor végigfuttatta a fogazatán. *Hiába, azt még meg kell tanulnia, hogyan matasson a nyelvével a saját szájában...*

Mennyeivér nemsokára felpattant a földről, és az egyik kezével megragadta Khillara vállát, a másikkal diadalmasan felmutatott az égre.

– O, kegyes Isteneink! Engedelmetekkel quarranává fogadtuk Kecses Zöldvillámkát. Áldás szálljon rája!

Miután egy szerencsét hozó amulettet akasztottak Zöldvillámka nyakába, zöldes füstfelhő árasztotta el a totemoszlop környékét. A téren tolongó tömeg térdre borult, és elrebegett egy rövid imát. Az érsek *áldás, áldás*

szavakat kántálva lassú léptekkel elhagyta az avatási ceremónia helyszínét.

Zöldvillámka egy mély sóhaj kíséretében tápászkodott fel a gyékényről. A koszorúslányok azonnal megfogták a menyasszonyi ruha uszályának végét.

Erezte Szilaj Vér erős karját a dereka körül.

– O, Vérem, kérlek, ne engedj el – pihegte halkan.

– Gyönyörű volt a szertartás, elfáradtam, de legalább hozzád méltó quarrana lett belőlem...

– Te mindig méltó voltál hozzám, zöld gyöngyöm – válaszolta Szilaj Vér, majd elcsattant egy rövid csók. – Menjünk, mert vár ránk a hintó, hogy elröpítsen minket a...

– A jövőbe. O, Vérték istennő! Mennyire szeretlek, férjecském!



A nászmenet jókedvűen hajtott végig a Quarrik Dicsősége sugárúton. Legelől haladt a házasulandók hófehér, cirádásra faragott, nyitott hintója, amelyet négy aranyfakó paripa húzott maga után.



Az út kétoldalún tömött sorokban álltak az őket éljenző quarrik. Érezték a feléjük áradó szeretet. Khillara és Szilaj Vér mosolyogva integetett Quarritól lakosai felé, akik elhalmozták őket jókívánságaikkal.

A Piac téren elhaladtak a *Víg sárkánykupecnek egy kancsó vérlikőrt ízibe!* Előtt. Egy-egy pohárral a kezükben a törzsvendégek kirohantak a teraszra és háromszoros éljennel köszöntötték az ifjú párt, aztán a baráti társaság minden tagja magasba emelte italát.

A nászmenet hamarosan megérkezett a székesegyház körüölölő térre. A hintók egymás után megálltak a fölfelé vezető lépcsősor aljában, amelyet kétfelől meghajló papok és szerzetesek sorfala szegélyezett. A katedrális bejáratánál megint Mennyeivér fogadta őket. Az érsek rituális szavakat mormolva köszöntötte az ifjú párt, majd egy teátrális mozdulattal a nyitott kapu felé mutatott platina díszítésű pálcájával.

Mindenki elfoglalta a helyét és kezdetét vette az esküvői szertartás. Három gongütés után a karzaton lévő egyházi kórus hangja szállt végig a katedrálison.

– O, Vérekéj istennő áldását kérem Kecses Zöldvillámkára és Szilaj Vérre, akik összekötik az

életüket...

Újra egy érces gongszó futott végig a katedrális főhajóján.

– O, híveim! Vannak olyan életre szóló szerelmek, amelyekhez nem kellenek fölösleges szavak – zengte ünnepélyesen az érsek, majd magasztosan az újdonsült quarranára nézett, aztán fennkölt hangon folytatta: – Kecses Zöldvillámka! Akarod-e férjedül Szilaj Vért, amíg a halál el nem választ?

– O, igen! – hangzott a határozott válasz.

Ismét felzengett a kórus gyönyörű hangja. Mennyeivér rögtön a fejedelemfi felé fordult.

– Szilaj Vér! Akarod-e feleségül Kecses Zöldvillámkát, amíg a halál el nem választ?

– O, igen!

Azonnal feltette a következő kérdést:

– Az életetek végéig megosztjátok lelketeket, testeteket és véreteket?

A két azonnal felhangzó igen után az örökös szerelmet és Vérekéj istennőt dicsőítő himnuszt kezdett énekelni a kórus. Az előtte térdeplő friss házaspár felé nyújtotta kezét az érsek. Aktivizálták magukat az oltár

előtt álló, fehér talárba öltözött papok, és színessé vált a homlokukon lévő hitvesi tetoválás, majd egy széles, vörös rubintokkal ékesített platina pánttal övezték Zöldvillámka nyakát. *Igen, a quarriknál nem a nő ujjára kerül a jeggyűrű...*

A szertartás utolsó aktusaként Vérékáj istennő legfőbb szolgája kezébe vett egy miselikőrrel félig telt díszes kelyhet, majd egy hegyes tűvel megszúrta a friss házások hüvelykujját és néhány csepp vért csepegtetett a serlegbe. *Zöldvillámkát nem érdekelte, hogy nem ússza meg vérveszteség nélkül az esküvője napját...*

– Ó, egymással kötött frigyetek pecsétje legyen e szent kehely, amely tartalmazza egygé váló véreteket!

Miután kiürítették a serleget, a püspök a vállukra tette a kezét.

– Álljatok most fel, gyermekeim! Békesség, boldogság és gyermekáldás kísérje közös életeteket! Ó, Vérékáj istennő áldása szálljon rátok!

A szertartás legvégén örömmódát zengett a kórus, és az oltár előtt álló friss házaspár sorban fogadhatta a gratulációkat.

Konfettizápor hullott a boldog ifjú párra, amikor jókívánságok kíséretében elindultak a rájuk várakozó sárkányaik felé.

Quarritól felett csak a násznép sárkányai hasították a kék eget...



A palota fogadótermében a fejedelmi család és a vendégeik folytatták az újdonsült házások köszöntését. Halk, vidám melódiát játszott a quarri népi zenekar. A pincérek habzó, ünnepi quarri vérlikőrt tettek a jelenlévők elé. Először az egykori honnara anyósa emelkedett szólásra.

– O, üdvözlöm a családuk új tagját, a messziről érkezett menyemet! Nem kívánhatok a fiaméknak egyebet, mint örömet, boldogságot és hosszú, boldog együtt töltött éveket! Gyermekeim... – köszöntötte elsőként az ifjú párt Okos Tűzvirágka, majd rájuk emelte a poharát. – Ezenkívül nem kérhetek mást, mint gyönyörű unokákat! Véréj istennő áldása szálljon le rátok, egészségekre!

Büszke Sárkány csatlakozott a nejehez.

– Fejedelemként és apaként csak annyit mondhatok, éljen az ifjú pár! – Szavai után a jelenlévők vidáman felemelkedtek a helyükről, közben hosszas tust húzott a zenekar.

A fiatalok köszöntését követően kezdetét vette a Pazar lakodalmi vacsora. Amikor a végén elfogyott a többemeletes esküvői torta, Szilaj Vér kézen fogta feleségét és felvezette őt a főbejárat feletti díszerkélyre.

A lelkesen hullámozó tömeg hangos éljenzéssel köszöntötte a friss házасokat, akik mosolyogva integettek a téren egybegyűlteknek, majd kezdetét vette a káprázatos, zenés tűzijáték.

Miután elhalványultak az égen sziporkázó fények, a nagyfejedelmi palota a saját költségére vendégül látta a boldogan ünneplő quarritoliakat. Hosszú pultsoron várták őket a finomabbnál finomabb étek és itókák. Hajnalig tartott a dínomdánom a Palota téren.

A fogadóterembe visszatérve folytatódott a lakodalmi vacsora. Már megszokottá vált, hogy a quarrik ősi hagyománya szerint lezajló ceremónia során néhányszor felvillant egy erős vakufény.

Ékes Toll egy közeli portrét készített az ünnepeitekről, majd derűs mosollyal kísérve a kommunikátort letette Zöldvillámka asztalára.

– Ó, kisúrnőm, remélem elégedett lesz a gyorsfestményeimmel. Csoda ez a masinéria! – lelkesedett a festőművész. – A képei segítségével remekműveket festhetnék az előttem álló vászonra. Ó, a kegyét kérném! Elkérhetném néhányszor a gépelyt?

– Miről beszélsz, Ékes Toll? Persze, hogy kölcsönadom! És köszönöm a segítségedet – köszönte meg az esküvői fényképeket, majd böngészni kezdett a kommunikátora fotóarchívumában.

A művész elrontotta néhány képét, mert a felettük lévő eget, vagy a lábukat örökítette meg az utókor számára, de a többi felvétel tökéletesre sikeredett. Könnybe lábadt a szeme, amikor visszanézte a fogadalomtételéről és a templomi szertartásról készült videofelvételeket.

A helyéről felállva megmutatta a róluk szóló fényképeket az új családjának. Ezen nem lepődtek meg a quarrik, mert az elmúlt napok során kezdték

megszokni Szilaj Vér távolról érkezett felesége érthetetlen, de praktikus varázseszközeit.

– Nézzétek! – keresett rá egy régebben készült fényképre. – Itt az látható, amikor utánam eredt a férjem!

– Hű! Ez tényleg én vagyok – dünnyögte meglepetten Szilaj Vér. – Éppen repülök... feléd.

A friss házások számára hamarosan véget ért az esküvői vacsora. Minden átmenet nélkül felhangzott egy érces gongszó, a zenekar tust húzott, a jelenlévők mosolygós tekintettel feléjük emelték a poharukat.

– Ismételten csak egyet mondhatok fiamnak és kedves nejének – bocsátotta nászéjszakájukra a friss házásokat Büszke Sárkány, szintén feléjük emelve a poharát. – Vérkéj istennő áldását kérem rátok ezen a szent éjszakán és a további életetek során, kedves gyermekeim!

Gyorsan kiürültek a kristályserlegek. Harsány csörömpölés hangzott fel a vidáman zajongó teremben, mert mindegyik pohár a padlón végezte. Amint Zöldvillámka a helyi quarri népszokást követve kiejtette a kezéből a likőrös kelyhét, a férje a karjába kapta, és

határozott léptekkel elindult vele a lakosztályuk felé. Kitörő tapsviharral köszöntek el a vendégek a nászéjszakájára induló pártól...



Szilaj Vér vágyakozása ellenére gyengéden fektette le a zöldbőrű feleségét a hitvesi nyoszolyájukra, majd föléje térdelt, és óvatosan megszabadította a menyasszonyi ruhájától. Zöldvillámka behunyt szemmel és erősödő vágyakozással feküdt az ágyon. Amikor megérezte, hogy a férje határozottan leveszi róla a melltartóját, majd lecsúsztatja formás, hosszú lábain hófehér bugyiját, mégis rátört a remegés. *Vágy és félelem. Gyönyör és vér...*

Zöldvillámka szemhéja hirtelen felpattant, és meglátta a lábai közt térdeplő szintén meztelen férjét, aki két tenyerére támaszkodva lassan úgy hajolt rá, hogy arcuk csupán arasznyira volt egymástól.

– O, életem Zöldvillámkája. Reggel ideges voltál, mert megzavartak minket. Tudom, honnan folytassuk. Innen... – suttogta ezüstösen felcsillanó szemmel, majd a következő pillanatban előrelökte csípőjét, és olyan



természetességgel hatolt a feleségébe, mint az ezüstkés a mézes vajba.

Zöldvillámka teste ívben megfeszült és hangosan zihálni kezdett. Görcsösen belevájta körmeit a férje karjába.

– Kérlek, várj, Vérem! – zihálta az aggodalomtól és a kéjtől reszkető hangon.

– Mire, szerelmem? Te is annyira akarod...

– Végre megint bennem vagy, ami olyan jó, de kérlek! Azt még ne!

– Mit ne, kedvesem? – zihálta a quarran, aki nagyon lassan mozgott előre-hátra.

– Aaah... A fogaddal még ne.

– Nem bízol a férjedben? Ígértem valamit...

– És ha elborít a vágy? Az ösztöneid... Kérlek, most hadd legyek felül. Óhhh, mindjárt elmegy... Shhh... – lihegte, és ide-oda dobálta fejét a párnán, ahogy a folytonos súrlódás okozta kék egyre fokozódott a testében.

– Mondtam, bízz bennem – suttogta a quarran nyugtató hangon, majd a vállára emelte Zöldvillámka lábát. Miután megcsókolta halkán nyögdécselő hitvese

mindkét bokáját, egyre gyorsabb, egyre erőteljesebb lökésekkel mozogni kezdett benne.

– És így? Ahhh...

Zöldvillámka igyekezett megemelni testnedveitől egyre csatakosabb altestét, hogy minél mélyebben érezhesse férjét. Pillanatok múlva a gyönyör villámként járta át minden porcikáját.

Mikor odafent a lakosztályukból kiszűrődött az új feleség kéjes sikoltása, majd Szilaj Vér hosszas hörgése, meglepő módon néhány pillanat múlva a fogadóteremben továbbra is mulatozó násznép felállt a helyéről és hangos éljenzés közepette felhajtották az italukat. Az elegáns kristálypoharak természetesen hangosan csörömpölve hullottak a padlóra.

Arról megoszlanak a vélemények, hogy a nászéjszaka folyamán erre hányszor került sor. Ötször vagy hatszor, vagy netalán hétszer?

A palota személyzete mindenesetre másnap délután is az üvegszilánkokat söprögette össze a fogadóteremben...

## KECSES ZÖLD VILLÁMKA ÉL ÉS BOLDOG!

Az ébredező Zöldvillámka elégedetten ölelte magához férjét. Szilaj Vér önfeledt morgással nyugtázta hitvese reggeli közeledését, ugyanakkor úgy tett, mintha még aludna.

Az egykori honnara áldotta a sorsot, hogy összeköthette Szilaj Vérrel az életét. Néhány nap leforgása alatt hőn szerető férjre tett szert, aki rendkívül sármos és kedves hozzá. Ráadásul megértően visszafogja véresen szokatlan szexuális ösztöneit és kiváló szerető az ágyban, vagy akár a repkedő sárkány hátán.

Zöldvillámka lehunyta a szemét, de a szája szélén mosoly bujkált, ugyanis eszébe jutottak az elmúlt napok eseményei...

A nászéjszaka utáni délelőttön villásreggelire gyűlt össze a fejedelmi család. Az alabástrom fogadóteremben a meglepetésnek szánt nászajándékok fogadták őket.

A családi összejövetel végén fejedelmi apósa felállt a helyéről, és kellemes nászutat kívánt mindkettejüknek.

Félóra múlva már az egyre közeledő hegycsúcsok felé száguldottak felmálházott sárkányaik hátán.

Egy fenyőfákkal sűrűn körbevett, csodálatos kékségű tengerszem apró szigetén volt a fejedelmi család üdülőhelye. Az egyetlen lakosztályból álló, minden kényelemmel ellátott, már-már meseszerűnek tűnő kastélyka, az alig észrevehető személyzet, a csónakázások, az éjszakai meztelen fürdőzésnek induló együttlétek miatt csodálatos napokat éltek meg egymás mellett.

Az előző nap délelőttjén érkeztek vissza Quarritolba. Miután közösen megebédelt a fejedelmi család, Zöldvillámka felkelt a helyéről és kimentette magát.

Szilaj Vér megértette a felesége óhaját, kikísérte a sárkányudvarra, ahonnan nemsokára hűséges Zöldvillámán felröppent a magasba.

Természetesen a sárkánytelepre vezetett az első útja. Rőt Sárkányszemék kedvesen fogadták a fejedelemfi bölcsességéről híres feleségét. Újra körbejárta a telepet, fotókat és jegyzeteket készített, tüzetesen megnézte a

sárkányokat, majd a központi épületben elmondta jövőbeli terveit a modernizált laborral és vizsgálóval kapcsolatban. A homlokukat ráncoló sárkányászok első hallásra nem értették pontosan, mit is akar tőlük, de megígérték, hogy mindenben támogatják a bölcs kisúrnőjüket.

Ezután átrepült a Gyógyítók Házába, ahol Bölcs Varázsfű régi ismerősként fogadta őt. Miután körbevezették a quarrik kezdetleges kórházán, a gondolataiba mélyedt. Itt tényleg szükség van a csekélyke gyakorlati tudására és a *varázseszközeire*...

Csak estefelé ért haza. Meglehetősen elfáradva lépett be a hálósobába. A ruhátlan Szilaj Vér látványától mégis ösztönösen megrándult az intim izomzata. Villámgyorsan ledobálta magáról a ruhát, kacéran intett a férjének, majd lassan, csípőjét ringatva elindult a fürdőterem felé.

v

Vére valamivel éjfél előtt emelte ki a langyosodé habokból a felforrósodott testét, majd átrohant vele a hálósobájukba. Már a nap első sugarai beszöktek az ablakon, amikor utoljára megremegett ég felé emelt lába,

az ágyékát elöntötte a forróság, majd kéjes sikoltása betöltötte a hálósobát.

Ma reggel meg összeölelkezve fekszenek a hitvesi ágyukon. Izomlázasan, fáradtan, de boldogan és egyelőre teljesen kielégülten. A Quarrrionon megvalósult az álma, amiről kislánykora óta ábrándozott...

Váratlanul lefagytak a szép gondolatai, mert eszébe jutott a múltja. Lehet bármilyen mesés a jelen, honnaxah lévén van egy kötelessége. Vissza kell térnie az Olnasanah Bardan-1 fedélzetére, Jelentenie kell, hogy nem esett baja ezen a bolygón, hanem férjhez ment a helyi nagyfejedelem fiához, és szilárdan eltökélte, hogy itt éli le a további életét. Shotorrax parancsnok, az Admiralitás és a... családja biztosan megérti és elfogadja a döntését.

Nagyot sóhajtott, majd kibontakozott Szilaj Vér karjából és halk léptekkel elindult a fürdőterem felé, hogy felkészüljön az útra.



– Jó reggelt, kedves férjecském – ébresztgette menetkészen Szilaj Vért, miközben pihekönnyű

csókokkal borította az arcát. – Ne haragudj, most mennem kell.

Mosolygós, fekete szemmel nézett rá ébredező férje, és gyengéden magához húzta halványzölddé váló arcát.

– Ó, menj csak nyugodtan, kedvesem. Erezd jól magad – mondta beleegyezően a férje, miután egy gyengéd pillanatra még jobban hozzásimult az ezüstszemű hitvese. – És hová repülsz? A sárkánytelepre, vagy Bölcs Varázsfűékhez?

– Nem, Vérem – kezdte őszintén. – Tudod, messziről jöttem, de örökké veled maradok, mert szeretlek, férjecském. Azonban vissza kell térnem az Olnasanah... azaz a vassárkányomhoz, hogy ezt jelentsem a... égen repkedő szekerünk urának. Meg kell értened, nemcsak rólunk van szó, hanem a volt társaimról és a családomról. Ne aggódjanak értem, mert ölelő karjaid közt mindig biztonság és minden vágyamnál nagyobb boldogság vár rám. Ugye megértesz, szerelmem?

Szilaj Vér beleegyezően mosolygott smaragdzöldről lassan kérlelőkékre váltó tekintetű feleségére.

– Persze, szivecském! Repülj csak hozzájuk! Megértelek, ezt meg kell tenned. Aztán visszatérsz

hozzám. .. – bólintott a quarran, majd szemöldöke hirtelen feljebb kúszott a homlokán. – Egy pillanat! Hogyan találod meg a vassárkányodat? Hiszen nagyon messzire vittelek téged. Szerintem...

– Jaj! Ezért ne idegeskedj! Ezzel a... varázslólapkával nemcsak gyorsfestményeket lehet készíteni, hanem bárhova odatalálok! – nyugtatta meg az édes urát, majd megmutatta a fényes kijelzőű kommunikátorát.

– O! Majdnem elfelejtettem, hogy varázslatos szépsége mellett varázsló is az én kis feleségem...

A szájában még mindig érezte a férje csókja ízét, amikor felpattant a hálásan doromboló sárkányára és felsuhant az alacsonyan szálló hófehér felhőpamacsok közé. Gyorsan GPS funkcióra állította a készülékét, és beütötte az Olnasanah Bardan-1 koordinátáit. Elégedett Zöldvillámát navigálva szárnyalt a múltja felé...



Vígan dudorászva repült az Olnasanah Bardan-1 felé, miközben a sárkánya kantárját fogta az egyik kezével, a másikkban pedig a GPS-re állított kommunikátora



zenelejátszó szoftvere a kedvenc slágereit játszotta a süvítő szélben.

Khillara egy cseppet sem aggódott. Egykori parancsnoka, Stonnar Shotorrax ezredes biztosan megérti, és támogatni fogja a döntését. Végül is gyorsan megkötött házassága egyértelműen bizonyítja, hogy a fejlett honnaxah és a középkori kultúrát képviselő quarri civilizáció minden szempontból kölcsönösen elfogadja egymást. A hatalmas tudományos lehetőségek mellett az ittléte egy egész életen át boldoggá teszi őt...

Az extrém változásokon átesett honnara halkan kacarászni kezdett. Az Olnasanah Bardan-1 személyzete biztosan dob egy hátast, amikor tíz nappal az eltűnése után a sárkánya hátán leszáll az űrhajó zsilipkapujánál és meglátják elegáns, úrnői öltözetét, színes tetoválásait, csillogó ékszereit és kecses kis vámpírfogait. Előre elképzelte, mekkora meglepetést vált ki azzal, hogy pár napja szerelmi házasságot kötött a helyi nagyfej edelem fiával.

Eltökélte, hogy az utolsó jelentéstételét követően benyújtja a felmondási kérelmét. Ezzel biztosan a Honnaxah Űrflotta Admiralitása és az Idegen

Civilizációkkal Foglalkozó Külügyminisztérium is egyet fog érteni. Természetesen átmásolja a fényképet és a videókat a kommunikátoráról az űrhajó központi számítógépére, majd egy hosszabb videoüzenetben elbúcsúzna a családjától.

Elragadta kislányosan naiv fantáziája. Minden bizonnyal lehetővé teszik a honnaxah hatóságok, hogy meglátogathassák a szülei, a rokonai és a közeli ismerősei...

Egy rövid pillantást vetett a kommunikátorára. Ezzel a sebességgel haladva tizenhat perc és negyvenhét másodperc múlva eléri a kutató űrhajóját. Alacsonyabb röppályára állt, és egyre izgatottabban meresztette előre a szemét. Teltek a másodpercek, aztán a percek, de nem látta meg az Olnasanah Bardan-1 ezüstösen szikrázó sziluettjét.

Khillara egyre növekvő feszültséggel kikapcsolta a zenelejátszóját. Feszélyezett csend, halk szélsivítés, Zöldvillám fújtatása. Fokozatosan feltűnt előtte egy sötét pont, amely lassan, nagyon lassan fekete foltta, majd ellipszis alakú mélyfekete térséggé nőtte ki magát. Sűrű szürke füst emelkedett a magasba. Néhány

fűcsomó vörösen lángolt a halványan izzó szabályos alakzat felszínén.

Jeges rémület járta át minden porcikáját, és hatalmas, rettegő szemmel nézett a magasba. Fénylő, ragyogó csillag száguldott felfelé az égen, vakító lángcsóvát húzva maga után.

*Shotorrax ezredes elkeseredett szívvel adott parancsot az indulásra. Elvesztette az egyik beosztottját. Hiába keresték, hívták fel több százszor a kommunikátorán, tizedik napja nem bukkantak az exobiológusnő nyomára. A tudományos kutatásértfelelős főtitest véleménye szerint nagy valószínűséggel nincs életben, mert az itt élő primitív, kegyetlen vámpírok egyike elrabolta a pályakezdő, ambíciókkal teli tudósnőt és kegyetlen módon végzett vele. Sajnos tragédiával végződött a szépen induló tudományos kísérlet. Shittar szerint az expedíció gondatlan megszervezése miatt fejek fognak hullani az Admiralitáson és a Minisztériumban. Az a felfedezőút szomorú tanulsága, hogy egy fejlett emberi civilizáció sohasem létesíthet kapcsolatot egy primitív, vámpírszokásokkal rendelkező kultúrával. A tudományos főtitest arra ösztökölte, hogy azonnal hagyják el ezt a bolygót...*



Zöldvillámka azt hitte, már elsírta minden könnyét, de amikor leszállt a parázsló ellipszis mellé, újra peregni kezdtek szeméből a könnycseppek. Pár méterre az izzó fűcsomóktól fehér márványobeliszk emelkedett az ég felé.

Lassú léptekkel haladt a vállmagasságig érő emlékműhöz. Miután harmadjára is elolvasta az ezüst betűkkel rávésett sorokat, sokkos állapotban, görcsösen zokogva rogyott az obeliszk elé.

*Ez az emlékoszlop hirdesse Khillara Bravvaxa exobiológusnő dicsőségét, aki fiatal életét áldotta a honnaxah tudományos kutatásokért. Emlékét örökké megőrizzek!*

– Ne! Csak ezt ne! – kiáltott fel remegő hangon. – Nem haltam meg! Fogjátok fel, élek és boldog vagyok!

Mikor végre elapadtak Khillara könnyei, elkeseredése lassan átadta a helyét egy reményteljes jövőnek. M *fényes csillagoktól ragyogó fekete égbolt fokozatosan átváltozott a napsugaraktól szíkrázó azúrkék éggé...*

Remegő kézzel elővette övtáskájából a feketén író lézerhegyű tollát, és az obeliszkjére rávéste a saját szavait.

*Igen! Khillara Bravvaxa nincs többé! De Kecsés Zöldvillámka él és boldog!*

Enyhe mosoly jelent meg könnyben ázó arcán, amikor felállt az emléket és a jövőjét hirdető emlékműve előtt, és lassú, határozott léptekkel elindult szárnyait rebegtető sárkánya felé.

Lehet, hogy egy tévedés miatt örökre elvesztette a múltját, a szülőbolygóját, a szeretteit, de biztosan boldog jövő vár rá ezen a planétán. Igen, a jövőendő felhődén kékje ellenére meg kell keményítenie a szívét, mert nincs visszaút a múltba. Arra kell gondolnia, hogy szerető férje, fejedelmi családja, ismerősei és rengeteg feladat várja a Quarriionon.

Váratlanul a honnara arcvonásai megkeményedtek, de aztán elszánt és céltudatos mosolyra húzta a száját. Csak egy valami hiányzik ahhoz, hogy igazi quarranává váljon. Ezt meg kell tennie, mert megérti és szereti a férjét...

A felborzolt tollú Zöldvillámához érve elővette a kommunikátorát, és a fotóarchívumból előkereste azt a fényképet, amelyen a családja és a közvetlen ismerősei között áll az űrrepülőtér kijáratánál, mielőtt elindult

volna a világűrbe. Újra eleredtek a könnyei. Csak az a gondolat vigasztalta, hogy szívükből biztosan érzik az igazságot.

Sárkánya vigasztalóan bökdösni kezdte az orrával, amire kizökkent a gondolataiból. Gyengéden megcirógatta doromboló égi paripáját.

– Nyugi, sárkánykám! Úgyis itt maradtam volna veletek, mert már hozzátok tartozom. Repüljünk haza, aranyos égi jószágom!

Határozottan felpattant a sárkánya nyergébe, majd felszálltak a magasba. Nem nézett vissza az emlékművére és múltja egyre kisebbnek látszó, füstölgő fekete foltjára.

Hazafelé is halkán szólt a dallamos honnaxah i zene, de már nem naiv, derűs gondolatok keringek a fejében, hanem egy céltudatos, a boldogsága felé repülő quarrana nézett előre...



Zöldvillámka mosolytalan arccal lépett elégáns nappalijukba. Amikor meglátta megkönnyebbülten felsóhajtó férjét, azonnal boldogborostyánszínűre

váltott bánatszürke szembogara, és Szilaj Vér karjai közé vetette magát.

A quarran átérezte a felesége bánatát. Szemmel láthatóan nehezen szakadt el a múltjától, a tüzet okádó vassárkány népétől. Erről tanúskodott vörösre sírt szeme és elfojtott szipogása.

– O, kedvesem! Érzem, hogy bánat járja át a szívedet, de ne keseredj el, mert bölcs néped biztosan visszatér a vassárkányán...

– Sajnos nem valószínű. Az orrom előtt röppentek fel a magasba, amikor éppen odaérkeztem hozzájuk. Még láttam a vassárkányomat az égen, amint lángcsóvát húz maga után – folytatta elkeseredett hangon a beszámolóját: – Képzeld, azt hiszik, hogy megöltetek engem, pedig olyan boldog vagyok a karjaidban, férjecském.

– O, milyen szerencsétlen félreértés! Csak azt nem értem, hogy a néped miért néz minket barbár gyilkosoknak.

– Ez egy hosszú történet – válaszolta egyre elkeseredettebb hangon.

– Ó, kedvesem, mennyire elkéséríthetett téged ez az egész – suttogta a quarran vigasztalóan, majd puhán megcsókolta a felesége ajkát. – Örökké veled leszek, szerelmem...

Zöld villámka ajka érzéken tapadt rá a férje szájára.

– Én is örülök, hogy veled lehetek egy életen át, szerelmem – sóhajtott a vágyakozva.

A félhomályban hosszan néztek egymásra. Szilaj Vér már jól tudta, hogy mivel okozhat örömet a múltja miatt bánatos feleségének.

Ekkor még úgy vélte, hogy időt kell adnia messziről érkezett asszonyának, hogy a véres ösztönüknek megfelelően szeretkezhessen vele. Habár égett a vágytól, hogy totális gyönyörben részesítse az élete quarranáját.

*A Quarrionon élő emberek inobloat-sloannak, azaz szerény szeretkezésnek hívják az olyan szexuális egy jittlétet, amikor nem érzik egymás zoritos vérét, és nem juttatnak vágyfokozó anyagot a partnerük szervezetébe. A vallásuk szerint az ilyen típusú közösülést nem kíséri Véréj istennő áldása.*

– Villámkám! Nem csobbanunk egyet? Aztán ágyba vinnélek, hogy gyönyörködjek a szivárványszínű



szemedben és érezzem, amint a bensődet előnti a lüktető gyönyör.

– Köszönöm, Vérem. Szerintem kapj az öledbe, és...

A férj azonnal teljesítette a felesége kívánságát

– És vigyél a hálósobánkba – mondta egyre halkabban. – Tudod, szerető férjecském, most már úgy akarok veled szeretkezni, ahogy az ösztöneid kívánják. Érezni akarom, amint a kéjes agyaraid is belém hatolnak...

Szilaj Vér meglepett mosollyal megtorpant a hálósobájuk küszöbén.

– Biztos, hogy készen állsz rá?

– Igen – válaszolta határozottan Zöldvillámka. – Egy kicsit félek ettől, de ezzel most ne foglalkozz. Meg fogom szokni, és biztosan jó lesz. Ne szenvedjél feleslegesen. Annyira szeretlek...

– Biztos? – kérdezte megint, miközben óvatosan lefektette csukott szemű, izgatottan ziháló honnaxah feleségét a hitvesi ágyukra.

– Igen. Kérlek, tedd meg. Akarom...

Eszébe jutott egy régi emlék, amikor tizenöt évesen egy mámoros házibulit követően elvesztette a

szüzességét. Nem emlékszik a jóképű srác nevére, de a testén először átvibráló kéjes érzés örökké megmarad az emlékezetében. Most, huszonhárom évesen újra elveszíti a szüzességét. Úgy, mint egy igazi vámpírfeleség.

Testén izgatott remegés futott végig, ahogy Szilaj Vér teljesen levetkőztette, majd forróság járta át, amikor férje a lába közé térdelt és gyengéden megfogta az egyik bokáját.

– Ó! Vérékáj istennő áldása szálljon minden csepp vérünkre – mondta Szilaj Vér átszellemülten. – Először részesítelek bloat-sloanban, feleségem! Kívánod?

– Nagyon kívánom. Kérlek, tedd már meg – suttogta remegő hangon. Összeszorította a fogát, mert helyi barátnői jóvoltából nagyjából tudta, mi vár rá.

Szinte azonnal belemélyedtek a tűéles kéjfogak a jobb lábfeje felső részébe, amin kidomborodva kacskaingóztak a kék erek. Nem sokkal később a másik lábfejébe hatoltak a szokatlan mámort okozó szemfogak. Zöldvillámka fel sem szisszent, mert a kezdeti tűszúrásnyi fájdalom után zsibbasztó gyönyör öntötte el a lábait.

Szilaj Vér határozottan feljebb kúszott a testén, és egymás után a combjánál, a könyökhajlatánál, a mellénél, végül izzó ágyékánál átharapta a selymes, zöld bőrét. Zöldvillámka teste görcsösen vonaglani kezdett a szokatlanul intenzív kéjes érzéstől. Végül a férje lihegve mélyesztette magát egyre nedvesebb, pulzáló hüvelyébe, majd egyre gyorsabb ritmusban mozogni kezdett benne, amitől az igazi quarranává váló honnara összes izma megfeszült és vibrálni kezdett. Az egyre hangosabban nyögdecslő Zöldvillámka már majdnem elélvezett, amikor kecsesen félrehajtotta a fejét, hogy felkínálja a nyakát.

Szilaj Vér kéjesen felhördült, mert végre hosszan érezhette szerelme vérének zamatos aromáját. Egyre gyorsabban szívta a felesége vérét és mozgott egyre nedvesebb hüvelyében.

A szokatlanul erős gyönyör csillapíthatatlan hulláma öntötte el Zöldvillámka egész testét, és levegő után kapkodva ide-oda dobálta magát a vércseppekkel telefröcskölt selyemlepedőn, miközben a férje kéjfogai és férfiassága egyszerre mélyedtek a testébe. A quarrana izgalma az extázisig fokozódott és az intim izmai

önkéntelenül szorultak-ernyedtek, végül a csúcsra jutva hangosan sikoltozott a gyönyörtől.

Miután Szilaj Vér egymás után kétszer is ezüstös patakot fakasztott a feleségéből, a kéjtől remegő quarrana szájához tette a felkarját, aki a vadonatúj kéjfogait ösztönösen belemélyesztette a férje húsába. *Az egykori Khillarát meglepetésként érte, hogy nem sós-fémes ívűnek, hanem mámorítóan édesnek érette kedvese véré.*

Rövidesen a szikrázó csillagok között lebegett a fejedelemfi is. *Vérkéj istennő elégedetten mosolygott mennyei szeretőjére...*



*Elnézést kérek az olvasótól, de meg kell magyaráznom néhány szexuális jellegű sajátosságot, amely érthetetlen lehet a Földről származóknak.*

*Az köztudott tény, hogy az agyunk karmestere a glándula pituitaria, az agyalapi mirigy, amely többek köpött felelős az oxitocin felszabadulásáért. A közönsélskor felszabaduló oxitocin és a tesztoszteron hormon együtt felelős a szexuális vágy intenzitásáért és az orgazmusért.*

*A Földről származó emberiség galaktikus testvéreinek számító honnaxoknál azonban az evolúció egy kicsit eltérő úton jár, mert*

*náluk kifejlődött a hipofízis függeléke, a glándula odoris veneris, azaz a szerelem illatkapocsmirigy, amely specifikus hormonjának köszönhetően a választott társ „szolgálati közleményeket” kaphat kedveséről. Itt meg kell jegyeznem, hogy miután összeköltözött és fokozatosan összeolvad az emberi és a honnaxah civilizáció, kifürkészhetetlenné vált a közös evolúció...*

*Visszatérve történetünkre, Szilaj Vér is tökéletesen érti honnaxah felesége csodálatos illatát (amit csak ő érezhet). Az illatáról megállapíthatja, mikor vágyik az intimitásra, érezheti különleges orgazmusa illatanyagát, mikor jön meg a menzesze, majd a jövőben megérezheti az áldott állapot elégedettséget kiváltó csodás illatát.*

*Most ejtsünk pár szót a Quarriorion bolygón élők evolúciójáról. Velünk ellentétben náluk az agyalapi mirigy speciálisfüggeléke a glándula crudus veneris, azaz a szerelem vérmirigy, amely hormonja vezérli az ezen a planétán élők szexuális életét. A felszabadult cruditin hatására aktivizálódnak a kézfogakhoz tartozó mirigyek, amelyek vérrel való stimulálása nagymértékben fokozza a kényeztetet. Lehet, hogy a Földről származó embereknek furcsán hangok, cserében elindul az ízesített kéjfokozó anyag termelése, amit a kéjfogaik által juttatnak a partnerük vérébe. Ha nemi aktus közben és kölcsönösen teszik,*

*akkor számunkra elképzelhetetlen gyönyörben részesíthetik egymást.*

*Az olvasóban joggal felmerül a kérdés, miért érezte szokatlanul zamatosnak félje véréát Khillara, azaz Kecses Zöldvillámka. Igen, a honnara nem rendelkezett glándula crudus venerisszel, de Bölcs Varázsfűék olyan ízesített vágyfokozó anyaggal töltötték fel műkéjfogait, amely nemcsak fokozottabb kélérzettel töltötte el férjét, hanem a honnara mámorítóan édesnek érezhette szerelme véréát. Ez azt jelentette, hogy átlagban hetente egyszer jelentkeznie kellett újratöltésre a Gyógyító Házában.*

*Véleményem szerint rejteget számunkra még meglepetéseket a Galaktikában és az azon kívül élő civilizációk társadalmi, politikai, gazdasági és szexuális élete...*

## FOGLALD EL A TRÓNODAT, CSILLAGOK KIRÁLYNŐJE!

– A rohadt életbe! – kiáltotta ingerülten Kecses Zöldvillámka, amikor véletlenül kiesett kezéből a vizsgálati anyagot tartalmazó primitív Petri-csésze, és hangos csörömpöléssel összetört a padlón. Ez az ígéretesnek induló sejttenyészet sem jutott el a kezdetleges, maximum százszoros nagyítású mikroszkóp alá, amin biztosan jót nevetnének a Honnaxah Exobiológiai Kutatóintézet tudósai és kutatói, ahol a szakmai gyakorlatát töltötte az egyetemi évei alatt.

Meglehetősen nehezen értett szót a quarri üvegfüvő mesterekkel. Csak hosszú hónapok munkája után sikerült elkészíteniük a sárgásfehér, kissé idomtalan formájú Petri-csészéket, kémcsöveket és lombikokat. A kovácsok is nehezen fogták fel, hogy miért pepecseljenek a precíziós eszközei fabrikálásával, pedig nemcsak a sárkánytelep laboratóriumában és vizsgálójában, hanem a Gyógyítók Házában is szüksége van ezekre a fémcsipeszekre, szikékre és a kezdetleges injekciós tűkre.

A mikroszkóp okozta a legnagyobb problémát. Mivel az optikus mesterség még nem jött létre ebben a civilizációban, nehezen készítették el a kért lencséket és a vizsgálati eszköz felépítményét. Pedig vagy tucatnyiszor megmutatta a homlokukat ráncoló mestereknek a kommunikátora Tudástárában lévő oktatófilmet, hogyan kell optikai lencsét csiszolni és összeállítani egy egyszerű mikroszkópot. Mindenesetre egy év után elégedett volt az eredménnyel, mert ez is jobb, mint a semmi. El kell felejtene a Kutatóintézetben használt százmilliószoros nagyítású elektronmikroszkópot.

*Pontosan két év telt el azóta, hogy az Olnasanah Bardan-1 tévedésből magára hagyta az ekkori exobiológusnőjét. Most is az általa létrehozott sárkány te lepi laboratóriumban végezte a kutatásait, miután a mellette lévő vizsgálóban ellátott egy mandulagyulladásban szenvedő növendéksárkány két.*

Gyakran megfordult a Gyógyítók házában is, mert kötelességének érezte, hogy kivételes tudásával segítsen a rászoruló quarri betegeken. A súlyosabb esetekben az intelligensebb gyógyítók is teljes vérképet tudnak



készíteni a végét járó analizátora segítségével, de jobb, ha ő értékeli a páciensekről készített leleteket.

Mellesleg újra el kell mennie Bölcs Varázsfűhöz, hogy öt nap után feltöltse a kék fogait. Igen, hogy édes férjecskéje – ahogy becézte Szilaj Vért –, semmiben se szenvedjen hiányt. Megérdemli a fokozott gyönyört, mert élete párja nagyon kedves, megértő, figyelmes, és akivel minden együtt töltött pillanat maga a csoda. Ráadásul neki köszönheti az élete legvarázslatosabb ajándékát.

Anyai tekintettel nézett a labor sarkában álló ágyikóra, amin egy puha gyapjúpléddel betakart kislány aludta ebéd utáni álmát. Két holdtöltével ezelőtt ünnepelték meg a fejedelmi család és a közeli ismerőseik körében a gyermekük első születésnapját, miközben elsírta magát a meghatottságtól. A quarrik vallása szerint tartott keresztelőn Ezüst Szépvirágkának nevezték el imádott csemetéjüket. Ezüstös szeme és göndörödő, fekete haja akárcsak az övé, szorosan egymás mellett álló tejfogacskái és határozott kis állacskája az apjára emlékeztették őt. Viszont tőle örökölte halványzöld bőrét és ujjacskái számát.

Ajkain boldog mosoly suhant át, mialatt gyengéden végigsimított a lánya arcán, majd alaposan betakarta életük kincsét.

Halkan a félig nyitott ajtóhoz ment, és fojtott hangon kiszólt:

– Véres Díszdoll! Kérlek, gyere be!

Az egykori palotamester alázatos arccal lépett a laborba.

– Hallgatom, úrnőm. Miben lehetek szolgálatára?

– Kérlek, söpörd össze a szilánkokat, aztán forralj fel egy lábasnyi vizet!

A személyi inasa egy bólintás után gyorsan rendet teremtett, majd kisietett a konyhába.

Zöldvillámka aggodalmas mosollyal figyelte Véres Díszdoll ténykedését. Egy kissé furdalta a lelkiismeret az egykori palotamester miatt, mert ő volt a gyönyörű esküvője egyetlen áldozata. Igen, a szertartások végére gyakorlatilag megbolondult, pedig kiválóan megszervezte az egész ünnepségsorozatot.

A rövid nászútjuk után megdöbbenve hallgatta a főkomornája beszámolóját, hogy az előző napon a palotamester elrejtőzött a sárkányistálló egyik üresen

álló boxában, és halkán zokogva rimázkodott az istenekhez, hogy ne korbácsoltassa meg a palota új kisúrnője. Abszolút nem érti a távolról érkezett, zöldbőrű ifjú hölgy kegyetlenségét, mert mindent megtett, hogy örökké emlékezetes, gyönyörű esküvőt szervezzon az ifjú párnak.

Majd elszánt mártírarccal közölte a rátaláló sárkányászlegényekkel, hogy önkéntes száműzetésbe vonul a közeli hegyekbe, mert ilyen érdemtelenül bánnak vele.

A quarrana elmondta, hogy a rossz hír hallatára Büszke Sárkány elkeseredetten felsóhajtott, aztán kijelentette, hogy sajnálata ellenére nem tarthat igényt Véres Dísz toll szolgálatára, mert elvesztette az eszét. Sajnos távoznia kell a palotából, majd a kincstárnok gondoskodik a busás végkielégítésről.

Zöldvillámka nem hagyta annyiban a dolgot, addig kérlelte a fejedelmi apósát, amíg beleegyezett abba, hogy az őket híven szolgáló Véres Dísz toll a személyes szolgálatába álljon. Így lett Zöldvillámka házi inasa az egykori palotamester.

Magától értetődően a tíz körméről lekapta a férjét. Az ő hülye poénja miatt mondták fel Véres Dísz toll pattanásig feszülő idegei a szolgálatot.

Sokszor kellett meggyőzően beszélnie a zaklatott idegállapotú quarrannal, hogy ne tartson tőle. Nehezen sikerült megértetnie vele, hogy eszében sincs megkorbácsoltatni a palota leghívebb szolgáját. Ezután Véres Dísz toll hűségesen leste minden óhaját.

Nem sokkal később Zöldvillámka némi nosztalgiával nézett a laboratóriumi asztal felett függő festményekre. A kommunikátora képei alapján készítette el Ékes Toll a műalkotásokat. A volt és a jelenlegi családja körében látható a két nagyobbik képen, az alattuk lévőkön a barátnői között ücsörgött a *Vég sárkány-kupecnek egy kancsó vérlíkőrt jőbe!* teraszán, egy kupicával a kezében.

A régi családja emléke örökké a szívében él, és az ittenivel is tökéletesen megértik egymást. Igazán kedves, arany szívű fejedelmi apósa és anyósa, nem beszélve Szilaj Vér testvéreiről. Okos Tűzvirágkáék is könnyekig meghatódtak, amikor először megláthatták unokájukat.

Ránézve a kisebbik festményre a barátnőire gondolt, akikkel minden bizonnyal igen ritkán fog találkozni.

Gyakorlatilag vége a csajbandának. Eszébe jutottak a régi szép idők, amit együtt töltöttek a quarranákkal. Közös repülések a hegyekbe, piaci vásárlások, ebédek, vidám kocsmázások, csajos bulik, éjfélig elhúzódó traccspartik a palotában, amelyek előtt sokat kacarásztak Szilaj Véren, aki durcás arccal magukra hagyta őket, hogy gyorsan összetrombitálja a haverjait.

Mára már vége lett ennek a világnak. Egyáltalán nem azért, mert megszületett a gyönyörű kislánya, hanem egymás után elköltöztek a csajok a városból.

Fél évvel ezelőtt egy kisebb tengerparti fejedelemség jóképű fiatal uralkodója tiszteletét tette a palotájukban és illedelmesen megkérte Angyali Gyöngyvérke kezét. Büszke Sárkány áldását adta a frigyre és kihirdette a házasságot. A lánya rövidesen elrepült élete választottjával a távoli, egzotikus szépségű fejedelemségbe.

A múlt hónapban tartották Merész Vadvirágka látványos esküvői szertartását. Nem okozott meglepetést, hogy Arany Sárkányvér feleségül vette kedvesét. Teljes sikert aratott Vadvirágka férfinevelési módszere, mert a bunkóságra rendkívül hajlamos

hercegfí végleg visszavett az arcából, és lovagias viselkedés jellemezte a stílusát, amin a quarrának sokat kuncogtak a háta mögött.

Tegnapelőtt meg Vidám Sárkánytollka azzal állított be hozzá, hogy összeköti az életét egy távoli helyen élő kedves és gazdag földbirtokossal. *Most is egy üveg sárkányvérrel érkezett, mint annak idején.* A megszokottá vált búcsúparti után a sárkánykaravánjuk ma reggel emelkedett fel a magasba.

Zöldvillámka egy hangos sóhajjal újabb vizsgálati anyagot öntött a lombikból az egyik Petri-csészébe, hogy egy cseppet a tárgylemezre kenjen.



A füstös színezetű üveglemezke nem felelt meg a célnak, mert halványan látszott a rajta lévő ivarsejtek érdekes verziója. Holnap feltétlenül el kell mennie az üvegfúvók műhelyébe, hogy a laboratóriumi eszközei átlátszóbbak legyenek.

Áttetszőbbnek tűnő tárgylemezkét vett elő a mikroszkóp melletti ládikóból, mert feltétlenül el akarta végezni a különleges sárkánysejtek funkcionális

analízisét, miután felkeltené szunyókálásából Szépvirágkáját, és visszarepülnének a palotába.

Abba a nagyfejedelmi palotába, ahol éppen sorsdöntő tanácskozást tartottak a nagyra becsült uralkodók. Zöldvillámka tisztában volt vele, hogy a Fejedelmi Szövetség mind a huszonkét nagyura szent esküvéssel megfogadta, hogy addig nem távoznak, amíg évekig tartó huzavona után nem egyesítik erejüket az egyre nagyobb veszélyt jelentő idegen fejedelemségek és törzsek ellen.

Még az önállóságukat is feladnák a társult fejedelmek, hogy békében és biztonságban élhessenek a jövőben.

Ezért elhatározták, hogy királyt választanak maguknak, akire átruházzák a legfőbb teljhatalmat.

Zöldvillámka a gondolataiba merülve letette az aránylag megfelelő tárgylemezkét, és óvatosan a kezébe vette a Petri-csészét.

A férje és fejedelmi apósa minden kérése ellenére nem ment el a királyválasztó gyűlésre. Úgy vélte, még napokig fog tartani, amíg a fejedelmek meghozzák a közös döntésüket.

Nem akart beleavatkozni a bölcs államférfiak dolgába, pedig mindenki csodálattal vegyes ámulattal gondolt a quarri fejedelemfi távolról érkezett, zöldbőrű feleségére. Már annak idején is futótűzként szaladt szét bölcsességének és varázseszközeinek híre majdnem az egész kontinensen.

A férje oldalán többször részt vett a Fejedelmi Szövetség tanácskozásain. Második alkalommal történt, hogy három szomszédos fejedelemség nagyura majdnem öltre ment egymással, mert nem tudtak megegyezni a közös határukon lévő kiterjedt sárkánylegelő használatáról.

Zöldvillámka nosztalgikusan elmosolyodott. Emlékszik, ahogy bátortalanul felállt, és az egyre meggyőzőbb hangon előadott érvelése nemsokára hatott a perlekedő felekre, akik percekben belül bocsánatot kértek egymástól és a javaslatai alapján megegyeztek a vitatott terület közös használatáról. A tisztelt fejedelmek felhördültek a meglepetéstől, és egyre növekvő csodálattal néztek a zöldbőrű fejedelemfinére.

Felbátorodva egyre gyakrabban hangoztatta véleményét a felmerült kérdésekkel kapcsolatban.



Nemsokára a fejedelmek többsége kérdő tekintetet vetett rá, ha képtelenek voltak megegyezni egymással.

*Habár elmondható, hogy a fejedelemnék alig hallatták hangjukat a Fejedelmi Szövetség tanácskozásain.*

Népük ajándékaként emlegették a quarrik jövőendő fejedelmének zöldesen pompázó, jólelkű nejét, akit tisztelettel és szeretettel vettek körül. Röviden, Kecses Zöldvillámka, aki köztudottan a tüzet okádó vassárkányán érkezett hozzájuk, rendkívüli népszerűségnek örvendett a nagyfejedelemségben, sőt azon túl is. Csak Ravasz Ragyogás és modernebb, nyitottabb gondolkodású társai tudták a teljes igazságot, mert csak ők voltak képesek felfogni ezt az egészet. És *még néhány an...*

Miután Zöldvillámka a tárgylemezre kente az újabb vizsgálati anyagot, óvatosan a mikroszkóp felé fordult az üveglapkával. Ebben a pillanatban a labor ajtaja lassan, nagyon lassan kinyílt, és Vörös Díszitoll olyan zavaros tekintettel lépett be rajta, mintha hirtelen elment volna az esze.

– O, úrnőm! Ezt nem hiszem el! Három fejedelem is kéri bebocsátását, hogy úrnőmnek kifejezzék

hódolatukat. Elnézést, a forró vizes lábos kiesett a kezemből...

Zöldvillámka elkeseredve hallgatta Dísz toll szavait. Biztosra vette, hogy megint hallucinációk gyötrik sajnálatra méltó alkalmazottját. Ez tényleg egy valami elmebeteg képzelgés. A laborjába miért tenné be a lábát három fejedelem? Azonnal nyugtatókékre váltott a tekintete.

– O, Dísz toll! Ne idegesítsd magad, kérlek! Nem érdekel, ha kiöntötted a lábost. Majd még egyszer felteszel vizet forralni. Csak nyugodj meg...

– O, köszönöm, hogy megbocsátotta vétkemet, de mit mondjak a fejedelmeknek?

Zöldvillámka döbbenten nézett a quarranra. Sajnos ez nem egy ideiglenes hallucináció, hogy mentegesse magát, hanem kezdődő rögeszmés gondolatokra utalnak a szavai. Mindenesetre igyekezett lazán válaszolni, hogy leszerelje a képzelgését. Mielőtt válaszolt volna, megvonta a vállát.

– Tudod mit, hű szolgám? Engedd be őket!

Nem hitt a szemének, amikor az ajtón belépett a Fejedelmi Szövetség felhevült üléseiről jól ismert három

legtekintélyesebb fejedelem, majd a legmélyebb hódolattal borultak le előtte.

A Petri-csésze és a tárgylemez megint hangos csörömpöléssel hullott a padlóra.

– O, bölcs fejedelmek! Minek köszönhetem ezt a tiszteletteljes köszöntést... – kezdte zavartan, de váratlanul görcsbe rándult a gyomra.

– O, mindnyájunk Kecses Zöldvillámkája! Szerencsénkre a tüzet okádó vassárkányod elrepített hozzánk! Tudatnunk kell veled, hogy véget ért királyválasztó tanácskozásunk és meghoztuk az egyértelmű döntésünket – rebegette fennköltén a középén térdeplő fejedelem. – Teljes szívünkkel, lelkünkkel és elménkkel elhatároztuk, hogy... csak isteni felséged lehet az országunk első királynője! Kérlek, csillagokból alászálló felség, jer velünk, és foglald el trónodat fölöttünk!

Halkan koppant a fejedelmek homloka a padlón, mialatt türelmesen várták a válaszát. Zöldvillámka hirtelen nem kapott levegőt, és a meglepetéstől elhalványodva görcsösen kapaszkodott a vizsgálópultba,

mert hirtelenjében nem is tudta eldönteni, mit válaszoljon.



– Ó, álljanak fel, bölcs nagyuraim – rebegte Zöldvillámka nagyon halkán, amint magához tért az ámulatából. – Elnézést, alig hiszek a fülemnek. Tényleg azt szeretnék, hogy én legyek az első... királynőjük?

– O, miről beszél mennyei felséged? Alázattal kérjük, repüljön velünk a palotába, hogy letehessük a hűbéri eskünket, majd az isteneink áldásával elfoglalhassa méltó helyét a trónon – nézett rá könyörgő tekintettel az egyik fejedelem, aztán mindhárman alázatosan lehajtott fejjel lassan felálltak a laboratórium padlójáról, és hódolatteljes tisztelettel néztek rá.

Halvány mosoly futott át Zöldvillámka arcán, mert felrémlett benne az egyik vissza-visszatérő álma. Elhallgatott egy pillanatra, hogy összeszedje gondolatait, majd mély lélegzetet vett, és határozott hangon folytatta:

– O, rendkívül megtisztelő a népeik ajánlata. Teljesüljön hát isteneink akarata. Előre megesküszöm, hogy bölcs és igazságos uralkodójuk leszek – jelentette

ki határozottan, majd a fejedelmektől elfordulva ránézett ébredező kislányára. – Mindjárt indulhatunk, csak egy pillanat türelmet kérek!

A karjába kapta Szépvirágkát, és gyengéden megcsókolta az arcát.

– Véres Dísztoll! Azonnal kéretem a dadát! – szólt hátra a válla fölött.

– Teljesült a látomásom, királynőm! – motyogta a személyi inasa átszellemült arccal. – Tüstént intézkedem!

Zöldvillámka szeretettel eltelve pillantott gyermekére.

– Édes kincsecském! Képzeld, mi történt anyukáddal – duruzsolta, miközben Szépvirágka elégedetten mosolygott, és puha ujjacskáival cirógatni kezdte az arcát. – Hihetetlen, de királynő lesz a mamádból, te meg a mi kis királylányunk leszel, tündéd csöppségem. Most rábízlak a dadusodra, mert gyorsan megkoronáznak a bölcs fejedelmeink. Majd megmutatom az uralkodónői fejdíszemet – köszönt el Szépvirágkától, akit alaposan összepuszigatott, majd áttette a dajkalány kezébe.

Rövidesen határozott arccal fordult a nagyurai felé.

– Bölcs... fejedelmeim, repülhetünk. Csak fogalmam sincsen, hogy milyen ruhát vegyek fel egy ilyen

ünnepélyes alkalomra – kezdett tépelődni a sárkányaik felé menet.

– O, cseppet se aggódjon, királynői felséged! Mindenki izgatottan várja magát. Biztos lehet benne, hogy pompásan fog kinézni a ceremónián!

A légiközlekedés ideiglenesen szünetelt az ünnepi díszbe borult város felett. Nem a légi KRESZ szerinti központi légifolyosón haladtak előre, hanem a városkaputól pár tucat méterre repültek a Quarrik Dicsősege Sugárút felett a palota felé.

A főúton és a tereken hömpölygő tömeg egyemberként éljenezni kezdett, amikor meglátták a magasban repülő jövőendő királynőjüket.

Hamarosan leszálltak a Palota téren, ahol több ezren gyűltek össze, hogy üdvözöljék a koronázási szertartására érkező zöldbőrű quarranát. Egyre hangosabban zengett-zúgott az *Üdvözlünk, mennyei királynőnk!*, miközben büszke tartással lépdelt felfelé a lépcsősoron. Mindkét oldalán két-két díszegyenruhás, alabárdos palotaőr haladt mellette, miközben a koronát felajánló fejedelmek igyekeztek lépést tartani vele.

Zöldvillámka egy pillanatra megfordult a teraszon, majd hosszan integetett lefelé, mire a teret elárasztó lelkes sokadalom hangosabban éltetni kezdte jövőendő királynőjét.

Rögvest gondos kezek vették kezelésbe Zöldvillámkát, és egy óra múlva pompázatos, hófehér, vérvörös csipkével díszített, hosszú uszályú királynői ruhájában lépdelt előre a díszes trónusa felé a térdre boruló egykori fejedelmek között...



Méltóságteljes léptekkel haladt a nagyurak sorfala előtt. Egymás után a márványpadlóhoz érintették homlokukat. Még az sem készítette mosolygásra, hogy a legelső főúr az alázatos arcú Arany Sárkányvér volt a hódolatukat kifejezők sorában.

A vörös drapériával borított emelvényen lévő trónusa mellett térdepelt az utolsó quarri nagyfejedeleme, ami önkéntelenül mosolygásra készítette Zöldvillámkát. Úgy látszik, apósa ma délelőtt átadta a hatalmat fiának, aki még aznap a feleségére ruházta uralkodói jogkörét.

Szilaj Vér rákacsintott, miközben előtte térdelt a hűvös padlón. Gondolkodás nélkül hites ura vállára tette a kezét.

– Kérlek, állj fel! Férjemként mellettem a helyed!

A quarran feltápáskodott a padlóról és a felesége, azaz a jövőendő királynője mellé lépett. Nemsokára három érces gongszót követően kezdetét vette a koronázási szertartás.

Huszonkét hajdani fejedelemség főpapapja nyüzsgöit az avatási pulpitus körül. Zöldvillámka nem tudhatott arról, hogy az egyházi vezetők a délután folyamán lázas munkával állították össze az eddig nem létező ceremónia forgatókönyvét. Arról is döntöttek a zsinaton, hogy egységes egyházat hoznak létre. Mennyeivért emelték a most születő királyság főérseki székébe. Az egyházfő annak idején levezethette Zöldvillámka házassági szertartását, és most a fejére teheti a koronát.

Tekintélyes hangulatot teremtett a felhangzó kórus, amely több szólamban az első királynőjét dicsőítette frissében megalkotott szerzeményében.

Először Zöldvillámka vállára került a zöld, vér–cseppmintás selyemből készült koronázási palást.



Miután a kórus elhallgatott, Zöldvillámka a trón elé helyezett bíbor színű vánkosra térdelt. Égre emelt kezekkel Mennyeivér állt meg előtte, és az első uralkodónő vállára tette az egyik kezét.

– O, eljött ez a fenséges pillanat, amiért csak hálát adhatok a kegyes isteneiknek! Bölcs fejedelmeink helyesen döntöttek testvérekké váló népeink jövődjéről, mert királynőnkké választották ezt az uralkodásra termett fiatalasszonyt!

A főérsek ünnepélyes tekintettel nézett le rá.

– Kecses Zöldvillámka, aki Khillara Bravvaxa néven született a zöldbőrűek távoli fejedelemségében, megesküszöl, hogy bölcsen vezeted országunkat?

– Igen! Megesküszöm rá, hogy kiváló és bölcs királynőtök leszek! – válaszolta átszellemült arccal.

– Az égiek legyenek veled! Ezennel rád ruházom államunk főhatalmát! Uralkodj a földünk és népünk felett!

Az egyik kezébe vörös rubintokkal díszített aranygolyóbist helyezett, mialatt felhangzott egy gongszó, majd a kórus dicsőítő éneke. Megint a

jelenlévők homloka érintette a padlót. Szilaj Vér odafordult hozzá és enyhén meghajolt előtte.

A csend beálltával Mennyeivér tovább folytatta a szertartást.

– Kecses Zöldvillámka! Megesküszöl, hogy igazságos uralkodónőnk leszel? Megígéred, hogy mindig az országunkhoz méltó törvényeket szentesítesz?

– Megesküszöm az isteneinkre!

– O! Téged illet az országunk jogara!

Gyorsan a jobbjaiba került a rubinkövekkel és zöldesen csillogó gyémántokkal ékesített jogar, mialatt a kórus férfi és női szólama felváltva dicsőíteni kezdte az új királynőt. Az elmaradhatatlan gongszót követően újra koppant a márványpadló.

Mennyeivér közelebb lépett, és a kezébe vett egy vörösen tündöklő kristálytégelyt. Mindenki feszülten figyelte az emelvényen történő eseményeket, mert eljött a szertartás legfontosabb része.

– O, áldassék a neved, Kecses Zöldvillámka! – mondta Mennyeivér a szokottnál is több ünnepélyességgel kenetes hangjában, majd miután a rituális edénykébe mártotta három ujját, az átszellemült

arcú quarrana homlokára, azután vállára kente a vérvörös folyadékot. – Ezennel isteneink akaratából Vezérvér, Vértékj istennő és Mindenható Kegyesszem rituális vérével országunk első királynőjévé szentellek téged.

Néhány pillanatra olyan csend támadt a teremben, hogy a légy zümmögését is meg lehetett hallani. A quattari részegyház érseke lépett melléjük egy platinaszálakkal átszőtt zöld szatén párnácskával, amin csillogott-villogott a gyönyörű uralkodói fejdísz. *Az arannyal cizellált és bársonnyal bélelt, zártplatinakoronát huszonnégy vörösén szikrázó gyémánt és az újonnan megalakult állam címere díszítette, az abroncsa peremét gyöngyözött aranydrót kísérté, rövid csúcsokban végződő oromdíszei tekintélyes külsőt kölcsönöztek a királynői ékszereknek.*

Mennyeivér a kezébe vette, majd Zöldvillámka feje fölé tartotta a koronát, és az égre vetette pillantását.

– O, teljesüljön hát népeink akarata – rebegte halkan, aztán ujjongva felkiáltott, amikor ünnepélyes lassúsággal a quarrana fejére illesztette a koronát: – Ó, isteneink áldása szálljon kegyes királynőnkre... I. KECSES ZÖLD VILLÁMKÁRA!

A kórus tiszta szívből jövő dicsőítő éneke bezengte a termet, az összes jelenlévő térdre borulva *Isteneink áldása szálljon a királynőnkre!* kiáltással üdvözölte őfelségét. Egy pillanattal később már behallatszott a téren ünneplő tömeg éljenzése és örömujjongása.

A korona abroncsának enyhe szorítása szokatlan és felemelő érzést váltott ki belőle, mintha megvalósult volna az értheteden álma. Valóban királynővé koronázták, ami szép és magasztos, de most már nem csak a gyermeke, férje, családja, rokonai, barátai és a quarrik léteznek számára, hanem egy hatalmas ország irányítása mellett gondoskodnia kell alattvalói életéről.

Zöldvillámka megremegett az idegességtől. Egyszerű exobiológusnőként semmit sem tudhat egy középkori állam politikai és gazdasági struktúrájáról és irányításáról, arról nem is beszélve, hogy jelenleg fogalma sincsen róla, hogyan kezdje uralkodását. A történelem szeretete kevés, hogy véghez vigye a történelmi küldetését...

– Ó, felséges feleségem! Mindenki örvend, hogy ily jeles uralkodónő került az országunk trónjára. Csak arra kérlek, próbálj mosolyogni, alattvalóid legnagyobb

öröme – mondta biztató mosollyal Szilaj Vér, majd a szájához emelte, és háromszor megcsókolta a kezét.

Elmúlt Zöldvillámka kétkedése, és egyre szebbnek és fényesebbnek látta a jövőt.

Mennyeivér érces hangon megtörte a beálló csendet.

– Ó, kegyes úrnőnk! Foglald el trónodat fölöttünk!

Zöldvillámka lassan feltápászkodott a bíborvánkorsról. Az első lépés nehéznek tűnt a koronával a fején és a hatalmi jelvényekkel a kezében, de sikerült méltóságteljesen helyet foglalnia a trónusán. Lassan körbehordozta tekintélyt parancsoló tekintetét a termen.

Kisvártatva a főurak felpattantak, és közvetlenül a trónusa előtt térdre vetették magukat. Szilaj Vér féltérdre ereszkedett mellette. A jelenlévők a magasba emelték a bal kezüket.

– O, kegyelmes úrnőnk! Esküszünk az isteneinkre, hogy legfőbb kegyességedet híven szolgáljuk nem pusztá szóval, hanem tettel! Életünket és vérünket a királynőnkért! Ha pedig eskünket megszegnénk, sújtson le ránk villámló haragja! Az isteneink úgy segítse– nek!

A hűbéri eskütételüket követően minden tekintet a királynőre meredt, aki néhány pillanatig hallgatott, mert

a megfelelő szavakat kereste.

– Kedves népem... Királynői... áldásomat adom rátok! – mondotta ünnepélyesen, majd felemelte jogart tartó kezét. – Én is esküszöm, hogy bölcsen irányítom szeretett népemet! Isteneink kegyelméből boldogság, békesség, bőség szálljon mindnyájunkra!

Pár pillanattal később hangos éljenzés és tűzijáték durrogása hallatszott odakintről. Mennyeivér lassan széttárta a karját, és öblös hangja túlharsogta az ünnepi hangzavart.

– O, teljesült isteneink akarata! Fejezzük ki hódolatunkat az uralkodónőnk, I. Kecses Zöldvillámka iránt!

A hármasszó után ismét dalra fakadt a kórus. A jelenlévők arra vártak, hogy a kézcsókjukat követően néhány halkán elrebegett szóval kifejezzék hódolatukat első királynőjüknek.

Ezzel a végéhez ért a ceremónia hivatalos része. Mennyeivér lehunyt szemmel elmormolt egy rövid áldást, majd leeresztette a kezét. Több tucamyiszor éles fény villant a teremben, mert Ékes Toll szorgalmasan

fotózott, azaz sorban alkotta a csodálatos gyorsfestményeit.



Miután első királynőjük előtt mindnyájan kifejezték legmélyebb hódolatukat, az új palotamester a fejét hátralendítve meghajolt előtte.

– O, nagyúrnőm! Kérem, fáradjon a díszteraszra, hogy üdvözölje ujjongó népét!

A trónján ülő Zöldvillámka elgondolkozott a hallottakon, majd egy határozott mosoly jelent meg az arcán.

– Nem áll szándékomban ácsorogni a teraszon a népem előtt – mondta határozott hangon, amire meglepett pillantással meredtek rá. – Úgy döntöttem, hogy személyesen fogadom a kedves népem üdvözlő szavait.

Zöldvillámka lassan felállt, és a trónusára tette az uralkodói jelvényeit. Erősen a fejébe nyomta a koronáját, mélyen a homlokába húzta, majd belekarolt Szilaj Vérbe, aztán tekintélyes léptekkel elindult a kijárat felé.

– O, kegyes nagyúrnóm! Ez akár még veszélyes is lehet! Ezért arra kérem, gondolja meg magát! – aggodalmaskodott Kemény Erősbót.

– Villámokat hajigáló testőröm, ez miért lenne veszélyes? Szeret a népem, és én is szeretem őket!

Ettől kissé megnyugodva bólintott a quarran, de azért erősebben megmarkolta a zubbonya rejtekében lévő lézerpisztolyát.

A tömeg lelkesedése az egekig szökött, amikor meglátták tekintélyt sugárzóan lefelé lépdelni a lépcsősoron.

Az utolsó lépcsőfokhoz érve megállt, majd lelkes alattvalói felé nyújtotta mindkét karját. A hangos éljenzés lassan elhalt, sok száz izgatott szempár szegeződött rá.

– O, hõn szeretett népem! A királynõttõkként köszöntelek titeket! – üdvözölte elõször alattvalóit, mire feldörgött az *Üdvözlégység a trónon, kegyes királynõnk!* köszöntés. – Boldogságot, békét, jólétet kívánok alattvalóimnak! Ünnepelesen megígérem nektek, hogy országunk rövidesen a bõség és az egység kivételes



birodalma lesz a világunkban! Erre megesküszöm, én...

I. Kecses Zöldvillámka... a királynőtök!

Az újra felhangzó éljenzés után az uralkodónő a férje és személyi testőre kíséretében elvegyült a tömegben és hosszas perceken át fogadta népe hódolatát, állandóan igazgatva a koronáját.

Félóra elteltével a férjébe karolva visszatért a palotába. A teraszról még visszaintegetett, mire megint éljenzésben tört ki a téren összesereglett tömeg, és újra meg újra a nevét kiáltották.

Zöldvillámka az élménytől és a fáradságtól kissé elpilledt, de még előttük volt a *királynő díszvacsorája*, ami alatt a köznép tűzijáték és *terülj-terülj asztalkám* mellett folytathatja hajnalig a köszöntését.

Gondolatai azon jártak – miközben az egyik kezével igazgatta a koronáját -, hogy ma délből még kisfejedelemnéként egy szendvicset majszolgatott a sebtében lekörmölt genetikai jegyzetei tanulmányozása mellett. Mire lenyugodott a nap, egy újonnan létrejött ország első királynőjévé koronázták. Szép, de felelősségteljes feladat. Elszánt tekintettel meredt előre. Nem hátrál meg. Teljesíti nemes küldetését.

Halk, fenséges muzsika szólt az alabástrom fogadóteremben. Néhány tucatnyian ülték körbe a gazdagon megterített asztalt. Az asztalfőn ült a többiekénél kétarasznyival magasabb támlájú, díszesen faragott trónusán. Balján a férje, jobbján az apósa, majd Szilaj Vér családja, a legtekintélyesebb bölcsek és a nagyurak foglaltak helyet.

A királynőt éltető pohárköszöntők után Büszke Sárkány somolyogva nézett Zöldvillámkára.

– O, köszöntelek, kedves királynői menyem! Elnézésedet kérem, de eszembe jutott, hogy amikor a fiam elhozott hozzánk, mindenki elámult a szokatlan kinézeteden, a bölcs szavaidon, nem beszélve a varázseszközeidről. Tudnod kell, azonnal megéreztük a feleségemmel, hogy csakis te lehetsz a felesége.

– Hisztis kislány voltál, az biztos, amin nem győztünk eleget csodálkozni. Ezért is úgy gondoltuk, hogy összeilletek egymással... – kezdte nosztalgikus mondandóját Okos Tűzvirágka, de Szilaj Vér figyelmet felkeltő arckifejezéssel közbevágott:

– O, köszönöm, kedves szüleim! Akkor még senki sem tudhatta, hogy tökéletesen hozzám illő,

ebájológusnőből lett királynőt hoztam a házhoz.

– Tréfálkozol, fiam, mint mindig, de Zöldvillámkának hála megváltoztál. Méghozzá a javadra – folytatta a közbeszólás ellenére a fejedelmi anyósa. – Szóval, királynői menyem, a fiammal együtt te is sokkal komolyabb lettél. Szerintem méltó vagy a fejedelemségeink közös trónjára. Emellett azt is köszönöm neked, hogy boldoggá teszed a fiamat és egy gyönyörű unokával ajándékoztál meg bennünket!

– Ó, igazából én tartozom nektek köszönettel! – válaszolta hálásan Zöldvillámka, miután jelképesen belekortyoltak az italukba. – Mert miután elvesztettem a honnaxah családomat, szerencsémre ti váltatok azzá.

Szavait követően az összekacsintó családtagok egymás felé emelték kristálypoharukat.

– Kedves menyem! Végre harminchárom évnyi uralkodás után a világ gondjait feledve visszavonulhatok szobrászkodni a Hallana-tó partján lévő nyaralópalotába. Előtte azért szeretnék segíteni neked elkezdeni az uralkodásodat, és átadnám a nagyfejedelmi tapasztalataimat. Amilyen bölcs quarranának tartalak, nem kell aggódnom amiatt, hogy huszonkét

fejedelemség gondja nyomja válladat. Elmondanám, hogy beszéltem Ravasz Ragyogásokkal. Rájuk is mindenben számíthatsz, csillagokból érkezett királynőnk és menyem – fejezte be suttogva szavait.

– O, köszönöm, fejedelmi apósom, mert őszintén mondván, nagyon rám fér minden segítség. És azt is megköszönném, hogy a nép többsége előtt titokban tartják a származásomat...

– Persze, mert megbeszéltük, hogy egy darabig nem beszélünk a származásodról. Most még zavart keltene az egyszerű emberek fejében az a tudat, hogy az első királynőjük a csillagok közül érkezett közéjük.

– O, apám! Én nem jöttem zavarba...

– Ezt honnan tudtad, Vérem? – kérdezte a megkoronázott feleség őszinte meglepetéssel a hangjában.

– Szerinted honnan tudhattam volna? Tudod jól, hogy én ismerlek téged legjobban a világon. Csak nem beszéltünk erről – válaszolta a férje, és hitvesi csókkal illette az uralkodónői kezét. – Ugye, édes kis feleségem, gyermekünk anyja, életem zöldes csillaga?

– Rövid leszek, királynői menyem! – szakította félbe Büszke Sárkány az uralkodói házaspárt. – Holnap reggel felkeresünk Ragyogásékkal, hogy segíthessünk felülkerekedni uralkodásod kezdeti nehézségein. Délben már a volt fejedelmekkel, azaz a nagyurakkal kell találkoznod, akik türelmetlenül várják az uralkodónőjük első intézkedéseit.

– Köszönöm! Várom magát és a Quarrion igaztudó bölcseit. Most annyira izgatott vagyok, viszont foglalkoznom kellene a köszöntésemre összegyűlt vendégsereggel – válaszolta hálásan, aztán határozott arccal megigazította a fején a koronáját.

A zene elhalkultával Zöldvillámka királynői köszöntőjében szép szavakkal ecsetelte a rájuk váró dicsőséges jövőt, amiért mindent meg fog tenni az uralkodása ideje alatt. Rövid beszéde után lelkes éljenzés tört ki a teremben, és magasba emelkedtek a kristálypoharak.

A zenekar tust zengett a tiszteletére, majd egy fülbemászó melódiát kezdett játszani.

– O, tisztelt felséges úrnőnk, hölgyeim és uraim! – kiáltotta a palotamester ünnepélyes hangon. –

Következzék a királynő keringő je!

Szilaj Vér lassan felállt a helyéről, meghajolt a felesége előtt, aztán kézen fogva a táncterre vezette szíve és országa királynőjét.

Percekig csak a királynői pár keringett a gyönyörű muzsikára, majd egy halk gongszó után a többi főúr is táncra perdült a feleségével. *Ekés Toll különösen büszke volt a felséges körtáncról készített videofelvételére.*

Miután levonultak a táncparketről, kezdetét vette a pazar lakoma. A királynőt éltető pohárköszöntők hosszú sora után a végletekig elfáradt Zöldvillámka megigazította a koronáját, és méltóságteljesen fel-emelkedett helyéről. Azonnal csend támadt a teremben.

– O, kedves népem, nagyuraim és vendégeim! – kezdett búcsúzkodni. – Királynőtökként megígérem, hogy rneghálálom bizalmatokat, és holnaptól kezdve fényesebben fog ragyogni a Napországunk egén, mert büszkén szórja sugarát dicső és boldog alattvalóimra! Isteneink áldása szálljon a népemre!

A rövid szónoklat után ajkához emelte gazdagon díszített kristálykelyhét, aztán óvatosan biccentett a

jelenlévők felé, majd belekarolt a férjébe, és méltóságteljes léptekkel elhagyta a termet.

*Az alattvalók mélyen meghajolva háromszoros, dörgő Csillagporos jó éjt, királynőnk! kiáltással köszöntek el szeretett uralkodónőjüktől.*



– Ó, isteneink! Olyan gyönyörű és megható! A királynőtök lettem – kezdte fáradtan Zöldvillámka, amikor beléptek a lakosztályukba. – Nem érdekel, hogy elzsibbadt a nyakam, mert a korona sem súlytalan. Engem sokkal jobban aggaszt, hogy vezessem a népemet...

– Ne aggódj, felséges feleségem – suttogta Szilaj Vér nyugtató hangon, és a karjába vonta a nejét. – Biztosan kiváló és legendás királynőnk leszel.

– En is remélem. Várj egy kicsit, Vérem! – bontakozott ki Zöldvillámka a férje öleléséből, és felcsillanó szemmel nézett rá. – Most egy kicsit magadra hagynálak, mert a kislányunk szeretné begyűjteni a jóéjt puszijaimat.

– Én is elköszönök bűbájos csemeténktől, csak előtte lenne egy dolgom.

Néhány perc múlva a boldog anyuka hajadonfőtt lépett ki a gyerekszobából. A feléje siető férje tettetett meglepetéssel meredt rá, és elmosolyodott.

– Ó! Újabbán annyira szokatlan, hogy nem viseled a koronádat, mennyei királynőm.

Zöldvillámka röviden felnevetett.

– Ó, édes férjecském! A legjobb helyen hagytam az uralkodói fejdíszemet. A mi kis ennivaló csöppségünk ágya mellé tettem éjszakára. Hadd ragyogja be az országunk jövőendő királynőjének álmát.

– Így is lesz, de most ne beszéljünk erről, mert előttünk az egész élet – válaszolta kedvesen a gyermek apja, majd egy leheletnyi csók után bement a kislánya szobájába.

Zöldvillámka gyors mozdulattal ledobta magáról királynői ruháját és az ékszereit, majd egy szál bugyiban és melltartóban a kanapéra telepedett. Gondterhelt sóhaj kíséretében a királynő kezébe vette a kommunikátorát, és megkereste a *Honnaxah Tudástár menüpontot*, majd sietve böngészni kezdett benne.



*Uralkodók államszervezési tevékenysége a kora középkorban. A feudális államalakulatok kormányzás, struktúrája és jogrendszere. A legendás államalapító, I. Sannax király törvényei és tevékenysége újonnan születő állama megszilárdításának érdekében.* Egymás után jelentek meg a címszavak a kijelzőn. A Honnaxasilról származó uralkodónő egy kicsit pánikba esett, mert még mindig nem tudta, hogyan birkózhatna meg történelmi küldetésével.

A quarrana hirtelen kizökkent a gondolataiból, mert a férje nesztelenül mögé lépett, és hátulról karolta át a vállait. Puha, izgató csókokkal borította el a nyakát, miközben Szilaj Vér kéjfogai érzékenyen karistolták puha, sima bőrét.

Zöldvillámka lehunyt szemmel élvezte a váratlan kényeztetést, majd az ölébe tette kommunikátorát. Lassan hátradőlt, és karját a férje köré fonta.

– O, édesem, annyira zaklatott vagyok – suttogta aggodalmas hangon, élvezve férje egyre merészebb dédelgetését. – Én lettem a királynőtök. Úgy izgulok, Vérem...

– Szívem egyetlen királynője! Fogd már fel végre, hogy eszményi uralkodónőnk leszel. Egyébként vannak bizonyos terveim ma estére, csak tedd már le a mindentudó varázslapkádat.

– Értsd már meg, ma este fel kell készülnöm a holnapi tanácskozásra. Várnak a nagyuraim és a bölcseim.

– Királynőm, nyugi már! Holnap délelőtt édesapám és Ravasz Ragyogásék mindent elmagyaráznak neked. Kérlek, törődjünk inkább a mával...

Zöldvillámka engedett a szelíd erőszaknak, és az asztalra tette a kommunikátorát. Mosolyogva tűrte, hogy a férje gyengéden megszabadítsa fehérneműjétől, aztán határozottan a karjába kapja.

Olyan halk csobbanás kíséretében érkeztek a fürdőterem ovális medencéjének vizébe, hogy szinte nem is hallották meg. Egymás karjában feküdtek kényelmesen a zöldes fürdőhabbal borított, kellemesen meleg vízben.

– O, édes férjecském, olyan kellemes füröcskélni veled – suttogta lehunyt szemmel. – Megnyugtat a kellemes víz és a közelséged. Nem akarok panaszkodni, de

elfáradtam, elzsibbadt a nyakam és egy kicsit görcsöl a lábam...

Szilaj Vér nagyot csobbanva megfordult a medencében, és gyengéden masszírozni kezdte a felesége talpát.

– Jaj, de jó! Isteni az ujjaid érintése. Csináld még egy kicsit, kérlek!

– Szóval rájöttél az igazságra – mondta később, és lehunytt szemmel élvezte a masszírozást.

– Mire gondolsz, felséges feleségem?

– Csak arra, hogy tisztában vagy azzal, hogy a csillagok közül érkeztem hozzátok.

– Miért lenne meglepő, hogy a feleségem az égből pottyant a karjaim közé?

Zöldvillámka akaratlanul röviden felnevetett.

– Valami másra emlékszem, de az a lényeg, hogy eléggé romantikusra sikerült az első randevúnk – suttogetta egyre érzékibb hangon. – Köszönöm, hogy a férjem lettél. Különben igazad van. Csakugyan foglalkozzunk a jövővel. Kérlek, fordulj meg!

– O, isteneink! Vajon mit szerethetne az életem és a népem zöldes úrnője? – kérdezte vicces arckifejezéssel,

majd lassan megfordult, és az asszonya ívben megfeszülő testére nehezedett.

– Attól tartok, hogy a kislányunk meglehetősen unatkozhat kistestvére nélkül – lihegte incselkedő hangon. – Az államszervezői tevékenységem mellett megoldást találhatnánk erre a problémára.

– Teljesen egyetértek veled, új világot kovácsoló királynőm – csillant fel Szilaj Vér szeme. – Gyere, átviszlek a hálósobába.

– Ne! Inkább maradjunk a medence vizében. Itt szeretném. Legyen már Szépvirágkánknek egy öcsikéje...

– Azonnal teljesül a kívánságod, szerelmem – válaszolta a férje egyetértően, és a következő pillanatban határozott mozdulattal mélyen belé hatolt. A quarrana szorosan hozzásimult, hogy minél mélyebben érezhesse férjét.

A vérpezsdítő vízben görcsös rángások futottak végig Zöldvillámka egész testén, mert a gyönyör egyre fokozódva szétáradt benne. Még nagyobb élvezetre vágyva a nyakához húzta a férje fejét.

– Kérlek! Harapj már belém. Aaah... – zihálta szivárványszínben tündöklő szemmél.

Felvillantak Szilaj Vér kéj fogai, és néhány pillanat múlva a királynő az önkívület mámorában sikoltozott.

*Enyhén vérvörössé vált a medence víz...*

## NEHÉZ A KIRÁLYNŐ KORONÁJA...

– Ó! Ezt még el kell mondanom mennyei királynőmnek – mondta halkán Ravasz Ragyogás, ahogy másnap délelőtt kiléptek a folyosóra. – Az egykori fejedelemségek bölcsei megalakították a Bölcsek Nagytanácsát, ami teljes odaadással támogatja felséged uralmát. Természetesen, ha mennyei úrnőm is áldását adja rá.

– Megkapják az áldásomat. Folytassa, kérem – válaszolta a királynő, aki komolyan és elgondolkozva haladt mellette.

– Szóval, eredetileg háromszáz tagból állt volna a Nagytanács, de az első megbeszélésen sajnos ki kellett zárunk kéttucatnyi bölcset.

– O, ne! És miért?

– Hm. Pontosan Komor Felhőékről van szó. Őszinte leszek, annak idején dühödten elleneztek egy távoli világból érkezett quarrana trónra hívását, mert szerintük komoly veszélyt jelenthet ránk nézve. A többség hiába bizonygatta, hogy ez elmebeteg eszmefuttatás, mert

mennyei felséged hozzánk tartozik, ráadásul isteni bölcsessége és származása rendkívüli lehetőséget biztosít népeink számára, továbbá az egykori fejedelmeink a nagyúrnőm fején látnák legszívesebben a koronát. Nem sikerült meggyőzni őket. Ráadásul megesküdtek arra, hogy mindent megtesznek az idegen befolyás ellen. Szó, ami szó, botrányos jelenetek után kizártuk őket a Nagytanácsból. Az országunk bölcsei nem tűrhetnek meg a soraikban olyanokat, akik ellenzik a királynőnk uralmát.

Zöldvillámka lelassította lépteit, majd hirtelen megállt a belső lépcsősor tetején.

– Feltétlenül beszélnem kell velük.

– O, mennyei úrnőm! Kérem, ne tegye! Nincsenek már Quarritolban, mert a nagyuraink parancsának engedelmeskedve már elutaztak, és a népünk érdekében különböző távok tartományokban teljesítenek szolgálatot. Higgye el, úrnőm, így lesz jó az országunknak.

– Tényleg igaza van, és köszönöm – mondta hidegen Zöldvillámka, majd kérdőre váltott a tekintete. – Hű,

bölcsem! Tudnom kell, kik azok a quarranok, akik tisztában vannak a származásommal.

– O, királynőm! Töredelmesen bevallom, hogy rajtunk kívül a főuraink és a bölcseink többsége is képes felfogni azt a tényt, hogy a csillagok közül érkezett hozzánk. Arra az elhatározásra jutottunk, hogy egy olyan quarrana, akinek népe képes megalkotni egy csillagok között száguldó tüzet okádó vassárkányt, csak isteneink áldása lehet a trónunkon. Ne említsük Komor Felhőéket.

– De akkor miért kell továbbra is beadni azt a mesét, hogy egy távoli földrésről érkeztem? – kérdezte a Honnaxasilról származó uralkodónő pár méterre a trónteremtől.

– O, mennyei úrnőm! Az egyszerű köznép miatt – válaszolta lassan Ravasz Ragyogás, majd ünnepélyes tekintettel folytatta: – Egyszer eljön az a pillanat, amikor a népe elé állhat, és elmondhatja az igazat, de akkorra már megszilárdul a hatalma. Ígérem, fényes ünnepség vár magára, és istennőként fogják imádni az alattvalói.

Zöldvillámka egy pillanatra elgondolkozott, aztán hangosan tűnődni kezdett.



– Soha nem akartam, hogy istennőként imádjanak engem. Én bőven megelégszem azzal, hogy a népem királynője lehetek.

A kétszárnyas ajtónál belekarolt Szilaj Vérbe, majd lassan megfordult, mert a háta mögül meghallotta Ravasz Ragyogás diszkrét köhintését.

– O, mennyei úrnőm, ehhez csak annyit szeretnék hozzáfűzni, hogy a jövő tervei egyelőre még érthetetlenek számunkra, de bízunk magában. Biztosra vesszük, hogy az uralmának köszönhetően csak fényes jövő várhat ránk. Maga a királynőnk, mi meg feltétlenül engedelmeskedünk az akaratának.

– Köszönöm szavait, főbölcsem! Kérem, kövessenek!

A trónteremben lévők homloka koppant a padlón, amikor méltóságteljesen bevonult a díszes csarnokba, és egy halk, gondterhelt sóhaj hagyta el ajkait, ahogy helyet foglalt a trónusán.

– Üdvözlöm önöket, uraim! Kérem, álljanak fel! – kezdte lómért hangon az uralkodása első napját. – Nos, ne fetrengjenek a padlón, ha meglátnak engem, mert maguk az országom legfőbb urai! Az is eléggé kifejezi a

királynőjük iránti tiszteletüket, ha mélyen meghajolnak előttem. Világos?

Néma főhajtással igenlően bólintottak az előtte ácsorgó meglepett nagyurak, nemesek, bölcsek, egyházi főemberek és főtisztviselők.

– Palotamester, hozzám! – adta ki az utasítását, mire hárman is kiléptek a fal mellett álló társaik közül és a királynőjük elé siettek, aztán mélyen meghajoltak előtte.

– Tegyetek egy asztalkát elém – parancsolta, majd megigazította koronáját. – És a nagyuraimnak hozzatok székeket!

– O, királynőm! Kérem alázatosan, ne tegye! – kezdett jajveszékelni a palotamester, miközben a másik kettő a trónusa elé tette a kért bútordarabot. – Ez tiszteletlenség lenne a mennyei úrnőnkkel szemben, másrészt vétene az új illemkönyvünk ellen, amely kihangsúlyozza az úrnőnk feltétlen tiszteletét...

– Tessék? – fojtotta belé a szót, és felhúzta a szemöldökét. – Milyen illemkönyvről beszél? Tudtommal én vagyok a királynő, és én hozom a törvényeket! Annyival megtisztelem a legfőbb embereimet, akik segítenek az országom

kormányzásában, hogy ülőhelyük legyen a trónteremben. Parancsot végrehajtani!

A palotamester izgatottan szaladgált összevissza, amíg minden egyes nemesember le nem ülhetett a kárpitozott székére. Szilaj Vér egy alacsonyabb trónuson mellette, Büszke Sárkány és Ravasz Ragyogás mögötte foglalt helyet.

A gondterhelt Zöldvillámka maga elé tette a hajnal óta teleírt papírjait, jegyzetömbjét, lézertollát és kommunikátorát. Kezdetét vette a hetekig tartó országalapító tanácskozás.



– Nos hát, kezdjük az elején! – nyitotta meg lakonikusan az alkotmányozó nemzetgyűlést. – Először is meg kell alkotnunk újonnan megszületett országunk alaptörvényét és felépítését. Alkotmányt adok a népünknek.

– Bocsásson meg vétkes fejemnek, mennyei úrnőm, nem értem! – borult térdre a székéről lecsúszva az egyik nagyúr. – Mit kegyeskedik adni? Milyen tákolmányra gondolj felséges úrnőm?

Zöldvillámka egy pillanatig elhűlve nézett a kérdezőre. Nehezebb dolga lesz, mint gondolta volna.

– Na jó! Fogalmazzunk egyszerűen! Először is építsük fel az új hazánkat. Mostantól igyekszek kicsit közérthetőbb lenni, hogy mindenki megértse. Eddig világos? – kérdezte halványkékre váltó tekintettel, majd az igenlő bólintások után tovább folytatta: – Először válaszolnék a feltett kérdésre. Az alkotmány jelen esetben nem tákolmány, hanem országunk alaptörvénye, amely kifejezi egyesült népeink egységes akaratát. Még rengeteget kell dolgoznunk a végleges alkotmányon, de a papírra vetett tervezetét felolvasom maguk előtt.

Beleegyező mosoly kísérté az egyetértő bólintásokat.

– Ezennel ünnepélyesen kihirdetem, hogy országunk hivatalos megnevezése Quarratali Nagykirályság! Államformája alkotmányos királyság. Az első és jelenlegi uralkodónője I. Kecses Zöldvillámka, azaz én vagyok. – A fennkölt szavak után hangos éljenzés tört ki a trónteremben. A királynő hagyta, hadd ünnepeljék szavait.

– Folytatnám. A Királynő Magántanácsa tizenkét tagból fog állni, akik tanácsaikkal közvetlenül

támogatják az uralmamat. Főtanácsnokaim Ravasz Ragyogás, Eszes Csermely és a quattouri Éles Beszély. A Bölcsek Nagytanácsa tagjaiból, és a hazájukkal törődő, nagy tudású emberekből folyamatos országgyűlést, azaz parlamentet hívok össze. Hogy hogyan? Ezt még megbeszéljük.

Királynői szónoklatát szemmel láthatóan nem mindenki értette meg, de a többség egyetértően mormogott és bólogatott. Zöldvillámka a fejére nyomta a koronáját. Az a lényeg, hogy megértették, amit mondott, de most jön a neheze.

– Nagyurak! A közös országunk egyszerűbb irányítása érdekében az egykori fejedelemségek nagyfelügyeleteit összevonom és átnevezem a közös nagyfelügyeletet az egyszerűség kedvéért minisztériummá. Mindig a leghozzáértőbb embert nevezem ki a nagyfelügyelőjévé, azaz miniszterré.

– O, úrnőm, bocsásson meg bűnös lelkemnek, hogy közbe merek szólni, de én vagyok a legsikeresebb és a legbecsületesebb üzletember az egykori fejedelemségeinkben – mondta halkán, mélyen meghajolva az egyik díszesen öltözött, kövérkés uraság,

mire egyetértő morajlás hallatszott a trónteremből. – Én is lehetek miszter?

Zöldvillámka enyhén elmosolyodott.

– Nem miszter, hanem miniszter. Ha többi nagyúr egyetért vele, akkor kinevezem kereskedelmi miniszterre – nevezte ki az első miniszterét, majd komolybarnára váltott a tekintete. – Ahhoz viszont ragaszkodom, hogy Bölcs Varázsfű legyen az egészségügyi miniszterem, Kemény Erősbót irányítsa az országunk belső rendjének védelmét, tehát ő legyen a belügyminiszter!

Mindenki zokszó nélkül elfogadta a királynő határozott döntését. Közismert volt körükben a legfőbb quarri gyógyító bölcsessége, és az egykori ítélőmester rátermettsége, meg a királynőjétől kapott villámló botja, pedig annak idején... *De étről most már pletyka– szinten sem mertek beszélni az emberek...*

Zöldvillámka körbehordozta pillantását a termen.

– Folytatom. Az általam kijelölt közös nagyfelügyelőkből áll a Minisztertanács, amely közvetlenül irányítja az országot. Természetesen feltétlen engedelmességgel tartoznak a királynőjüknek, azaz nekem. Ha bármit is szeremének tenni az

országunk érdekében, kötelesek jelenteni nekem, vagy a Magántanácsom tagjainak – határozottan nézett a jelenlévőkre. – Leszögezem, csak én döntök az ország fontosabb ügyeiben! Minden szavam parancs, mert én vagyok a királynő!

Mindenki egyetértett a határozott uralkodónővel, habár a varázsszavai miatt nem mindenki értette pontosan, amit mondott. A céltudatos királynő mögött ülők jelentősegteljes pillantást vetettek egymásra. *Megvalósult az elképzelésük. Ilyen uralkodót szerettek volna az országuk élére.*

– Nos, holnap visszatérünk a minisztereimre. Várom a jelölteket, aztán én döntök a sorsukról – folytatta az egyre fáradtabb királynő, majd egy nagy sóhaj kíséretében kihengergette a kontinens térképét, amelyen pirosra átállított lézertollal bejelölte az országa határait. – Akkor gyorsan elmondom, hogy a Quarra– tali Nagykirályság területét huszonnégy részre osztottam fel. Igen, a régi fejedelemségek képezik az országom alapjait. Az új elnevezésük Fejedelemség! Tartomány. Továbbra is az élükön maradnak a régi fejedelmek, akik

nagyhercegi címet viselve az engedelmes főkormányzóim lesznek.

Zengett az egész terem, néhány frissen kinevezett főkormányzó a padlóra térdelt örömében.

Váratlanul Eszes Csermely halk suttogását hallotta a trónja mögül:

– O, fáradni látszik királynői felséged! Kérem alázattal, rendeljen el szünetet...

A férje is kérlelő tekintettel nézett rá.

– Hm. Királynőként is így érzem, de ezt még tisztáznom kell a népemmel – vetette halkan oldalra, majd hangosabban folytatta: – Nos, sokat konzultáltam a bölcseimmel, és...

– Becses nagyúrnő, korbácsoltasson meg, de nem értem, hogyan konstataált a bölcseivel?

– A kérdésére az a válasz, főkormányzó, hogy a megbeszélésünk alapján az országom legnagyobb és legjelentősebb települése lesz a Quarratali Nagykirályság fővárosa, ami egyértelműen Quarritól – válaszolta higgadt hangon, majd szigorú arccal meredt a kérdezőre. – Főkormányzó! Csak akkor szólaljon meg, ha kérdeztem. Világos?



A nagyúr bocsánatért esedezve borult a padlóra.

– Mivel Quarritol a királyságunk székhelye, elrendelem a város modernizációját, azaz teljes körű fejlesztését, szebbé-jobbá tételét. Itt kell létrehoznunk a közös hivatalainkat, ráadásul új kórházakat, iskolákat és rengeteg intézményt kell felépítenünk nagyon hamar, mint mindenhol az egész országomban – mondta átszellemülten. – Senkinek sem érdekel az ellenvéleménye. Megszüntetem az Elkárhozottak Negyedét, ezt a szégyenfoltot a városunk szívében. Nem érdekel, hogy mások mit gondolnak az ott élő emberekről, mert ezek csak pletykák és rosszindulatú feltételezések. A többségük nem tehet a szerencsédén sorsáról és nem lenézni kell őket, hanem adnunk kell nekik még egy esélyt. Azt jól tudom, hogy olyanok, mint a többi quarritoli, hiszen jó néhány napot töltöttem közöttük.

Szokatlan látványt nyújtott a szegények érdekében kiálló királynő, aki mintha... Senki sem merészelt a szavába vágni.

– Látom, amint boldogan élnek a takaros házaikban, járkálnak szép ruhájukban a kikövezett úttesten,

vízvezeték könnyíti az életüket, kandeláberek fénye világítja meg az éjszakájukat – mondta átszellemült arccal, majd parázsló tekintettel az ég felé emelte a kezét. – Úgy, mint egész Quarritolt, az egész országot, majd az egész kontinenst, végül...

Váratlanul megrázkódott, leengedte a kezét és kihunytt a szemében a csodálatos fény. Néhány másodpercig hangosan zihálva meredt maga elé. *Bármit is látott, egyre elszántabb mosoly kúszott a Quartton első, máshonnan érkezett királynője arcára, majd a koronáját megigazított a jeges izzadságcseppekkel borított homlokán.*

A magához térő uralkodónő különös mosollyal nézett az országa nagyuraira.

– Hiszek a jövőben! Biztosan hosszú évszázadok múlva is dicsőséges, boldog jövődő vár a Quarratali Nagykirályságra.

Egyetértő moraj futott végig a termen.

– Uraim! Hosszas és kemény munka vár ránk, hogy felépítsük közös és fejlettebb országunkat, ami nem napokig, hetekig, évekig, hanem egy évezreden át tart, hogy a kései utódaink csatlakozhassanak tüzet okádó vassárkányukon a csillagok népeinek szövetségéhez –

ecsetelte a várható jövőt az uralkodónő, majd váratlanul visszatért a jelenbe. – Mielőtt tovább folytatnám, néhány perces szünetet rendelek el. Először a jog- és törvénytudó bölcsek járuljanak hozzám. Hármas gongszó jelzi a folytatást.

A trónjáról felállva belekarolt a férjébe, majd a közvetlen tanácsnokai kíséretében elindult a trónterem oldalából nyíló uralkodói magánszalon díszes ajtaja felé.

– Leginkább az alkotmányunk alapjait szeretném tisztázni jogtudó bölcseimmel, de beszélnünk kell az igazságszolgáltatásról is – mondta hangosan, miközben mélyen meghajló nagyurai között haladt a királynői társalgó irányába. – Többek között emberhez méltatlannak tartom a korbácsolást, ezért eltörlöm a büntetésnek ezt a formáját. Szerintem a kisebb vétségek esetében a botozás is eléggé fájdalmas és elrettentő erejű, ezt nagyon jól tudom...

Szinte senki sem merte kommentálni a királynő fiatalkori élettapasztalatát, csak beleegyezően bólogtak mellette haladtukban. A frissen kinevezett belügyminiszter ellenben az uralkodónője felé fordult, és mélyen meghajolt előtte.

A falnál ácsorgó egyik férfi boldogan felkiáltott és térdre borult, de olyan gyorsan, hogy térde hangosan koppant a padlón. Örömkönnyek csorogtak az arcán, miközben istennőként kezdte imádni királynőjét.



Zöldvillámka az asztalra tette egyre nehezebb koronáját.

– Ó, isteneink! Attól tartok, nehéz feladat előtt állunk – sóhajtott aggódó arckifejezéssel, majd hátradőlt a karosszékében. Férje gyengéden masszírozni kezdte a vállát. A jelenlévők csöndben hallgatták nyugtalankodó királynőjüket. – Először is felállítjuk a Nagykancelláriát, hogy segítséget nyújtsanak az ország kormányzásában. És sürgősen szükségünk lenne legalább kéttucatnyi új írnokra.

Kedvesen nézett a kezdetektől fogva ismert bölcsére.

– Hű Ravasz Ragyogás! A központi hivatalunk megszervezése komoly és bizalmas feladat, nem bízhatom akárkire. Ezért kinevezlek kancelláriaminiszterré.

A főtanácsnok mélyen meghajolt előtte.

– O, csillagok királynője, köszönöm a bizalmát, ígérem, nem fog csalódni bennem.

– Egész biztosan így lesz – válaszolta elégedetten Zöldvillámka, de aggódószürke tekintettel tépelődni kezdett: – De mi lesz az Alkotmánnyal? Mikor készül el az első változata? Ráadásul alig tudok valamit az országomról. Fogalmam sincs, mennyi alattvalóm van. Elhatároztam, hogy népszámláló biztosokat küldök a Fejedelemségi Tartományokba, hogy megtudjam, mekkora a népem. De ez a legkevesebb! Fogaimam sincsen a gazdaságunk fejlettségéről, a külpolitikai helyzetünkről, a közös hadseregünk állapotáról, az állami vagyonról és még hosszan sorolhatnám.. .

– Cseppet se aggódj, felséges feleségem – nyugtatgatta Szilaj Vér. – Szerintem a csillagporos bölcsességed segít majd mindannyiunkon.

– Ezzel teljesen egyetértünk! – tette hozzá bólogatva Ravasz Ragyogás. – Mindig is ilyen uralkodónőt szerettünk volna látni az országunk trónján. Kérjük, ne törődjön az országalapítás kezdeti gondjaival, mert kiválóan és erélyesen látott hozzá uralkodásához, ami felülmúlja a legmerészebb álmainkat is. Megnyugtatom,

mindenben számíthat ránk, ráadásul tengernyi időnk van, csillagok királynője.

Zöldvillámka kissé megnyugodott, és a férje unszolására evett néhány falatot az asztalon lévő ínycsiklandozó szendvicsekből, majd belekortyolt a díszes kristályserlegébe.

– O, kegyes nagyúrnőm! – kérdezte halkan Bölcs Varázsfű. -Válthatnánk néhány szót... négyszemközt?

– Hallgatom, bölcs főtanácsnokom!

Erre diszkréten hátrahúzódtak a jelenlévők.

– Ó! Feltehetnék mennyei úrnőmnek egy komoly kérdést?

– Most ne, gyógyítóm! Ne foglalkozzunk a fogaimmal...

– Elnézést, hogy közbe merek szólni, de nem erről kellene beszélnem magával. Ha úgy akarja, akkor mindjárt feltöltöm a kék fogait – nyugtatta meg a minisztere, majd átható tekintettel nézett rá. – Csillagok nagyúrnője! Jól tudja, hogy megbízhat bennem. Kérem, mondja el, miről szólt a látomása.

– Egyszerűen nem értem. A népünk jövőjét láttam – válaszolta átszellemült arccal a királynő. – Kezdetben

egyre erősödő világosság tündökölt a világunk felett, majd elsötétült minden... Kisvártatva sokkal dicsőségebben felragyogott a fény. O, isteneinkre, mi várhat ránk?

– Hm. Azt hiszem, halványan sejtem, miről szól az álomképe. Komoly aggodalomra nem adhat okot, mert a királynői látomásában dicsőnek látja a jövőnket. Nehéz pillanatok várnak ránk, de eljuthatunk a csillagok közé. Mindnyájan hinni fogunk az égből érkezett bölcs királynőnk jóslatának. Isteneink áldása kísérje az uralkodását! – válaszolta biztatóan, majd borongós gondolatait elterelendő az oldal táskájából elővett egy vékony tűben végződő fiolát. – Kérném a nagyúrnőmet, foglalkozzunk a jelennel, és tátsa ki nagyra a száját.

Néhány perc múlva Zöldvillámka aggodalmas pillantást vetett a vízióját kicsit érthetetlenül értelmező főemberére.

– Köszönöm, gyógyítóm! Az is aggaszt, hogy uralkodónőként nem tudok eleget segíteni a Gyógyítók Házában.

– Ezzel most ne törődjön, királynői felséged! Csillagfényes tudásának javát már átadta nekünk, és

megtanultuk használni a csodálatos vizsgálóeszközét – nyugtatta meg az egészségügyi minisztere, majd egy krikszkrakszokkal teleírt papírlapot tett le az asztalra.

A hajdanvolt orvosnő elégedetten olvasta a honnaxah terminológiával tarkított *Isteneink, áldásával készített kórkép a betegeink állapotáról* hangzatos címet viselő anamnézist: *Az égből érkezett királynőnk szerkezetének hála elkészítettük a sárgaságban szenvedő betegeink teljes vérképét, amely méreganyag fokozott jelenlétét mutatja ki a szervezetében. A mája bánthatja a nemes betegeinket, amit igazol az igen veszélyes mennyiségben összegyűlt boszorkányosan gonosz greatha, aminek jelenléte meghaladja a százból az egyet és a második egyből a harmincöt egységet. Bölcs királynőnknek köszönhetően a következő gyógymódot javasoljuk...*

Belegyezően bólintott Zöldvillámka, miután elolvasta a teljes anamnézist. Tényleg sokat segített népe orvosainak, habár újra és újra figyelmeztetnie kellett őket, hogy diagnosztikai eszközének hamarosan lemerül a tápegysége.

Nemsokára hangosan felsóhajtott és a fejére tette a koronáját, majd lassan felállt karosszékéből.



Ekkor egy palotaszolga alázatos főhajtások közepette elébe járult.

– O, kegyes nagyúrnőm! Szeretném bejelenteni Angyali Vérkét, Merész Vadvirágkát és Vidám Sárkánytollkát! Azt kérdeztetik, mikor fogadja őket a felséges úrnőnk?

Halvány mosoly futott át Zöldvillámka arcán. Régen látott barátnőivel ma este végre megint találkozhat és kibeszélhetik magukat, mint annak idején. Egy kicsit elfeledkezhet az uralkodás nehéz terheiről.

– O! Kísérje a lakosztályukba a szívesen látott vendégeimet! Este az alabástrom fogadóteremben magánfogadást tartok a tiszteletükre.

Zöldvillámka az ajtóban megállva kérdő pillantást vetett Ravasz Ragyogás felé.

– O, eszes miniszterem! Feltett szándékom, hogy végiglátogatom az összes Fejedelemségi Tartományomat. Kérem, szervezze meg az országjáró körutamat!

– Kívánsága parancs, nagyúrnőm! Haladéktalanul összeállítjuk bemutatkozó utazásának programját!

– O, isteneink! Először az alkotmányunk tervezete, aztán a minisztereim kijelölése... Nem beszélve ezernyi megoldásra váró problémáról – aggodalmaskodott a királynő összeráncolt homlokkal, majd kíséretével belépett a trónterembe.



Ahogy teltek-múltak a hónapok, bebizonyosodott, hogy tökéletesen sikerült a Quarratali Nagykirályság új alkotmányának alapjainak lerakása és a hozzáértő Minisztertanács kinevezése. Emellett szemmel látható nyomai voltak I. Kecses Zöldvillámka uralkodásának.

A változás és az építkezés lázában égett az egész főváros. Szilárd burkolattal és kandeláberekkel látták el a sugárutakat, a tereket, az utcákat és a sikátorokat. Mindenütt igyekeztek biztosítani a vízellátást és elegánsabb kinézetűvé tenni a házak homlokzatát.

Alig telt el három hónap a királynő döntése óta, és rá se lehetett ismerni az egykori Elkárhozottak Negyedére, amit Zöldvillámka átnevezett a Remény Negyedére. Többek között lebontották a városrészt övező falat. A nyomorról tanúskodó házak és utak gyors

rehabilitációját követően a kerület tökéletesen beleillett a rohamtempóban modernizálódó Quarritól városképébe.

Elérte a Piacteret is a változás szele. Egységes, téglából épült elárusítóstandok váltották fel a tarkabarka bazársort. A kupeczek legnagyobb elkeseredésére a sárkánypiacot áthelyezték a város szélére, csak a kereskedők igásállatai számára biztosítottak egy leszálló- és rakodóterületet.

Magától értetődően felújították a teret övező házakban lévő boltokat és szórakozóhelyeket. Kisebb meglepetést okozott, amikor az újjáépített *Víg sárkánykupecnek egy kancsó férfitart izbe!* Ünnepeles megnyitóján tiszteletét tette a királynő és férje.

A leglátványosabb változáson a Palota tér esett át, amit hamarosan átneveztek a Dicsőséges Quarratali Nagykirályság Terévé. A látványos építkezésnek köszönhetően lényegében kormányzati negyeddé nőtte ki magát a tér és közvetlen környéke.

A tér közepén egy ötven méter magas obeliszks csúcsán ezüstösen szikrázott a Nagykirályság tekintélyt sugárzó címere. A körülötte lévő alacsonyabb

emlékoszlopok tetején az országalkotó nemzetek szimbólumai hirdették közös országuk dicsőségét.

A palotával szemben állt a grandiózus méretű Nagykirályság Háza, amelyben helyet kaptak a Minisztertanács hivatalai és az országgyűlés hatalmas ülésterme. Mellette magasodott a Bölcsek Háza cikornyás épülete. A hatalmas, ovális teret körülvették a villámtempóban felépült fontosabb egységes nagyfelügyeletek, azaz minisztériumok székházai.

Teljes körű felújításon esett át a királynő palotája. Mindkét irányban oldalszárnyakkal és új emelettel bővítették az impozáns kastélyt, sőt újabb kecses tornyok épültek a sarkaira.

Quarritolon kívül országszerte folyt az építkezési láz, amit a saját szemével látott a királynő, miközben ígéretéhez híven egyenként végiglátogatta Fejedelemségi Tartományait.

Jogosan felmerülhet bennünk az a kérdés, hogy honnan állt a királynő rendelkezésére ez a hatalmas vagyon, amelyre alapozva végrehajthatta országa teljes modernizációját, megszüntethette a munkanélküliséget és fellendíthette a céhes keretekbe szervezett ipart.

A válasz nagyon egyszerű. Az egykori fejedelemségek másodlagos kincstárainak félhomálya megszámolatlanul nyelte el a platinát, az aranyat és ezüstöt az évszázadok folyamán. Valami téves beidegződés folytán alig mertek hozzányúlni a kihasználatlanul heverő tartalék vagyonhoz, amit meg se számoltak a fejedelemségek kincstárnokai.

Az elmondások szerint a királynő által megbízott Nagykirállyági Vagyonügyi Minisztérium vezetője majdnem elvesztette az eszméletét, amikor a tisztviselői falfehér arccal jelentették, hogy mekkora közös vagyonnal rendelkezik az ország.

Röviden mondva, a Quarratali Nagykirályság épült-szépült, az alattvalók egy sokkal szebb jövőben bízva imádták bölcs királynőjüket.

Ha most érkeztek volna honnaxah felderítőrobotok a quarrataliak közé, a szövegelemzést végző kutatók biztosan dobtak volna egy hátast. A városban beszélgető átlagemberek is olyan honnaxah szakszavakat és kifejezéseket használtak a beszédükben, mint *a teljes vérkép jóslata, a városi rehabilitáció központi terve, a Minisztertanács törvényjavaslatának megvitatása...*

Mindez természetesen a honnaxah származású királynőnek volt köszönhető, aki megismertette velük a modern civilizáció vívmányait. A kiegészült Királynői Magántanács az újonnan szerzett ismereteket összevetette a quarratali hagyományokkal és törvényekkel. Maga a királynő hagyta jóvá az elkészült tananyagtervezetek minden részletét. Ezt a tudást és ismeretet természetesen nemcsak továbbadták a vezetői pozícióban lévőknek, hanem tanították az újonnan létrehozott Hivatalnokok Iskolájában is.

Gazdagság és boldogság uralkodott az egész országban, de sötét felhők gyülekeztek Quarritol napfényes egén. Egyre aggasztóbb lett a Nagykirályság külpolitikai helyzete, mert a zöldbőrű királynő bőségben dúskáló birodalmának gyorsan híre szaladt az egész kontinensen. Igaz, néhány kívülálló fejedelemség diplomáciai úton jelezte a csatlakozási szándékát, de a többség semleges, vagy ellenszenvvel viselkedett a Quarratali Nagykirálysággal szemben.

A királynőt elsősorban az a szomszédságukban létrejövő államalakulat nyugtalanította, amelynek

pökhendi uralkodója gúnyos szavak kíséretében többször is elzavarta követeit.

Legalább ennyire okot adtak az aggodalomra a területükre beszivárgó harcias, kóborló törzsek, akik néha megdézsmáltak a megfélemlített kereskedők karavánjait, vagy rajtaütöttek a szomszédos fejedelemségek településein, ami fokozta a külpolitikai feszültséget.

Ráadásul mindezt tetézte a hadsereg siralmas helyzete.

..



Néhány hónap elteltével Zöldvillámka feszült arccal hallgatta külügyminisztere jelentését.

– Összegezve, Féktelen Bőszvér, aki Quarratal Igaz Nagykirályának neveztetí magát, most sem fogadta a követünket. Elnézést, nagyúrnőm, azt kiabálta gúnyos hangon a követeknek, hogy nem áll szóba egy zöldbőrű nőszemély lakájaival.

– A rohadt életbe! – fakadt ki a királynő. – Mit akar ez a szemét, háborúzni?

Felemelte a serlegét, ivott egy kortyot, majd nyugodtabb hangon folytatta:

– Erre még feltétlenül visszatérünk. Egyéb hírek?

– Értettem, nagyúrnőm. Röviden mondva két fejedelemség is csatlakozni szeretne az országunkhoz, de... tartanak Féktelen Bőszvértől. Néhány fejedelemség hivatalosan elzárkózott a diplomáciai kapcsolat folytatásától, de titkos csatornán keresztül tovább folynak a tárgyalások. Tudja, mindenütt ott vannak az észrevehetetlen, de hatékony embereim...

– Köszönöm, bölcs miniszterem! Mindezt részletesen megbeszéljük a külügyi tanácskozáson! És most kéretem a hadügyekért felelős miniszteremet!

A királynő aggodalommal telve nézett a kitüntetésekkel teleaggatott túlkoros veteránra.

– O, mélyen tisztelt királynőm! Büszkén jelentem, hogy harcra kész az országunk hadserege! Várjuk felséged parancsait!

– Harcra kész lenne a hadseregem? Mindenesetre igen szépen hangzik – válaszolta hidegen Zöldvillámka. – De konkrét jelentést vártam magától. Létszám? Fegyverzet? Fegyvernemek? Hallgatom!



A csillogó vértet viselő idősödő quarran homlokát ráncolva maga elé emelte a kezében tartott pergamentekercset.

– Nagyúrnőmnek büszkén jelentem, több mint százezer főből áll a hadseregünk.

– Hm. És ebből mennyi a fegyverforgató ember?

– Körülbelül a fele, mennyei úrnőm!

Zöldvillámka felszikkasztó szeme idegesen meredt a miniszterére, majd a trónszék karfájára csapott.

– A rohadt életbe! És ez a sok katonának mondott egyén mivel tölti mindennapjait ebben az óriási hadseregben?

–Többségük a sárkánylovagokat szolgálja, felséges úrnőm!

– Ne bosszantson! És mennyi égi harcosunk van?

– Jelentem, majdnem negyvenezen vannak, akik többsége a Tartományi Fejedelemségek székhelyein teljesítenek szolgálatot. Képzeld, nagyúrnőm – húzta ki magát büszkén a hadügyminiszter -, csak Quarritól helyőrségében háromezer sárkányvitéz várja a parancsát.

– Azt hiszem, bajban vagyunk! És mit tudna mondani a többi fegyveresről?

– Jelentem, az ország területén szétszórva, a városok laktanyáiban, váraiban látják el királyságunk védelmét.

A királynő fejében egyre határozottabban megfogalmazódott egy döntés.

– Komolyan kérdezem, milyen parancsot adna hadügyminiszterként, ha hazánkat megtámadná egy ellenséges hadsereg?

– Riadóztatnék néhány ezer nélkülözhető katonát, aztán visszaverném az ellenséget.

– Na ne! És mi a helyzet a vezérkarral? Sikerült legalább az eddig rendszeresített bronzfegyverzetet lecserélnie a hatékonyabb, vasból készült fegyverekre, nem beszélve a modernizált íjakról?

– Ööh... Töredelmesen elnézést kérek, becses királynőm, mert a hozzánk illő egyenruha kiválasztása miatt még nem volt időm kijelölni a megfelelő főbb tiszteket. Vasfegyverek? Csak néhány száz darab érkezett hozzánk. Ráadásul kevésbé szebben csillognak.

..

A királynő futó pillantást vetett Kemény Erősbotra, aki a dilettáns válasz hallatán a tenyerébe temette az arcát.

– Miniszter! Ez nem kielégítő válasz! Éppen elég időt kapott arra, hogy kijelölje a főtiszteket és fejlessze a hadsereget! Ráadásul az iparfejlesztési miniszterem arról panaszkodott, hogy hegyekben állnak a hadsereg számára készített vas fegyverek és vérték a fegyverkovács műhelyekhez tartozó raktárakban, ne említsük a korszerű, messzehordó íjakat.

A hadügyminiszter csak zavartan pislogott királynőjére, aki kérdően nézett a legfőbb diplomatájára.

– Bölcs miniszterem! Mondd, jelenleg mekkora haderővel rendelkezik Féktelen Bőszvér?

– O, kegyelmes úrnőnk és parancsolónk! A mindenütt jelenlévő embereim szerint mintegy negyvenezer sárkánylovag mellett több mint ötvenezer vasfegyverzetű gyalogos harcossal rendelkezik a veszélyforrást jelentő uralkodó.

Ezzel minden eldőlt. Veszélyben a Quarratali Nagykirályság.

– Miniszterem! Köszönöm az eddigi szolgálatát, de más feladattal bíznam meg magát. Képességeihez mérten szervezze meg a Quarritol Kormányzati Negyedének Őrszázadát. Ez is egy komoly és bizalmas

feladat – rúgta ki szép szavakkal az alkalmatlan hadügyminisztert, majd a mögötte álló fiatal, agilisnak látszó helyettese felé intett. – Arra lennék kíváncsi, hogy mit tenne, ha maga lenne a hadügyminiszterem.

A fess katonatiszt határozottan a királynője elé lépett, aztán lovagi mozdulattal meghajolt előtte.

– Ó, csillagporos úrnőm, rövid leszek! A katonáinkat azonnal ellátnám az új mintájú, hatékonyabb fegyverzettel, majd jóval keményebb kiképzést rendelnék el, mert elég volt abból a teszetoszaságból, ami manapság a hadseregünket jellemzi! Összesen harmincezer harcossal emelném a hadsereg létszámát, ezért általános toborzást rendelnék el. Sürgősen cselekedni kell, mert veszélybe került a hazánk!

– Köszönöm, ennyi elég lesz! – szakította félbe Zöldvillámka a felhevült választ. – Maga lesz az új hadügyminiszterem.

Tanácsnokai egyetértő bólintása kísérte a királynő döntését, aki kissé megkönnyebbülve vetette fel a Nagykirályság belbiztonsági problémáját.

– Nos, bölcs nagyuraim! Mi a helyzet ezekkel a garázdálkodó, földnélküli szabadcsapatokkal, amelyek

állítólag veszélyt jelentenek hazánkra?

A belügyminiszter és a külügyminiszter hosszan egymásra nézett, majd mindketten a királynő elé járultak.

– Tisztelt nagyúrnőm! Őszinte leszek, eddig a hadügyminiszter hatáskörébe tartozott ez a probléma, pedig nekem kellett volna foglalkoznom a szabad népekkel – válaszolta meggyőzően Kemény Erősbó. – Éppen ma akartam jelenteni, de most már hallgassa meg a minisztertársamat!

– Ó, tiszteletreméltó nagyúrnőm! Mindannyiunk számára jó hírekkel tudok szolgálni. Félórája jelentette az egyik legfigyelmesebb emberem, hogy tegnap óta Bátor Nagyúr vezérletével a határvidékről a főváros felé vonultak a szabad népek. Jelenleg a hegyek lábánál várakoznak magára, hogy meghallgassa ajánlatukat...

– Ezt most mire véljem? – kérdezte kiszáradt szájjal a királynő.

Mindkét minisztere halványan elmosolyodott, majd meghajolt előtte.

– Ó, nagyúrnőm! Bórság volt tőlünk, hogy még nem mondtuk el! Földet és biztos megélhetést

szeretnének az országunkban, cserébe csak annyit kérnek...

– És mit akarnak cserébe? – vájtak bele a királynő ujjai a trónusa karfájába.

– Bátor Nagyvérék felajánlották, hogy cserébe az utolsó csepp vérükig híven szolgálják a királynőjüket! Több ezernyi tapasztalt, harcedzett harcosról és családjáról van szó...

– A rohadt életbe! – pattant fel a trónusáról Zöldvillámka. – A sárkányomat! Azonnal indulunk!

– O, csillagok királynője! Ez veszélyes lehet!

– Kit érdekel? A népemről van szó...



Az uralkodónő könnyedén lepattant a sárkánya hátáról, megigazította a koronáját, majd Szilaj Vér és Kemény Erősbót kíséretében büszke, határozott léptekkel elindult a tábor közepén felállított vezéri sátor felé. A kóborló emberek tágra meredt szemmel bámulták a középük ereszkedő királynőt, aztán egy emberként letérdeltek és fejet hajtottak előtte.

Az állatbőrökből összevarrt sátor bejáratánál egy két méternél jóval magasabb, izmos, kidolgozott felsőtestű óriás élezte hatalmas pallosát. Félrerázta arcából fekete göndör sörényét, majd abbahagyta a jókedvű füttyörészést. Metsző, éj sötét színben lobbant fel a jóképű quarran szeme, amikor megpillantotta a közeledő zöldbőrű királynőt. Tiszteletteljes mosollyal meredt a lenyűgöző vendégére, aki megállt előtte és csípőjére tette a két kezét, majd halványvörösén felszikkasztott a szeme, és idegesen megköszörülte a torkát.

Bátor Nagyvér néhány pillanatig elragadtatással gyönyörködött fenséges királynőjében, majd véglegesen döntött a szabad népek sorsáról.

– O, mélyen tisztelt nagyúrnőm és parancsolom! Kérem, bocsássa meg a modortalanságomat, mert hű alattvalójaként nem illő módon köszöntöttem az uralkodónőmet. Mentségemre szolgáljon, meglepett felséges látványa. Bocsássa meg vétkemet – kérlete alázatos tekintettel az óriás, majd féltérdre ereszkedett Zöldvillámka előtt. Jobbjával belekapaszkodott a

kardjába, a bal kezével gyengéden megragadta a királynő kezét, szájához emelte, és hosszú csókot lehelt rá.

– Ezért megbocsátok neked! Beszédem van veled, Bátor Nagyvér! – mondta kimérten Zöldvillámka, majd visszarántotta enyhén libabőrös kezét. – Tudom, mit akartok. Megkapjátok. Legyetek teljes jogú alattvalóim!

Erre a szabadok vezére a karján keresztbe fektette hatalmas pallosát, majd meghajolt a királynője előtt.

– O! Messze földön híres királynőm! Én, Bátor Nagyvér, a szabad népek vezére, szent esküvéssel fogadom, hogy kardommal híven szolgálom az utolsó csepp véremig, az utolsó leheletemig az uralkodónőmet! Az isteneink engem úgy segéljenek!

Zöldvillámka az előtte térdeplő alattvalója feje búbjára tette a kezét.

– Ó, Bátor Nagyvér! Elfogadom a hűbéri esküdet! Ezennel a Quarratali Nagykirálysághoz tartozik a néped! Isteneink áldása kísérje döntésünket! De most kérlek, állj fel, mert nagyon sok megbeszélni valónk van!

A quarran bólintott, majd lassan feltápászkodott a földről. Miután Bátor Nagyvér visszacsúsztotta a kardot



a hüvelyébe, mélyen meghajolt a mögötte lévő alvezéreivel.

– Ó, hőn szeretett nagyúrnőm! Tisztelettel vendégül lámám a szerény hajlékomban!

I. Kecses Zöldvillámka fagyos tekintettel beleegyezően bólintott, és mindnyájan beléptek a tágas sátorba.



Kevesebb, mint egy óra alatt tisztázták a szabad népek letelepítésének körülményeit és fegyveres szolgálatuk részleteit. Mindezt azonnal írásba foglalták a királynő kíséretében lévő írnokok.

Zöldvillámka utasította a királysága pénzügyi felelősét, hogy egy hatalmas összegű gyorssegélyt utaljon frissen csatlakozott népe számára, a földügyi miniszterét meg arra, hogy minél hamarabb adja át a kijelölt, földművelésre alkalmas területeket Bátor Nagyvér– éknek, és adjon meg minden segítséget, hogy felépíthessék állandó településeiket.

Tíz évre teljes adómentességet ígért a királynő, csak fegyveres szolgálatra kötelezte az új alattvalóit.

– Hát akkor megegyeztünk, harcosaim grófja és gyalogsági generálisom – mondta elégedetten Zöldvillámka, miközben az aláírt szerződés példánya mellett a kinevezési okmányát és nemesi oklevelét is átnyújtotta Bátor Nagyvérnek.

– Meséljeteek egy kicsit magatokról, hogy tettetek szert ekkora harci tapasztalatra? – kérdezte nemsokára érdeklődően a házigazdától, majd ivott egy kortyot szarvból készített poharából.

– O, kegyes nagyúrnőm! Nagyapáink idejében még békességben élt a népünk ezen a földön – vette át a szót Bátor Nagyvér egyik ősz szakállú alvezére. – Egy szép napon elhatározták, hogy elhagyják a baráti fejedelemségek területét, és máshol próbálnak szerencsét. A Quarranat Sziklás-hegység mögötti gyönyörű síkságára és tengerpartjára esett a választásuk, amely jóval messzebb van Féktelen Bőszvér országának távolabbi határánál. Sajnos nem találtak nyugalmat azon a szép vidéken, mert folyamatos harcra kényszerültek az ott élő primitív törzsekkel. Két nemzedéknyi idő alatt a szakadatlan hadakozásnak köszönhetően kiválóan képzett harcosokká váltak népünk fegyverforgatói.

– Tavaly elhatároztuk, hogy visszatérünk őseink földjére, mert híret vettük az új királynő rendkívüli bölcsességének – folytatta már Bátor Nagyvér. – Csakhogy az itteni népek nem barátsággal fogadtak bennünket. Rablónak néztek minket, amikor szerszámokat, gyógyszert és élelmiszert akartunk vásárolni, a kereskedők hanyatt-homlok, javaikat hátrahagyva elmenekültek tőlünk, pedig nem akartunk mi ártani senkinek. Tovább tetézte a bajt, hogy a szomszédos fejedelemségekben módszeresen összefogdosták a küldönceimet és hírvivőimet. Őszintén, alig bírtam kiszabadítani őket a rabságból. Néha kénytelen voltam nyomást gyakorolni rájuk, és felvonultattam néhány ezer harcosomat a városuk előtt. Ekkor önként átadták a foglyaikat, mert azért tartottak tőlünk. Képzelve, nagyúrnőm! Féktelen Bőszvér ráadásul vérdíjat tűzött ki a fejemre.

– De ennek most már vége. Maguk a teljes jogú alattvalóim, grófom.

– Szeretném, ha tudná, örök hálával tartozunk, nagylelkű királynőnk!

Lassan odakintről ínycsiklandó illat áradt a sátorba. A házigazda ünnepélyes tekintettel felemelkedett ezüstös ülőpárnájáról.

– Ó, felséges vendégem! Bizony mondom, méltóan ünnepeljük meg a mai dicsőséges napot! Jöjjenek, vacsorázzanak velünk, és egy kisebb műsorral szórakoztatnám magukat.

A gróf sátra előtti téren lévő parázsló tűzhely felett egy hatalmas ökör forgott a nyárson. Amikor a királynő kilépett a sátorból, azonnal rázendítettek a törzsi muzsikások egy pezsgő ritmusú nótára. Pillanatok alatt tarka-barka öltözetű táncosok lepték el a teret. Miután a gróf alaposan megpörgette a feleségét, kérdő pillantást vetett a királynőjére. Rövidesen Szilaj Vér karjában keringett Zöldvillámka. Nemsokára lassú, romantikus dallamot kezdett játszani a törzsi zenekar.

A lekérés nem váltott ki semmilyen ellenkezést, mert Szilaj Vér a gróf feleségével, a királynő pedig Bátor Nagyvér karjában folytatta a táncot.

Zöldvillámka elveszve érezte magát óriási termetű grófja izmos karjai között, aki rendkívüli gyengédséggel magához szorította törékeny derekát. Az egész testében

bizsergő királynő körmei enyhén belemélyedtek a generálisa vállába, és hatalmas fekete sörénye rejtekében a széles mellkasára hajtotta a fejét. A quarran heves szívdobogását hallgatva hagyta, hogy vendéglátója vezesse a zene ütemére.

Minden tánc véget ér egyszer, mint az övéké. Bátor Nagyvér egy tiszteletteljes kézcsókot követően kézenfogva visszavezette pihegő nagyúrnőjét a férjéhez.

Amikor szinte leroskadt az aranyhímzéses ülőpárnájára, az egyik alvezér harsány hangon felkiáltott:

– Ó, hõn szeretett királynõnk! Gyönyörködjön a harcosaink bemutatójában!

Felhallatszott a harci dobok pergése, és egy olyan jelenetsorozat vette kezdetét, ami teljesen elképesztette a vendégeket. Késsel, karddal és lándzsával pörögtek, forogtak a harcosok a földön és a levegőben, miközben ezüstös szikrák pattogtak az összezapó pengék élénél.

A frissen kinevezett hadügyminiszter izgatott arccal nézett az uralkodónőjére.

– Ó, kegyességed! Lenne egy kérdésem a vendéglátóinkhoz. Megengedné, az országunk érdekében...

– Miről beszélsz, bölcs miniszterem? Tégy belátásod szerint. Teljes hittel megbízom benned.

A quarratali hadügyér megkönnyebbülten bólintott, majd a mellette iszogató alvezérre vetette pillantását.

– Nos, jó uram! Elnézést! Lenne egy problémánk!

– Ne kíméljen! Hallgatom! – felelte a quarran, szórakozottan forgatva kezében a poharát.

– Csodás ez a bemutató! Egyszerűen csak megkérdezném, hogy önöknél ki foglalkozik az újoncok kiképzésével?

A vastag bőrvértet viselő quarran a fejét csóválva felnevetett.

– Na! Jó helyen kapiskál! Képzelje, Ordító Harcvér vagyok, és én foglalkozom a népem újonc harcosaival.

– Hát ez hihetetlen! Beszélnünk kellene egymással! Képzelje, több ezer újoncot kellene toboroznunk, és sürgősen kiképzőtisztekre lenne szükségem. Erre a célra tökéletesen megfelelnek a maguk emberei.

– Na, ne nevetessen! Vért izzadnának a fránya újoncai, ha kézbe vesszük őket.

– Ez most ki a fenét érdekeli! Az a lényeg, hogy Féktelen Bőszvér harcosai a félelemtől reszketve

takarodjanak el a földjeinkről, ha a hadserege megtámadná az országunkat.

– Ebben igaza van, uram! Essen pofára az a törtető rohadék! Kezdetben ötven kiképzőnk elég lesz? Elmondanám, hogy a legjobb tanítványaim a kiképzésben nem ismernek kíméletet.

Nemsokára áldomást ittak a közös haderőfejlesztési projectjükre.

Amikor ezernyi csillag ragyogott az égen, a királynő a kíséretével együtt felemelkedett a magasba, és Quarritól felé vette az irányt.



– Hű, mekkora szerencsénk van! Megvédhetem az országomat, mert lesz egy ütőképes hadseregem – mondta lelkesen Zöldvillámka, miközben a nappali díszasztalkájára tette a koronáját, amiről könnyedén levehette a korábban felébredő kislányuk, hogy folytathassa királynői játékát a dadussal.

– Pontosan fogalmaztál, kedvesem. Ráadásul védelmet keresve megpihenhet királynői homlokod az

óriási termetű grófod széles mellkasán – hallatszott ki a férje rezignált hangja a hálósobából.

– Vérem! Csak nem féltékeny vagy rá?

– Miért lennék féltékeny? Biztos vagyok benne, hogy Vérék istennő egymásnak rendelt minket – válaszolta Szilaj Vér némi felhanggal.

Zöldvillámka halvány mosollyal az arcán megcsóválta a fejét. Azonnal tisztázni akarta ezt a félreértést. Elhatározta, hogy a legősbibbi női praktikával nyugtatja meg a tévedésben lévő férjecskéjét, ami mindkettejük számára garantáltan gyönyört okoz.

Gyorsan ledobta magáról selyemköntösét, és pucéran beviharzott a hálósobába. Minden teketória nélkül a hátán fekvő férje ölébe huppant, és mélyen magába fogadta őt, apró köröket írva le a csípőjével.

– Te most ki akarsz engesztelni? – lihegte hites ura, és egész testében megrázkódott.

– Haah! Szeretjük egymást, és megértesz engem. De jó... – suttogta buja hangon, miközben egyre vadabb ritmusban lovagolt a férjén. – Imádok szeretkezni veled. Aaah!



Zöldvillámka belső izmai hamarosan összerándul– tak a férje körül, és sóhajtvá élvezte, ahogy Szilaj Vér forró magja lüktetve szétáradt a testében. Ezután sem állt le, körkörösén mozgatta az altestét, majd előrehajolt, és feltöltött kéjfogai finoman mélyedtek a férje nyakába...

## A VÁGYTÓL IZZÓ KARD JUTALMA

Zöldvillámka görcsös ujjai megragadták a fejénél álló férje kezét. Néhány nagy levegővételt követően elernyesztette, majd egy hatalmas kiáltás kíséretében erősen összeszorította hüvelyizmait. A legújabb jövevény lágyan haladt át a szülőcsatornán. Pillanatokon belül felhangzott az Univerzum leggyönyörűbb hangja: az újszülött halk sírása.

– Gratulálok! Egy kislánynak is életet adott, nagyúrnőm! – hallatszott Bölcs Varázsfű megilletődött hangja, majd az édesanya mellére helyezte a csöppségeket.

A királynő a gyönyörű babák csöppnyi arcát simogatta, majd boldogan nézte mellette álló férjét, aki az apák elégedett tekintetével viszonzta pillantását. Eközben gyengéd mozdulatokkal a gyermekei anyja gyöngyöző homlokát és arcát hűsítette egy illatosított törülőkendővel.

– Vérem! Annyira szeretlek! – mondta halkan pihegve.  
– A kisfiú mellett... Lett még egy lányunk!

– O, hón szeretett felséges feleségem! Hidd el, rajtad kívül én vagyok a világ legboldogabb embere!

– O, isteneink! Már három édes gyermekünk van! – mondta elégedetten, majd aggodalomszürkéssé vált a szembogara. – De mi lesz az országunkkal, amíg...

– O, Vérékáj istennőre! Ezzel most ne foglalkozz! Nyugodtan törődj a legkisebb csemetéinkkel...

– Leszel a régensem, férjecském?

– Megbízhatasz bennem, szerelmem! Nekem, édesapámnak, bölcs tanácsnokaidnak és minisztereidnek hála nem kell aggódnod az országunk jövőjéért. Nem beszélve az egyre tekintélyesebb hadseregünkről...

Zöldvillámka magához szorította a gyermekeit és elégedetten lehunyta a szemét, miközben a férje gyengéden cirógatta az arcát...



– Ó, kegyes nagyúrnőm! Sikeresen egységesítettük az országunk pénzügyi rendszerét. Az ön szavaival élve a reformok jóvoltából már érezhetően felpezsdült a gazdaság és a kereskedelem. És ez nemcsak annak köszönhető, hogy bevezettük a tizenkét platinalapkának

megfelelő értékű nagyplatinát, és a tizenkét nagyplatinát érő óriás platinát...

– Köszönöm, bölcs miniszterem! Kiváló munkát végzett az elmúlt hónapokban, mint az előbb hallott nevelésügyi és fejlesztési miniszter, nem beszélve a Minisztertanácsom többi felelős tagjáról és a szorgalmas népemről...

*Öt hónapnyi kihagyás után újra a királynő" vehette a kibővített Minisztertanács ülését. F éje, apósa, a Királynői Magántanács és legtalpraesettebb miniszterei irányításával és felügyeletével tényleg csodás munkát végeztek az ország vezetői.*

*A hadsereg esett át a leglátványosabb változáson. Véget ért a városban grasszaló operettkatonák korszaka. Az agilis hadügyminiszter nyílt parancsban rendelte el, hogy a legfelsőbb vezetés kivételével minden egyes gyalogos katona és tiszt újra köteles alapkiképzésen részt venni. A sokat látott bakák legyintettek erre, de amikor felsorakoztak Bátor Nagy vér kíméletet nem ismerő kiképzőivel szemben, azonnal lefagyott az arcukról a vigyor.*

*Értelemszerűen az elkényeztetett sárkány lovagok sem tiszták meg a változásokat. A kiszolgáló személyzetüket radikálisan negyvenezerről hozzávetőlegesen négyezerre csökkentette a*

*Hadügyminisztérium egyik rendelete. A hadügyér erélyes kézzel vetett véget a kitör felháborodásnak. Tucatnyi fegyelmi, felfüggeszt és, rengeteg komoly beszélgetés megtörte a légtér lovagjainak ellenállását, akik annak is örülhettek a végén, hogy megúszták a brutális alapkiképzést.*

*A reggel azonnal kezdődött, hogy Zöldvillámka a tanácsnokok kérésére kilépett a díszteraszra. Tüstént felharsant Bátor Nagyvér vezényszava, és az újonnan kiképzett egységek látványos díszszemlével köszöntötték a trónjára visszatérő királynőt.*

*A lényeg a lényeg: már olyan haderővel rendelkezett az uralkodónő, amivel képes megvédeni az országát...*

– Később feltétlenül visszatérünk az alkotmánytervezetre! Akkor most beszéljük meg az államunk diplomáciai helyzetét – folytatta a nagyúrnő a tanácskozást. A szavai hallatán elébe járult a külügyminiszter. – Köszöntöm, bölcs miniszterem! Remélem, megnyugtató hírekkel tud szolgálni.

– Tisztelt királynőnk! Legmélyebb sajnálatomra baljós hírekről szereztem tudomást. Attól tartok, hogy a diplomácia eszközeivel nem lehet megoldást találni ezekre a nemzetközi problémákra.

– Még csak ez hiányzott! Hallgatom!

– Rövid leszek, kegyes nagyúrnőm! Két fejedelemség jelezte csatlakozási szándékát, akik védelmet kérnek tőlünk, mert tartanak Féktelen Bőszvér haragjától. Azt is a tudomására kell hoznom, hogy gazdag ajándékokkal ellátott követet küldtem ehhez a pökhendi uralkodóhoz, hogy szép beszédű megbízottunk vegye rá a békés megegyezésre. Ma kellene visszaérkeznie.

– Jól tette, bölcs diplomatám! – válaszolta belegyezően, majd felállt trónjáról. – Egy kis türelmet kérek, mert kénytelen vagyok néhány perces szünetet elrendelni.

Miután az anyai kötelezettségének eleget tett a királynő, tovább folytatódott a tanácskozás.

Egyszer csak nyílt a terem ajtaja, és belépett az egyik vörös egyenruhás palotaszolga.

– O, kegyes nagyúrnőm, nagy baj van! Megérkezett, pontosabban hordágyon hozzák a követ urat! – jelentette ijedt arccal, ezzel megszakítva az oktatási törvényjavaslat meddő vitáját, amivel kínjukban foglalkoztak a jelenlévők, mert mindenki türelmetlenül várta a sorsdöntő diplomáciai fejleményeket.

– Az isteneink szerelmére! Azonnal hozzák be!

Két leszegett fejű palotaszolga saroglyát cipelt be a trónterembe. Terhüket óvatosan letették a trónja elé. Pillanatokig csak nézte a hason fekvő követ testére borított hófehér selyemlepedőt, amit csíkokban átáztatott a vér.

A királynő éktelen haragra gerjedt, felugrott trónjáról.

– A rohadt, бүдös életbe! Hogyan merészelte megkorbácsoltatni a követemet ez a szemétláda?

– Ó, bocsásson meg, nagyúrnőm! Ez a hitvány alak levelet küldött felségednek... – rebegte a követ elhaló hangon.

Zöldvillámka remegő ujjakkal feltépte a borítékot, gyorsan átfutotta a néhány sornyi írást, majd дühében földhöz vágta a levelet és haragosan felordított:

– Te senkiházi királyocska! Te leszel az alávaló rabszolgám, miután saját kezűleg véresre korbácsollak!

A mocskolódó levelet elolvassa a nagyurakban is egyre jobban forrt a дüh.

*Te, a pokol tildén érkezett zöld szájba, aki királynőnek nevelteti magát! Még a % idén szétvágom a Nagy királyságnak nevetett kuplerájodat, mert én vagyok az egyetlen igazi király! Fogd fel, csak én uralkodhatok az egész földrészen! Miután*

*meggyaláztak, saját kezűleg megkorbácsollak, majd a  
rabszolgáim közé löktelek, akik addig élvezik a tested, amíg élsz!  
Készülj a kínos halálra, te zöld ringyó!*

Bátor Nagyvér magasba emelt ököllel vérfagyasztó harci üvöltést hallatott, majd előrántotta hatalmas pallosát és féltérdre ereszkedett Zöldvillámka előtt.

– Én, Bátor Nagyvér, hűséges szívű hadvezére, szent esküvessel fogadom, hogy megtorlóm azt a sértést, ami felségeden és az országunkon esett! Megígérem, hogy ezt a mocskot saját kezűleg tépem apró darabokra! Az isteneink úgy segéljenek!

A jelenlévő főurak is előrántották a kardjukat, és feldörrent harci esküjük.

A királynő elégedetten konstataálta, hogy büszke népe készen áll a háborúra.



Tucatnyi sárkányos futár vitte szét országszerte a királynő hadparancsát, amely szerint a Quarratali Nagykirályság akarata ellenére hadban állónak tekinti magát Féktelen Bőszvér országával, mert a gálád



uralkodó eltökélt szándéka, hogy támadást intéz békés királyságuk ellen,

A legendás Démoni Éjvér szürkületkor szállt a magasba fekete sárkánya hátán, hogy aztán kijátszva az ellenség katonáit és őrszemeit, egyenesen az aljas déspota palotájának kapujára lője nyílveszejére tűzött hadüzenetüket.

Kisvártatva háborús kabineté alakult át Zöldvillámka vezetésével a szakértőkkel és katonákkal kiegészült minisztertanács. Újabb sárkánylovasok mozgósítási paranccsal emelkedtek a magasba, amely tartalmazta a kijelölt gyülekezési pontok helyét, a hadtáp– szekerek és a szállító-sárkányok haladási irányát. Mindenki szorgosan készült az elkerülhetetlen összecsapásra, abban bízva, hogy ariadóztatott hadsereg három nap múlva elindulhat a határ felé.

*El kell mondanom az olvasónak, hogy a királynő nemcsak betanította a honnaxah szakszavakat népe vezetőinek, mert az aránylag primitívebb kultúrában élő emberek is tökéletesen megértették a távoli Honnaxasilról érkezett bölcsen uralkodó fiatalasszonyt. Ez a Csillagrendszerben páratlan lehetőséget,*

*példa nélküli fejlődést biztosíthatott a Quarrioron népének. Csak ezt a háborút kellett megnyerni...*

Az egyik tanácskozáson a külügyminiszterhez sietett izgatott arcú hírnöke. A fődiplomata elsápadva meredt uralkodónőjére.

– Nagyúrnőm! Elkéstünk! Hírszerzésünk szerint egy ötezer katonából álló ellenséges alakulat órákon belül átlépi az északi határt, és támadást intéz a gyenge helyőrséggel rendelkező Quiattanol városa ellen!

Ekkor közéjük sietett Bátor Nagyvér. Különös szikra izzott a szemében, amint egymásra pillantottak.

– Kérem, ne aggódjon, nagyúrnőm! Éppen Quiattanol mellett gyakorlatozik az egyik elitegységem!

– Most nem azért mondom, de nincsenek kevesen a mieink?

A gyalogsági generális megremegett, de elszánt mosoly jelent meg az arcán.

– O, oly kedves nagyasszonyom, ezzel ne foglalkozzon – tornyosult fölébe óriási termetű grófja. – Amint átlépi a határt, Merész Hadvérék lecsapnak rájuk, és számolatlanul hozzák a foglyokat. Ezzel a háború legelején elszenvedik az első vereségüket.

Rettegjenek ezek a szemetek, és... – mondata közben elhallgatott, csak továbbra is mereven bámulta királynőjét.

Egy női megérzés villant át Zöldvillámka fején, majd tekintetével megkereste férjét, aki éppen egy térkép fölé hajolva elmélyülten vitatkozott a főkormányzó társaival.

– Nos, grófom! A gyerkőceim miatt fel kell mennem a lakosztályomba. Elkísérné a királynőjét?

– Mindenhova elkísérem, felséges nagyúrnőm!

Ahogy felfelé lépdelt a lépcsőn, érezte, hogy Bátor Nagyvér figyel, és a pillantása olyannak tűnt számára, mint annak idején Szilaj Véré.

– Mondd, grófom, miért meredsz így a királynődre?

– Aggódom maga miatt, felséges úrnőm! Soha nem vett részt hadjáratban. Tudom, miről beszélek, mert tucatnyi csatában vitézkedtem, és... soha nem hátráltam meg az ellenségtől.

– Ennyi?

– Igen. Csak ennyi lenne... aranyszívű nagyúrnőm – meredt rá folyamatosan parázsló tekintettel.

Zöldvillámkában biztossá vált a gondolat, amikor megtorpant a lakosztálya előtt. A magasba vetette

határozott tekintetét, majd Bátor Nagyvér izmos karjára tette a kezét. Erre a hirtelen mozdulatra a hatalmas termetű quarran összerezszent és elfordította a fejét.

– Hálával tartozom neked mindazért, amit az országunkért teszel, de most azonnal beszélnünk kell! Figyelsz te egyáltalán a királynődre?

– Elnézést a felségsértésért, de mennem kell. Fogadnom kell az... éjjel érkező segédcsapatainkat. O, isteneink! – válaszolta zavart pillantással, majd egy mély meghajlás után öles léptekkel leviharzott a lépcsőn.

A királynő hosszan nézett a quarran után. Biztossá vált benne, hogy legfontosabb generálisa nem az uralkodónőjét látja benne, hanem...



Bátor Nagyvért igazolták az események, mert másnap Merész Hadvér érkezett Quarritolba, tucatnyi hátrakötözött kezű hadifogoly kíséretében.

Büszkén jelentette az elitegység parancsnoka, hogy országukat elérve az ellenséges katonák gondolkodás nélkül széthányták a határzárát, majd tovább folytatták az útjukat Quiattanól városa felé. Sokáig nem támadták

meg az agresszorokat, mert Merész Hadvér parancsba adta, hogy katonái rejtőzzenek el az út menti erdőségben. Megvárták, amíg az ellenséges hadoszlop mélyen benyomul az országukba, majd kétoldról fergeteges rohamot intéztek az úton széthúzódó, elképedt harcosok ellen.

Tökéletesen bevált a taktikájuk, mert percek alatt kivívták a győzelmet. Megszeppent nyulakká váltak a hazájukra törő bátor oroszlánok. A hadifoglyokat összeterelték egy országút melletti mezőn, majd erős fedezet kíséretében útnak indították őket a Quattalon hegyekben található börtön és kőfejtő felé.

A parancsnok elégedetten közölte, hogy csak egy tucat ellenséges halott maradt az úton, az egysége gyakorlatilag nem szenvedett veszteséget.

Féktelen Bőszvér katonái már a háború legelején megtapasztalhatták a Quarratali Nagykirályság fegyvereinek erejét, ami bizakodással töltötte el a trónteremben lévőket.

Másnap így kezdődött az utolsó haditanács Quarritolban.

– Tehát a mi hadseregünk is az északi határhoz vonul, kegyes felséged... – szólalt meg a hadvezéri babérokról hiába ábrándozó egyik főkormányzó.

– Még mit nem! – ellenkezett rögtön a királynő. – Megismertem ennek az alávaló fráternek az észjárását. Úgy fog táncolni, ahogy mi fütyülünk. Éppen ezért a csatlakozni szándékozó fejedelemségekbe vonul a haderőnk. Ráadásul kötelességünk ezt megtenni, mivel védelmet ígértünk nekik.

– O, bölcs királynőnk! Továbbá egy zseniális haditerv alapja lehet a döntése! Öt nap alatt akár könnyített menetben Quarrisatolba érünk – bólogatott helyeslően a hadügyminiszter. – Amíg Féktelen Bőszvér hadserege az északi határnál vár minket. Mikor hírért veszi, hogy valójában hova vonult a hadseregünk, akkor attól rettegve, hogy már a háború elején elveszítheti ezeket a fejedelemségeket, a határ mentén erőltetett menetben átvezényli csapatait. Nyolc nap múlva, fáradtan érkeznek a csatamezőre. Ezzel óriási előnyhöz jutunk...

– Alaposan felkészülhetünk az előttünk álló harcra! Mindent megteszünk magáért... káprázatos nagyúrnőm! – válaszolta határozottan Bátor Nagyvér, aztán mintha

csodát látna, úgy meredt nyugtatókék szemű királynőjére.

– Egyetértetek vitéz és villámló tekintetű generálisommal – zárta le röviden a haditanácskozást. – Tudomásom szerint a csapataink készen állnak az azonnali indulásra. Úgy döntöttem, nem várunk holnapig, három óra múlva indulunk!

Zöldvillámka egy határozott bólintás után felemelkedett trónusáról.

– Rendben, uraim! Adják ki a menetparancsot! Azonnal beszélnem kell a hadügyminiszteremmel, a férjemmel, és négyszemközt a főgenerálisommal!

– O, fényességes nagyúrnőm, csak később beszélhetünk, mert mennem kell. Kiadom a menetparancsot – válaszolta azonnal Bátor Nagyvér, és a szeméből olyan szikrák pattantak, amit csak ő láthatott.

– Várj egy pillanatig!

– O, királynőm! Bocsásson meg, nekem most a hadparancsa a legfontosabb dolog az életemben – válaszolta a főgenerális révült hangon, aztán halványan elmosolyodott, és szemében reménykedő mosoly

csillogott. – Majd a csatamezőn újra látjuk egymást, hőn szeretett királynőnk!

A megadott időpontban a több oszlopban haladó hadsereg és az égen hemzsegő sárkánylovasok elhagyták Quarritolt és környékét.



Négy nap múlva érkeztek Quarrisatol falai alá, ahol hatalmas tömeg és éljenzés fogadta I. Kecses Zöldvillámka királynőt. Az egykori fejedelem mélyen meghajolva köszöntötte várva várt uralkodónőt, majd jelképesen átadta hatalmi jelvényeit, aztán felhangzott hűbéri esküje. Így történhetett, hogy a quarrana nem vendégként, hanem új Fejedelemségi Tartománya nagyúrnőjeként léphette át a város kapuját.

A palota fogadótermében tartott díszvacsora végén Zöldvillámka esküt tett arra, hogy minden eszközzel megvédi az újonnan csatlakozott alattvalóit.

Másnap reggel vezérkarával és legújabb tartománya főembereivel kirepült a városból, hogy a felderítők jelentésére támaszkodva kijelöljék a számukra kedvező csatateret.



A veszélyeztetett határvidéken elterülő lankás dombok legmagasabbikán állva a hadsereg főtisztjei elégedetten néztek egymásra, majd a királynőjükre.

Már a dombtetőn megbeszélték az előzetes haditervet, amire a beleegyezését adta a királynő.

Napok álltak rendelkezésre, amíg megérkezik Féktelen Bőszvér erőltetett menetben közeledő hadserege, de a közkatonák és a kirendelt helyi pórnép elkezdte a csatatér előkészítését.

A mindent eldöntő nap előtti estén Zöldvillámka kérdő pillantást vetett a főembereire.

– Minden tekintetben felkészültünk az ellenség fogadására, de tisztáznunk kell egy fontos kérdést. Ki lesz az ütközetet levezető teljhatalmú hadvezér? Talán maga, hadügyekben igen jártas miniszterem?

– O, nagyúrnőm! – szabadkozott a hadügyér. – Őszinte leszek magával, kiválóan átlátom az országunk katonai helyzetét, de... alkalmatlan lennék hadvezérnek.

– Megértem magát, hű emberem – fogadta el hadügyminisztere döntését, majd kérdőre váltó tekintettel a főkormányzókra vetette a pillantását. –

Nos? Köztudomású, hogy maguk közül néhányan régebben harctéri vitézségükről váltak nevezetessé...

Az egykori vitéz fejedelmek közül senki sem vállalta a csata levezetését. Így Zöldvillámka határozottan ahhoz a quarranhoz fordult, akibe minden reményét vetette.

– Ó, Bátor Nagyvér! – tekintett kérlelőzöld pillantással gyalogsági főgenerálisára. – Megmented a királynőd becsületét és az országunkat? Leszel a győztes hadvezérem?

Megremegett a frissen kinevezett fővezér és olyan átható pillantással meredt rá, hogy kalapálni kezdett a szíve.

– Ó! Miről beszél, királynőm? Biztosra veheti, hogy miénk a győzelem! Erre megesküszöm! – válaszolta határozottan Bátor Nagyvér, majd szinte suttogva hozzátette. – Hiszen én vagyok a legodaadóbb híve, a legjobb hadvezére és a szemében látom a csillagokat, a földünket és a reményünket...

Zöldvillámka elhült arccal mondott köszönetét.

– Én tartozom köszönettel, hozzám rendkívül hűséges hadvezérem! Holnap reggel várom az ütközet

részletes haditervét, de most négyszemközt kell beszélnünk, világos?

– Ó, királynőm! Minden szava parancs, még a tekintete is. Reggel ismertetem a biztos győzelem titkát, kedves... – kezdte, de a szavak elakadtak a torkában, és a másnapi csata reménybeli hőse zavartan lehajtotta a fejét. – O, úrnőm, bocsásson meg! Távoznék, mert sok feladat vár még rám.

A királynő dühösen toppantott lábával, de elengedte vele szemben menekülő taktikát folytató hadvezérét.



Teljesen igaza volt a vezérkarnak. Az általuk megjósolt időben feltűnt a távolban az ellenséges hadsereg fáradt, megviselt elővédje. A katonák lándzsáin megcsillant a lemenő nap fénye.

A kidolgozott haditerv szerint alakultak az események. A királynő hadseregének centruma széles vonalban húzódott végig a felvonulási iránnyal szemben lévő dombtető hátán. Az oldalvédek stratégiai megfontolások miatt hátrahúzódva várták a csata kezdetét.

Egy óra múlva Féktelen Bőszvér hadseregének zöme elérte a domb alatti völgyben csordogáló patak vizét. Harcosai széthajigálva a mederben elhelyezett akadályokat és karókat, menetből átkeltek a túlsó partra.

Riadót fújtak a kürtök, a katonák felvették a csatarendet, lándzsák és kardok villantak, íjak feszültek.

Zöldvillámka és vezérkara megkönnyebbülten felsóhajtott, mert óriási előnyre tettek szert az ütközet legelején, ugyanis a pökhendi király azonnal csatát vállalt a kipihent és felkészült Quarratali Hadsereg ellen.

A légtérben minden átmenet nélkül elkezdődött az ütközet. A csatateret elérő ellenséges sárkányvitézek azonnal az állásaik felé repültek, amire a királynő égi lovagai villámként átsuhantak az arcvonaluk felett, és harci kiáltást hallatva rontottak az ellenségre. Hatalmas kopják csaptak össze egymással, összegabalyodott sárkányok horkantása, gazdáik üvöltése, fegyvercsattogás hallatszott az égből. Hullottak a sárkánytollak, fegyverek, vércseppek, majd az élettelenül földet érő sárkányok és vitézek.

Eközben az ellenség menetből megrohamozta a centrumot. Féktelen Bőszvér sokkal több

fegyverforgatóval rendelkezett. Ezért esett az elbizakodottság csapdájába.

Folyamatos nyílzápor közepette az elől állók lándzsát és pajzsot tartva a kezükben rohantak a dombtetőn álló csatasor felé. Miután az első hullám kivérzett a dárdások soránál, rögtön indult a második, majd a harmadik, de hőiesen helytálltak a kiválóan kiképzett legények.

Zöldvillámka a hadserege harcálláspontján tartózkodott, onnan kísérte figyelemmel a csata kimenetelét és az emberei viselkedését. Teljesen megváltozott Bátor Nagyvér. Felhevült tekintettel követte az egész hadszíntér eseményeit, közben izgatott kiáltásokkal utasította alvezéreit, összekötő tisztjeit, akik lóhalálában igyekeztek eljuttatni zseniális parancsait a harcban álló csapattestekhez. Szó szerint együtt lélegzett a csata menetével. Azt is látta, hogy a kiváló hadvezér néha rá veti a pillantását. Feszült arca nyomban felderült, amint tekintetük összekapcsolódott, és bátorító mosolyt küldött felé. *Ezel erőt adva a harcban álló hadvezérnek.*

Vesztére olyan döntést hozott Féktelen Bőszvér, ami eldöntötte a csatát. Középre parancsolta szárnyakon

harcoló csapatai jelentős részét, és mindenáron ott próbálta eldönteni az ütközetet, de a szilárdan helytálló quarratali vitézek sorra visszaverték az ádáz rohamokat.

Elérkezett a sorsfordító pillanat. Egy harsány vezényszót követően a vezérkar tagjai feszült figyelemmel körülállták a hadvezérüket. Pattogtak a parancsszavak, majd úgy hagyta el a harcálláspontot, hogy legkiemelkedőbb alvezérének átadta a középén harcoló csapatok irányítását. Haladtában meghajolt királynője előtt, az ég felé emelte ujjait, és egy pillanatra a szívére tette a jobb kezét. *Zöldvillámka biztató mosolya és gyönyörű tekintete továbbra is ott ragyogott Bátor Nagyvér lelkében, amikor közvetlenül átvette a balszárny parancsnokságát, és mindent eldöntő rohamra indult az elitegysége élén.*

Kíméletlenül örölték fel az ellenség kétségbeesett ellenállását. Röpke félóra múlva megfutamították az ellenséges hadsereg leghátul harcoló alakulatát, ezzel megsemmisült az ellenség jobbszárnya. Féktelen Bőszvér harcosai tömegesen menekültek a csatatérről, de néhányan kétségbeesetten középre húzódtak, és tovább folytatták a harcot.

Nem volt menekülés számukra, mert miután Bátor Nagyvér és vitézei egyszerre tettek egy félfordulatot, fegyvereiket nem kímélve támadásba lendültek az egyre jobban pánikba eső centrumuk ellen.

Ezzel egyidőben siker koronázta a másik szárny rohamát. Visszavonulót fújt a majdnem teljesen bekerített ellenség, és egyre fogyatkozó katonaságuk reménytelen harcot folytatott a minden irányból rájuk törő quarratali vitézek ellen.

A harc kimenetele ezzel végképp eldőlt. A bekerítésben lévő Féktelen Bőszvér hadseregének percei meg voltak számlálva, ráadásul légi fedezet nélkül maradt, mert a sárkánylovasai is elmenekültek a csatamező egéről.

Hiába dühöngött a király, hiába kergette korbáccsal a katonáit a csatába, hiába pofozta fel a vezérkarát, senki sem vállalta az elvesztett ütközet folytatását.

Hamarosan felhangzott a kapitulációt jelző kürtszó. Fokozatosan lelassultak a harcban állók mozdulatai. Végül az egykori támadók leeresztették fegyvereiket, és megszégyenülten térdeltek a győztesek elé.

Véget ért a csata. A középén lévő vesztesek fegyvertelenül felemelkedtek a földről és tucatnyi lépést hátrahúzódtak. Így egy széles folyosó várta a győztes királynő küldöttségét, hogy döntsön a sorsukról.

Messziről látszott az a harcálláspont, ahol dührohamot kapott Féktelen Bőszvér az elvesztett ütközete után...



Négy ragyogó ezüstpáncélt viselő testőr haladt az élen, míg mögöttük egy büszke zászlótartó emelte magasba a Quaratali Nagykirályság dicsőséges lobogóját.

Utánuk negyven alabárdos elittestőr menetelt, tőlük alig pár lépésnyire leszakadva, a férjébe karolva haladt szikrázó koronával és szemekkel L Kecses Zöldvillámka királynő. Szilaj Vér egyik kezével félig kivonta a kardját a hüvelyéből.

Közvetlenül mögöttük haladt a győztes hadvezér, jobbában vértől vöröslő pallosával. Mellette a szúrós szemű belügyminiszter lépdelt, keményen markolva kibiztosított lézerpisztolyát.



*El kell mondani Kemény Erős bőőről, hogy hőiesen kivette a részét a csatából. Amikor egy hatalmas erejű támadás következtében vészesen megingott a centrum egyik széle, elszakadt a királynőjétől, és a veszélybe került alakulat elejére rohant, áttolakodva a katonák között. Felvillantak a halálbiztos lézercsúkok, és tucatnyi ellenséges harcos holtan bukott a földre. A bajtársaik elszenesedett, füstölgő holttestét látva páni félelem kerítette hatalmába a babonás ellenfelet, és a dühös királynő villámait szóró lovag miatt rettegve visszavonultak erről a szakaszcsoportról. A csatamező ezen részén már nem mertek támadást indítani, ezáltal is csökkent a centrumra nehezedő ellenséges nyomás.*

A menetoszlop elérte az egykori ellenség harcálláspontját. A nyomukban masírozó katonák kifelé szegezett dárdákkal kettős sorfállal vették körül a térséget.

Néma csend fogadta a királynőt és a kíséretét. A király vezérkara és főurai alázatosan meghajoltak a győztes uralkodónő előtt.

Féktelen Bőszvér félőrült tekintettel hátrált el térképasztalától, majd felszegett fejjel a királynő felé vette a lépteit. Vesztére nem vette észre az előtte

keresztbe fektetett zászlórudat, kicsúszott alóla a lába, és fejjel előre belezuhant a sárba. Messzire gurult díszes koronája a fejeről. Paródiába illő mozdulatok kíséretében mászott utána a latyakban, amit a győztesek és a vesztesek elfojtott nevetése kísért. Végül görcsösen megragadta az uralkodói jelvényét, de... nem merte a fejére tenni. Inkább térden állva előrenyújtotta a koronáját. Dühösen fújtatott előtte a királynő, Féktelen Bőszvér zihálva megszólalt:

– Isteneink akaratából vesztettem. Fogadd el országomat és koronámat!

– Te rohadt szemétláda! Azt hiszed, ennyivel megúszod? Ezreknek kellett meghalni miattad! És az üzenetedre emlékszel, te ocsmány féreg?

– Remélem, megbocsát, mennyei úrnő!

Zöldvillámka válaszra sem méltatta Bőszvért, hanem letépte a korbácsot a mögötte álló Kemény Erősből szíjáról, és kétszer lesújtott az arcátlan ellenfelére. Kiserkedt a vér az egykori uralkodó bőréből, aki azonnal kegyelemért kezdett rimánkodni. Zöldvillámka méla undorral elfordult tőle.

– Vigyétek!

– O, nagyúrnőm! Vesztőhelyre vigyük vagy vonassuk kőpadra? – kérdezte a testőrség főtisztje.

– Ne! Vigyétek tömlőébe! A sorsa felől majd később döntök!

Féktelen Bőszvér legfontosabb nagyura hajbókolva meghajolt előtte.

– O, bölcs és könyörületes királynő! Ha tudná, mennyire boldoggá tett minket! Ha rengeteg áldozat árán is, de a maga segítségével sikerült megszabadulnunk ettől az elmebeteg pojácától, aki félelmetes zsarnokká vált a trónunkon!

– Kihez van szerencsém? – mérte végig fagyosan a királynő.

– O, királynőm! Kérem, bocsásson meg a tiszteletlenségemért – hajolt meg újra a quarran. – Leleményes Moraj vér gróf vagyok. Féktelen Bőszvér egykori főtanácsnoka és országunk főminisztere, ahogy maguk mondják...

– Igen? Nem fél, hogy magát is börtönbe záratom a királyával együtt?

– Higgye el, semmi oka rá. Mi mindannyian nagyon hálásak vagyunk magának, amiért megszabadított

minket ettől a rémálomtól...

– Még mindig mesének tűnik az egész, hogy mentsd a bőröd – szakította félbe az uralkodónő. – Ha alkalmatlanná vált az uralkodásra, akkor miért nem szabadultatok meg tőle? Miért engedtétek, hogy háború törjön ki közöttünk?

– Ó, nagyúrnőm! Mondom, hogy Féktelen Bőszvér elmebeteg! Amikor megmutattam az őszinte barátságunkról szóló levelünket, dühösen felpattant a trónjáról, és a testőreivel megkorbácsoltatott a trónteremben. Megmutassam a hegeket?

– Hm. Jól emlékszem az üzenetére. Örült korbácskirály. Kezdek hinni neked. Folytasd!

– Egész egyszerűen sakkbán tartott minket. Képzeld, fanatizált testőrsége vakon engedelmeskedett királya szavainak, mi meg rettegéssel telve kénytelenek voltunk engedelmeskedni, mert a főurakra is bármikor lecsaphatott a korbács, vagy egy csettintésére kínpadra vonhattak minket. Miért voltunk kénytelenek háborúzni egymással? Nem fogja elhinni: a hadjárat elején túsul ejtette a családtagjainkat. Remélem, most már szabadon engedték őket.

– A rohadt életbe! – mondta szokása szerint nem királynői módon Zöldvillámka, és nagyot dobantott a lábával. – Ezt a szemetet nem a börtönbe küldöm, hanem diliházba! És hol van az a mocskok talpnyaló testőrsége? Elveimmel ellentétben nyilvánosan megkorbácsoltatom, majd a legsötétebb tömlöcbe záratom őket!

– O, nagyúrnőm, most már késő! Amikor világossá vált, hogy elvesztettük a csatát, felpattantak sárkányaikra és cserbenhagyva királyukat elmenekültek a csatamezőről.

A királynő bólintott, és elgondolkozva hallgatott.

– Már vége a szörnyűségnek, felséges úrnőm! Kérem, nagyon kérem, higgyen nekem! Magában van minden bizodalmunk – könyörgött Leleményes Morajvér, még a kezét is összekulcsolta, mintha imádkozna az isteneikhez.

– Mégis mit akartok tőlem... itt a csatamezőn?

– A szívünk mélyén mindig is éreztük, hogy nem ez a háborodott önkényúr, hanem csakis a csillagok bölcs küldötte lehet az igazi uralkodónk – felelte Leleményes

Morajvér reménykedő tekintettel. – Ó, nagyúrnóm!  
Ezért kérem, fogadja a hűbéri eskütételünket!

Zöldvillámka kérdően nézett meghitt és kedves embereire, akik igenlően bólintottak a királynőjük felé. A ceremónia gyorsan lezajlott a csatamezőn.

A csatát vesztett katonák lassan elindultak hazafelé kijelölt prefektusaik kíséretében. A hálás környékbeli lakosok állták a győztes vitézek dínomdánomját. *Száznál is több hordó ital, egy megsütött ökörzsorda és tucatnyi, felettébb hálás quarrana...*

A csatamezőn csak a szanitécek, orvosok és a hullaszállítók végezték a dolgukat.



A főkormányzói palotában a végéhez közeledett a győztesek lakomája. Az ünnepélyes fogadás alatt az első emeleten létrehozott ideiglenes kancellárián sorban születtek a jogi szerződések és a csatlakozási kérelmeket igazoló eskük hiteles példányai. A kezdeti komoly megbeszélést, majd a zenés mulatságot megszakítva többször is okmányokkal járultak a királynő elé, hogy aláírásával szentesítse a határozatokat.

Több csatlakozni kívánó fejedelem rövid esküjére is sor került az este folyamán. A Quarratali Nagykirályság főemberei elégedetten pillantottak a királynőjükre. Majdnem az uralmuk alá került a teljes földrész. Csak néhány fejedelemség és a hegyekben tanyázó vademberek törzsei fölött nem sikerült megszerezniük a teljhatalmat, de valójában vészjósló maradt a helyzet.

Azért bizakodtak abban, hogy nemsokára minden megváltozik majd. A legjelentősebb kívül maradt fejedelemség nagykövete az ajándékai átadása után udvariasan közölte a királynővel, hogy nagyura feltett szándéka átadni a fejedelemségét, de a nagyúrnő türelmét kéri. Ő már megette a kenyere javát és nincsen utóda, ezért az újonnan megírt végrendeletébe foglalta, hogy egyedüli örököse I. Kecses Zöldvillámka királynő.

Az viszont rossz hírnek számított, hogy a Quarranat Sziklás-hegység mögött lévő nagyfejedelemség ellenséges diplomáciai levele egyértelműen közölte velük, hogy feltett szándékuk megőrizni a függetlenségüket. Ezért készek szembeszállni bárkivel, aki fenyegeti az államukat.

Sötét árny vetült a kontinensre, mert rendkívül erős hadsereggel rendelkezett a szembeszegülő fejedelemség, ráadásul a Nagykirályság felderítőinek friss jelentése szerint egyenesen hozzájuk repült Féktelen Bőszvér egykori, kiválóan kiképzett testőrezrede, hogy felajánlják szolgálatukat. És a hegyekben élő fékezhetetlen, agresszív törzsek...

Éjfél felé a dicsőséges hadvezér mélabús arccal felállt a helyéről, és elindult a fogadóterem ajtaja felé.

– Hagyjatok magamra! Vár a szent csillagom! Ne zavarjatok, a felső teraszon leszek, világos? – hallotta fél füllel Zöldvillámka az elkeseredett szavakat. A gróf segédtisztje engedelmesen visszatért a helyére.

A királynő elgondolkozva forgatta poharát a tenyerében. Nemsokára elszánt arccal felállt az asztalfőről, megigazította a koronáját, és kimentve magát ő is elhagyta a dísztermet. A folyosón nem a mellékhelyiség ajtaja felé vette az irányt, hanem az oldallépcsőn felsietett a tetőteraszra...





Bátor Nagyvér mindkét kezével a terasz korlátjába kapaszkodott és mélabúsan nézte az égbolton tündöklő csillagokat. Zöldvillámka szinte nesztelen lépésekkel közeledett a gondolataiba burkolózó férfi felé, majd röviden felsóhajtott és felmutatott az égre.

– Ó, dicső hadvezérem! Látod azt a zölden ragyogó csillagot? Onnan érkeztem hozzátok.

A gróf görcsösen megmarkolta a korlátot, és elképedt szemmel nézett a királynőjére.

– Ó, becses nagyúrnőm! Óriási megtiszteltetés, hogy... utánam jött a teraszra – válaszolta zavartan az óriás, majd az ujjával ő is ugyanarra a halványan pislákoló égitestre mutatott. – Hőn tisztelt királynőm, pont az a szívem csillaga.

Zöldvillámka a gróf karjára tette a kezét, amire összerezzen a csaták hőse.

– Ó, Nagyvérem! Királynőként hálával tartozom, amiért megmentetted az országomat. Ám quarrana-ként komolyan feltennék egy kérdést: szereted a királynődet?

– Ne sértegetsen, felséged! Úgy szeretem, mint minden egyes alattvalója.

– Ez biztos? Nem úgy szeretsz, mint egy quarran a quarranáját? – kérdezte halványkék, szuggeráló szemmel.

Bátor Nagyvér válasz nélkül hagyta a szívébe hatoló kérdést, és újra bámulni kezdte a zöldes csillagot.

– Ó, isteneink! Milyen gyönyörű – suttogta alig hallhatóan.

Zöldvillámka szinte belevájta körmeit érzelmeit titkolni próbáló vezérharcosa izmos karjába.

– Elég volt ebből, dicső grófom! Őszintén válaszolj! Szerelmes vagy belém?

– Nagyon kérem, ne kínozzon! – kérlelte a quarran, de továbbra se nézett rá.

– Komolyan kérdeztem! Nem királynőként, hanem quarranaként! – makacskodott az egykori honnara, majd mindkét kezével megragadta az érzelmeivel viaskodó hadvezére karját.

A hatalmas termetű quarran mindent eláruló pillantással meredt le rá.

– Szeretem, mert a csillaga fényét látom ragyogni a pengémen. Szeretem a rám villanó ezüstös tekintetét. Szeretem, amint...

– Ó, isteneink! – hőkölt hátra Zöldvillámka. – Éreztem, szeretsz, de... nem teljesülhet a vágyad, habár olyan férfi vagy, akire minden quarrana vágyakozik az életében! Hálával tartozom neked, országom megmentője, és komolyan lenyűgözöl, sármos hadvezérem, de értsd meg, azért tátong mély szakadék közöttünk, mert férjnél vagyok és három gyermekem vár a palotában. És nem azért, mert a királynőd vagyok!

– Emiatt eleget szégyenkeztem. Legyőzhetetlen vagyok a harcban, de sehogy sem bírok megvívni az érzelmeimmel. Remélem, megbocsát, mennyei nagyúrnőm.

– Megbocsátok, persze. De... – gondolkozott el Zöldvillámka. – Szeretsz, ami... reménytelen. Most már azonban örökké a szívemben élsz. Ha testben

nem is, lélekben mindig veled leszek...

– De nagyúrnőm! Vallomással tartozom...

– Várj már egy kicsit! Szeretném befejezni a gondolatomat – szakította félbe a vallomást, aztán lágyan rátette kezét Bátor Nagyvér remegő karjára. – Zöldebőrű quarranaként nagyon sajnálom, hogy... nem lehetünk egymáséi, de királynőként megígérem, hogy

hálám jeléül kitüntetésekkel, vagyonnal, nagyhercegi címmel halmozlak el téged.

– Ó, ne mondjon ilyet, oly kedves nagyúrnőm! – A t főkormányzói tisztség egyértelmű várományosa tüzes tekintettel lépett hátra, ám az uralkodónő továbbra sem engedte el a kezét. – Nem érdekel a pénz, a hatalom, vagy egy frányán csillogó kitüntetés! Életem értelme, hogy híven szolgálhatom a királynőmet, és most is érezhetem a szédítő közelségét!

Zöldvillámka nem gondolkodott sokáig. Szája szegletében egy halvány mosoly suhant át, mert a szíve mélyén rájött arra, hogy mit kell tennie a szerelmes hadvezére érdekében. Gyorsan körbevetette tekintetét. Bátor Nagyvérrel kettesben álldogáltak a csillagok fényében. *Igen. Úgy érette, meg kell tennie. Királynő és férges asszony létére sem lesz belőle ribanc, ha ennyit megtesz azért a férfiért, aki reménytelenül szerelmes belé, és akinek köszönhetően birodalomma terebélyesedett az országa.*

– Oly kedves Nagyvérem! Szóval nem érdekel semmilyen királynői kegy vagy jutalom? – kérdezte borostyánzöld szemmel, majd kissé elhúzódott a quarrantól.

– Mindent bevallottam, nagyúrnőm! Kérem...

Zöldvillámka váratlanul a hadvezére nyakába csimpaszkodott.

– Kérlek, hajolj már lejjebb, te érzелgős óriás!

– O! Mit csinál, nagyúrnőm? Ez sokkal több, mint királynői kegy!

– Úgy döntöttem, hogy a királynő legkegyesebb kitüntetésében részesítelek, ami titkos, és csak neked adományozható. Az álmaidban is őrizzél engem, legdicsőbb lovagom! – Szavai ellenére továbbra is cövekként állt a nyelvek csatájával jutalmazott hadvezér.

– Ne kéresd magad! Hajolj már lejjebb!

A királynő határozott szavára megremegett a kivételes kitüntetésben részesülő szerelmes gróf. Néhány pillanat múlva lehajolt hozzá, és az ajkaik összeértek, először leheletfinoman, majd mind szenvedélyesebben. A csók sokkal jobb volt, mint Bátor Nagyvér legmerészebb álmaiban gondolta volna. Nyelve meghitten keringőzött a királynője nyelve körül, gyengéd csapásokkal fedezve fel szája belsejét. Közben óvatosan tartotta egyik kezében nagyúrnője fejét, nehogy leessen a koronája.

Zöldvillámka maga is meglepődött azon, hogy óriás termetű hadvezére milyen gyengéden öleli magához, és milyen érzéki mozdulatokkal táncoltatja nyelvével az övét.

Egyszer véget ér minden kitüntetési ceremónia, és az ajkuk elszakadt egymástól.

Nagyvér hangosan zihálva tartotta izmos karjában pihegő királynőjét, aki érzékien simogatta a mellkasát az ujjjaival.

– Ó, nagyúrnőm. Csoda, hogy érezhettem a kitüntető kegyét, de...

– Hallgatlak, Nagyvérem – pihegte halkán a szempillája alól.

– Ha valamit jelentek a királynőmnek, akkor... nem hagyna magamra? Nem bírom... kérem! – nézett rá könnyörgőn izzó testű grófja.

Zöldvillámka gyorsan kibontakozott Nagyvér görcsössé váló öleléséből, majd hátralépett és felszegte fejét.

– Most már örökké a szívemben élsz – rebegette az uralkodónő, aztán felnyújtotta a kezét és ujjjaival gyengéden végigsimított a quarran arcán.

– Ugyanúgy, ahogy az enyémben is – suttogta a férfi, majd tapintatosan lefejtette nagyúrnője ujjait az arcáról.

– De most nagyon kérem... hagyjon magamra.

Zöldvillámka egy hatalmas sóhaj kíséretében elindult a terasz lejárata felé. Jó pár lépést megtett, amikor Váratlanul visszafordult. Döbbsent arccal pillantott az elérzékenyült quarranra.

– Győztes hadvezérem! Te most sírsz?

– Ne törődjön vele, királynőm! Majd a csillaga fénye felszárítja a könnyeim! – válaszolta, majd a magasba emelte tekintetét.

Nem tudott válaszolni, mert szófoszlányok hallatszottak a lépcsősor felől. Gyorsan szívére tette kezét, aztán tekintélyes léptekkel elindult lefelé.



Egy újabb év telt el. A királynő tündéri gyermekei szépen cseperedtek. Ezen idő alatt egyre csak növekedett a Quarratali-Nagykirályság területe.

Többek között a tépelődő fejedelmek végül saját elhatározásukból csatlakoztak a zöldbőrű királynő országához.

Zöldvillámka a múlt hónapban díszes kíséretével együtt elutazott a Quanarri Nagyfejedelemségbe, ahol részt vett az előrelátó fejedelem temetési szertartásán. A végrendelete szerint másnap reggel a quanarri főurak letették a hűbéri esküjüket választott királynőjük előtt.

Gyakorlatilag egyetlen hatalmas terület maradt a fennhatóságán kívül az egész kontinensen. Ez a térség potenciális veszélyt hordozott magában, mert az ottani martalócseregek folyamatosan veszedelmes rablóhadjáratokat indítottak békés országa ellen.

Zöldvillámka hevesen kifakadt a Királynői Nagytanács egyik ülésén. Villámló szemekkel kijelentette, hogy nem hajlandó tovább eltűnni az országa határvidékét vérbe és lángba borító rablóbandák garázdálkodását.

Ekkor Bátor Nagyvér kimért léptekkel hőn szeretett királynője elé járult. Újabb szertartásos meghajlás után rituálisan megcsókolta a szív alakú, koronával díszített, zöldesen csillogó amulettet, amely a nyakában lógott.

Hadvezére láttán vidámbarna színben csillant fel a királynő szeme. Csak ők ketten voltak tisztában azzal,



hogy milyen királynői kitüntetést jelképez valójában ez az érdemérem.

Bátor Nagyvér harci tűzben égve közölte tervét királynőjével. Hadjáratot vezetne a Quarranat Szikláshegységben élő harcias törzsek és a veszélyt jelentő nagyfejedelemség ellen, hogy végleg megszüntesse az általuk jelentett fenyegetettséget. Zöldvillámka természetesen támogatta kitüntetett főgenerálisa állandó és igaz békét meghozó javaslatát.

A hadvezér tíz nap múlva elhagyta a fővárost elitkatonái és az ötvenezer fős reguláris hadsereg élén.

Aztán teltek múltak a napok, és a királynő izgatottan hallgatta a futárok és hírvivők jelentését. Szerencsére kisebb kudarcoktól eltekintve egyre nagyobb sikerekről számoltak be a hírnökök.

Végre eljött a nagy nap, mikor az éppen megérkező hírvivő boldogan jelentette uralkodónőjének, hogy egy fergeteges roham után bevették az ellenséges nagyfejedelemség fővárosát. Megkönnyebbülten hallgatta a hírnök szavait, de körmei görcsösen belevájtak a trónusa karfájába, amint meghallotta, hogy az ostrom során megsebesült hős hadvezére, amikor az

éj leple alatt felmászott a főkapu bástyájára a meredek falakon maroknyi vitéze élén. Egyedül szállt szembe tucatnyi meglepett ellenséges katonával, közben harcosainak sikerült kinyitnia a város főkapuját, és benyomuló hadserege virradatra elfoglalta az egész várost.

Zöldvillámka aggodalommal teli kérdésére a hírvivő jelentette, hogy már jobban van hadvezérük, csak fájlalja a szétszabdalt karját. Ezt követően a küldönc arról tájékoztatta megkönnyebbült királynőjét, hogy a legyőzött nagyfejedelem ágyából felve azonnal lemondott a hatalmáról, és minden feltétel nélkül átadta a nagyfejedelemségét. A harcias törzsfőnökök küldöttsége is szent esküvéssel megfogadta, hogy elismerik a zöldbőrű királynő fennhatóságát, és ettől fogva I. Kecses Zöldvillámka büszke alattvalóinak tartják magukat.

Zöldvillámka tisztában volt vele, hogy az Olnasanah Bardan-1 műholdja szerint 10,1 millió négyzetkilométer annak a kontinensnek a területe, ahol pár éve leszállt a kutató űrhajójuk. És most ő uralkodik minden egyes négyzetcentimétere felett.

Néhány nap múlva Bátor Nagyvér érkezését jelentették a Királynői Tanács soron következő ülésén. A hátára vetett, ezüstsálakból szőtt zsákkal lépett be a trónterembe. Miután letérdelt előtte, kiborította a puttonya tartalmát.

– Íme, kegyes királynőm, a hatalmadnak ellenálló törzsek és fejedelmek uralkodói jelvényei. Most már nincs ellenséged a földrészen, szívünknek oly kedves uralkodónő! – Ünnepestes szavai után gyengéden megfogta a bokáját, és az előtte heverő törzsfőnöki díszekből és fejedelmi koronákból álló halom tetejére helyezte meztelen talpát.

A következő nap reggelén két koronával díszített, zölden szikrázó szívecske ékesítette a sorsával tökéletesen elégedett hadvezér nyakát...

## A KEGYES KIRÁLYNŐ CSILLAGHAJÓJA

A reggeli szeretkezést követően enyhén vérző nyakkal pihegett a férje karjai között, amikor berontott az egyik szolgálattevő inasa a hálótetemükbe.

– O, kegyes nagyúrnőnk – hadarta izgatottan. – Töredelmesen elnézést kérek, amiért megzavartam magukat, de hajnalban leszállt a tüzet okádó vassárkánya oda, ahova annak idején érkezett felséges királynőnkkel!

Az egykori kutató űrhajósnő hosszú másodperceken át nem jutott szóhoz, csak tágra nyílt szemmel bámulta a plafont.

– Hm. A vén madár végül visszatért a cserbenhagyott fiókájához. De ennek most már nincs jelentősége.

– Egy szavadat sem értem, felséges feleségem.

– Hogy megértsd, Vén Madárnak hívják a vassárkányomat, amit Olnasanah Bardannak mondanak az anyanyelvemen...

– O, kegyelmes nagyúrnőm! – szólalt meg a szolga izgatott hangon. – A trónteremben már türelmetlenül várják az országunk nagyurait.

– Várjanak türelemmel, mindjárt ott leszek. Gondoskodjanak legalább tucatnyi futárról. A látogatásunkat úgy fogják fel, hogy nem diplomáciai tárgyalásra, hanem vendégségbe megyünk hozzájuk – kezdett el utasításokat osztogatni lakájának. – Jut eszembe! Szóljon Szépvirágka nevelőnőjének, készítse fel a lányomat az útra. Pontosan délben indulunk.

– Értettem, nagyúrnőm. Azonnal intézkedem! – válaszolta a szolga engedelmes hangon, majd kihátrált a hálóteremből.

Zöldvillámkából nagy sóhaj szakadt fel. Aztán átölelte a férje derekát és a mellkasához bújt.

– O, isteneink! El sem tudom mondani, mennyire meglepett ez a hír. De mit lehet tenni, a hirtelen eltűnt ismerősök általában váratlanul térnek vissza. Pillanatnyilag megjósolhatatlan, hogy mi fog történni ezen a találkozón.

– Ne aggódj, édes kis feleségem! – hallotta hitvese nyugtató hangját. – Az biztos, hogy nagyon fogtok örülni egymásnak, mert megtudják, hogy boldog Királynőként élsz nálunk.

– Igazad van, férjecském. Úgy érzem, én vagyok a világ legboldogabb királynője...



Az *Olnasanah Bardan-1* honnaxah kutató űrhajó parancsnoka izgatottan ácsorgóit a leeresztett rámpa tövében. A legénység többsége a *Vén Madár* körül álldogált, és kíváncsian napkelet felé meresztette a szemét.

Mintegy félórája jelentette az űrhajó kommunikációs főtisztje, hogy sárkányháton lovagló bennszülöttek népes csoportja közeledik feléjük.

Shotorrax ezredes nem rendelt el biztonsági riadót, és a rámpa alá küldte a készségben lévő katonákat, nehogy hatalmas lézervetőik megijesszék a helyieket.

Igen. Abszolút nem volt benne aggodalom, hanem lelkiismeretfurdalás gyötörte Stonnart. Egyetlen rossz döntést hozott, amióta az *Olnasanah Bardan* a parancsnoka. Hallgatott arra az idiótára, aki annak idején a tudományos főtisztje volt. Hiába rúgta ki az űrhajójáról, amint visszaérkeztek a Honnaxasilra, mert valójában cserbenhagyták azt a fiatal honnarát, aki az

űrhajó-1 személyzetéhez tartozott. Egyáltalán nem bizonyosodott be, hogy az itteni vámpírok kegyetlenül megölték volna az ambíciókkal teli pályakezdő exobiológusnőjét. Valami más történhetett.

Két hete a szomszédos naprendszerbe vezényelte kutatási parancsa. Elhatározta, hogy a szolgálati szabályzatot megszegve visszatér erre a bolygóra. Majd kiment magát az Admirális előtt, és valami kamu javításra fog hivatkozni. Erről őszintén elbeszélgetett megbízható kutató űrhajósaival, akiknek többsége annak idején is az Olnasanah Bardan-1 személyzetéhez tartozott. Mindnyájan egyetértettek vele.

Hiába vészmadárkodott a kutatásokért felelős főtisztje, mert a többiek lehurrogták tudományos klisékkel fűszerezett agymenését. Sehogy sincsen szerencséje ezekkel a főtisztekkel. Ettől is meg kell szabadulnia, ha visszatérnek az anyabolygójukra.

Shotorrax megkönnyebbült szívvel szemlélte a fiatal tudós nő emlékművét. Nem értette pontosan a szimbólumokat, de teljesen biztossá vált benne, hogy életben van az űrhajó egykori exobiológusnője.

Az obeliszk mögött két fiatal fa egymásba fonódott, és szívet formáltak az ágai. Előttük három facsemete aprócska zöld levelei és hófehér virágai színesítették a tájat. Meglepte az obeliszk tetejére helyezett, ezüstösen csillogó korona, de önkéntelenül mosolyra húzódott a szája...

Nemsokára apró pontok tűntek fel az égen. Az égi lovasok tisztas távolságban szálltak le az űrhajótól. Csak egy hófehér sárkány landolt közvetlenül a rámpa előtt.

Mindenki felhördült a meglepetéstől, amikor az extrém kinézetűvé vált honnara lepattant a nyergéből és eltette a kommunikátorát. Egyszerre mázsás kő esett le az űrhajó kapitánya szívéről, és megkönnyebbülten mosolygott régen látott beosztottjára...



Zöldvillámka megigazította koronáját, aztán határozott léptekkel elindult egykori parancsnoka felé.

Az űrhajó személyzete döbbeneten meredt az alaposan megváltozott honnarára. A földet súroló hófehér selyemruhája csak részben takarta el a karján lévő tetoválásokat. Meghökkenetette őket a homlokán lévő,



kör alakú színes díszítés, de kiváltképpen felvillanó hatalmas műkékfogai.

Az ékszereinek köszönhetően uralkodónői tekintély sugárzott belőle. Fonott, ezüst nyaklánc, vörös fényben játszó köves gyűrűi, platinából készült ciradás nyakpántja, de leginkább a fején lévő, vérvörös gyémántokkal díszített, aranyban csillogó csúcsíves koronája nyilvánvalóvá tette, hogy ki lett az egykori exobiológusnőjükből.

– Üdvözlöm a hajdani tudósnoimet – köszöntötte a kapitány, majd a többiekkel együtt enyhén meghajolt előtte. – Szemlátomást a helyiek királynőjét tisztelhetjük magában.

Zöldvillámka azonban csak kimérten biccentett egyet.

– Őszinte leszek magával – folytatta Stonnar. – Három évtizedes szolgálatom alatt soha nem voltam még ennyire boldog, mert örömmel tölt el, hogy életben látom, és ráadásul... felségnő lett magából.

– Kérem, ne! – szólalt meg hirtelen az egykori Khillara, és az arcvonásai megkeményedtek. – Úgy emlékszem, annak idején itt hagytak engem, pedig csak tíz nap telt el, miután eltűntem.

Shotorrax képtelen volt válaszolni, mert Zöldvillámka beléfojtotta a szót.

– Várjon! Hadd fejezzem be! A tizedik napon visszatértem, hogy megtegyem az utolsó jelentésemet, amikor az orrom előtt éppen felszállt az Olnasanah Bardan a világűrbe. Tudja, rendkívül boldog voltam, mert szerelmi házasságot kötöttem az akkori nagyfejedelem fiával. Visszatérve a rövidke nászutunkról azonnal iderepültem, hogy a tudomásukra hozzam, hogy itt szeretném folytatni az életem. Erre meg... összetört a szívem, mert azt hitték a boldogságom ellenére, hogy megöltek engem. El sem tudom képzelni, min mehettek keresztül a szüleim és az ismerőseim...

– A rohadt életbe! – fakadt ki Stonnar. – Nem jelent semmit, ha bocsánatot kérek magától, de tudnia kell, sajnós hallgattam az akkori tudományos főtisztemre. A folyamatos unszolására hagytuk el ezt a bolygót, amiért bűntudat gyötört az elkapkodott döntésem miatt.

– Ez a rohadék Shattonnax – sziszegte Zöldvillámka, visszaemlékezve a múltra. – Mindig is gyűlölt, mert hiába erőszakoskodott velem, nem adtam neki oda magam.

– Ez igaz, királynőnk? – kérdezte Naliar, a kommunikációs főtitzt, és ökölbe szorult a keze. – Tudom, hogy ez a szemétláda melyik pabbaranban szokott italozni Hiadropoulban. Megígérem a felséges úrnőnek, hogy nemsokára vérző pofával találunk rá a kocsmá udvarán lévő szemetes konténerben!

Zöldvillámka halványan elmosolyodott.

– Tudják, nem vagyok bosszúálló uralkodónő, de ezt megköszönném... uram!

– Még valamit szeretnék elmondani. Kedves Khillara, ha szólíthatom így... – kezdte a parancsnok kérdőre váltó tekintettel.

– Nem. I. Kecses Zöldvillámka királynő a hivatalos megszólításom – hangzott a meglepően határozott válasz.

– Rendben, királynőnk. Röviden mondva, felkerestem a családját és közöltem velük, hogy a további sorsáról semmit sem tudunk, miután nyoma veszett ezen a bolygón. Erre a szülei lassan és jelentőségteleje– A sen összenéztek, majd átszellemült arccal kijelentették, hogy a szívük mélyén érzik, lányuk él és boldog...

Zöldvillámka kimondhatatlanul megkönnyebbült, de képtelen volt válaszolni, mert belécsimpaszkodott egy halványzöld bőrű kislány és átölelte a derekát egy hosszú fekete hajú férfi. A kíséretének többi tagja megilletődve megállt mögöttük.

– Először is hadd mutassam be az idősebbik kislányomat, Ezüst Szépvirágkát. Van még két ikreस्कénk, de ők még túl picik, ezért a palotában hagytam őket. Mellettem szerelmetes férjem áll, Szilaj Vér, aki annak idején szó szerint elrabolta a szívemet.

– Hú, basszus! Nagyon sármos pasi a férjed – rebegette az új exobiológusnő, Mharra.

– Mögöttem váraкоznak bölcs minisztereim és tanácsnokaim. Bemutatom erőskeзű belügyminiszteremet, Kemény Erősbótót, a zseniális hadügyminiszteremet és titkos tanácsnokaimat, Bölcs Varázsfűt, Ravasz Ragyogást, Eszes Csermelyt, Éles Beszélyt. Ne feledkezzünk meg rendkívűl bátor és hűséges hadvezéremről, Bátor Nagyvérről, akinek izzó kardja megszerezte nekem a teljes kontinens feletti uralmat.

– Hát ez hihetetlen! Csak egyszer ölelne magához egy ilyen óriás!

A parancsnok feddően intett az egyik középső ujjá– val az erotikus fantáziáját nyíltan csiszolgotó exobiológusnő felé, majd kérdően királynői vendégükre vetette a pillantását.

– Nos, akkor felhívhatnám felségedet és kíséretét a fedélzetre, hogy az eligazító teremben folytassuk a beszélgetésünket?

– Köszönöm a meghívását. Inkább menjünk a kantinba. Ha jól emlékszem, ott annyira barátságos a hangulat.

– Anyu! Ezt nem értem! Ezek az idegen nénik és bácsik ugyanolyan zöldek, mint te! – értetlenkedett honnaxah nyelven a kislánya, miközben felfelé haladtak a rámpán.

– Tudod, Szépvirágkám, ők az anyukád távoli fejedelemségéből érkeztek hozzánk. Ott ilyenek az emberek. Képzeld, itt éltem egy ideig... ezen a vassárkányon.

– Elnézést! Ostoba döntést hoztam, de mentségemre szolgáljon, hogy becsomagoltam a személyes holmiját,

ami évek óta magára vár a parancsnoki irodámban – szólt hozzá a mellettük lépkedő ezredes. – A szívem mélyén éreztem, hogy egyszer személyesen adhatom át önnek.

– Köszönöm, Stonnar.



Miután a vendégek elfogyasztották a megilletődött kantinos által sebtében elkészített ízletes ünnepi ebédet, a jelenlévők elégedetten hátradőltek a székekön, és a látogatók többsége kíváncsian meredt az előttük lévő ismeretlen italt tartalmazó poharakra.

– Felséges vendégem! – lépett Zöldvillámka mögé a büfé vezetője, akit már rendkívüli meglepéssel töltött el, hogy kávéházában vendégül láthatja egy földönkívüli birodalom királynőjét, aki valaha a pályakezdő exobiológusnőjük volt. – Ezt a szerfelett ízletes italt most kaptuk ajándékba a frissen felfedezett, Föld nevű bolygón, amit biarrának neveztünk el. Kedves egészségükre!

Mindnyájan belekortyoltak az aranyos, habzó italba. Nemsokára a kereskedelmi miniszter felállt a helyéről, és a szájából elővette a Quarratali Nagykirályság nemzeti

italát tartalmazó hatalmas kristályüveget. A honnaxok elégedetten csettintettek a nyelvükkel, amikor megéreztek az erősített vérlikőr zamatos ízét.

Zöldvillámka váratlanul felemelkedett a székéből.

– Ezredes úr! Lenne egy kérésem!

– Mit óhajt, felséges nagyasszonyom? – kérdezte az úrhajó parancsnoka.

– Szeretném a hozzám közel állókat körbevezetni ott, ahol annak idején éltem. Egyelőre csak a volt kabinomat, a biolabort, az uszodát és a társalgót mutatnám meg nekik.

– Persze, királynőnk! Tegyen belátása szerint. Itt várunk majd magára – egyezett bele egykori tudósnője nosztalgikus kérésébe.

– Várjon, Khill... Elnézést, Zöldvillámka királynő! – szólította meg Mharra. – Most már én lakom a kabinjában és dolgozom a biolaborban. Szívesen elkísérném magukat.

A főquarrana igenlően bólintott, mire az új exobiológusnő kíváncsian nézett rá.

– Ne haragudjon. Látom magán, hogy vámpírnő lett magából. Milyen az a... vámpírszex?

– Nincs benne semmi különös – vonta meg a vállát a helyi intim szokások szerint élő egykori honnara. – Csak felettébb élvezetes.

Mharra szilárdan eltökélte, hogy lehetőleg utánajár ennek a felettébb izgalmas kérdésnek.

A kantinban maradt quarratalikat szóval tartotta a tolmácsolást magára vállaló exogeológus honnara, aki még halványan emlékezett régebben megtanult nyelvükre. A többi honnaxah udvarias beszélgetésbe elegyedett az egyre felszabadultabban viselkedő helyi vendégekkel. Többször is a magasba lendültek a poharak.

Negyedóra múlva Khinnar Thassalax őrnagy, az Olnasanah Bardan-1 törzstisztje megköszörülte a torkát.

– Nos, uraim! Amíg nincs közöttünk régen látott királynőnk, feltétlenül meg kellene beszélnünk néhány fontos kérdést.

A honnaxok feszült figyelmétől kísérve az őrnagy elővett egy vaskos dossziét.

– Szívből remélem, a parancsnokunk támogatja a javaslatomat. Úgy vélem, mindenben támogatnunk kell Khillarát, azaz I. Kecses Zöldvillámka királynőt.



– Tökéletesen egyetértek, őrnagy úr – bólogatott helyeslően Shotorrax. – Folytassa, kérem!

– Nos, ez a paksaméta tartalmazza az úrhajónk pontos készletnyilvántartását. Azt hiszem, gyorsan meg kellene beszélnünk, mit adhatunk át a királynőnknek.

Egyetértő moraj futott át a kantonon, de Shittarax százados, a tudományos főtiszt dühösen felpattant a helyéről.

– Ez felháborító! Mit képzelsz?

– Most mi a franc bajod van, öreg harcos? – kérdezett vissza villámló szemmel Khinnar.

Ellenséges pillantások keresztüzébe került Shittarax.

– Fogják már fel, ez a honnara már nem tartozik közénk. Primitív, perverz vademberek között tengeti az életét, királynőnek képzelve magát. Tudományos főtisztként úgy vélem, hogy az intelligens honnaxah civilizáció nem létesíthet kapcsolatot egy ilyen alantas, barbár népséggel. Ráadásul rendkívül fejletlenek és nevetségesek az itt és a Földön élő emberek. [a2] Mindannyiunk érdekében javaslom, hogy azonnal szálljunk fel, és felejtsük el ezeket a vadembereket!

– Na, most jól figyelj, te szemétláda! – hörögte vészjósló hangon Nallar. – Ha még egyszer megszólalsz, szétverem a pofádat!

– Fenyegetni merészel...

– Most már aztán tényleg kussoljál, Shittarax! Én is behúzok egyet a szemed alá, te rohadék! – pattant fel Khinnar.

Shittarax felé hangos káromkodások szálltak a levegőben. A tolmácshonnara nyugtató tekintetével és szavaival csitítgatta az izgatottá váló quarrataliakat.

– Én igaz honnax vagyok. Nem félek maguktól – válaszolta remegő hangon a százados. – Döntsön a kapitányunk!

Vihar előtti csend támadt a kantinban.

– Maga igaz honnax? És a kapitány véleményére kíváncsi? – kezdte nyugodt hangon Stonnar, majd dühösen az asztalra csapott és ordítva folytatta tovább: – Tényleg kussolj, szarházi!

– Na de uram... – próbálkozott a közutálatnak örvendő férfi.

– Fogd be a pofád! Az Olnasanah Bardan-1 parancsnokaként következő a döntésem: ki vagy rúgva,

és takarodj a kabinodba! Ha visszaérkezünk a Honnaxasilra, akkor összeszeded a cókmókodat és eltakarodsz innen!

– Uram! És a tudományos jelentésem?

– Ha még egyszer meghallom a hangod, akkor megparancsolom, hogy százados létedre krumplit pucolj a kantin konyhájában, hogy mindenki rajtad röhögjön! Ja, igen! És ne jelentgessél semmit, hogy mi történik ezen a bolygón, mert vannak kapcsolataim az Admiraltáson, és könnyen egy elfeledett űrbázis takarítóbrigádja élén találhatod magad! És most takarodj a fenébe!

Shittarax megvető pillantások keresztüzében távozott a kantinból. Pont ebben a pillanatban ért vissza a királynő a családjával és bizalmi embereivel.



A quarrataliak többsége nehezen tudta feldolgozni a látottakat. Például csak Bölcs Varázsfű értette meg a biolaborban lévő vizsgálati eszközök és tárgyak funkcióját. Viszont a feszített víztükrű medence és a társalgóban lévő hatalmas holovíziós fal elnyerte

mindannyiuk csodálatát. Értelemszerűen a nosztalgia körút során az álmélkodó Szépvirágka folyamatosan kérdésekkel bombázta az anyukáját.

Az uralkodónő megérezte a levegőben vibráló feszültséget.

– Ezredes úr, mi történt? Csak nem miattam kaptak össze?

– Ne aggódjon, királynőnk! Egyszerű szolgálati ügy. Tudja, meg kellett szabadulnunk egy dilettáns bunkótól

– bagatellizálta el Shotorrax az előbb történeteket.

– Értem...

– Elnézést, hogy félbeszakítom felségedet, de szeretném közölni önnek az egyértelmű döntésünket. Közös elhatároztuk, hogy a kutatási parancsunkat félretéve mindenben támogatjuk a királynőnket. A következő hónap folyamán minden tőlünk telhető segítséget megadunk, hogy segítsünk magukon.

– Köszönöm, ez igazán nagyon kedves maguktól! Tudják, tényleg szükségem lenne a segítségükre – válaszolta Zöldvillámka hálásan, majd kérdő tekintettel folytatta: – Ezredes úr! Lenne egy javaslatom.

– Kíváncsian hallgatjuk.

– Vendégségbe hívnám magukat. Csak át kellene repülni a fővárosom, Quarritol mellé.

Miután Shotorrax beleegyezett a meghívásba, a mosolygós főpilóta felállt az asztaltól.

– Köszönjük a megtiszteltetést és szállunk rendelkezésére, királynőnk! Mindjárt izzítom a hajtóműveket!

Zöldvillámka hálásan elmosolyodott, aztán megint a parancsok felé fordult.

– Stonnar! Őszinte leszek, lenne egy kérésem... pontosabban kettő. Magukkal tarthatunk? – kérdezte, miközben magához ölelte kislányát.

– Mi kifogásom lehetne a vendéglátóink ellen? Természetesen velünk tarthatnak – egyezett bele azonnal az űrhajó kapitánya. – És még mit óhajtana, felségnő?

– Ha lehetséges, szeretném megmutatni a világunkat... odafentről. Megkérhetném arra, hogy néhány kör erejéig bolygó körük pályára álljunk? Hadd láthassák ezt a csodát.

– Oly kedves vendéglátónk, semmi kifogásom ellene. Shillanar őrnagy? – pillantott kérdően főpilótájára.

– Bármikor készen állunk egy kis sétarepülésre. Pláne szívélyes úrnőnk kedvéért, uram! Felszállhatunk?

Zöldvillámka gyorsan magához intette mögötte álló küldöncét. Parancsának engedelmeskedve a sárkányászlegények az alacsonyan szálló felhők közé emelkedtek égi paripáikkal, és elindultak Quarritól felé. Nemsokára feldübörgött az Olnasanah Bardan-1 hajtóműve, és izzó lángcsóvát húzva maga után felemelkedett a világűrbe.



Szépvirágka félősen bújt oda anyukája lábához, a quarrataliak többsége elhűlten meredt a királynőjére.

– O, kedveseim, az ijedtségre semmi okotok, mert hatalmas meglepetésben lesz részetek! Képzeljétek, beszéltem az egykori vassárkányom urával, aki belegyezését adta, hogy felszálljunk a csillagok közé, és onnan gyönyörködjünk a világunkban.

A quarrataliak egy része ijedt tekintettel nézett rá.

– O, nagyúrnőnk! Ez veszélyes lehet, mert feldühíthetjük az isteneinket! Ha megzavarjuk Vezérvér és Vérekéj istennő nászát, akkor elszakadhat az isteni

testük egymástól, és bekövetkezhet a világvége – válaszolta egyházának főérseke aggodalomtól reszkető hangon.

– O, Mennyeivér! Ezért biztosan nem kell aggódnod, mert a vassárkányom évtizedeken át csillagtól csillagig száguldozott a világűrben, de még soha nem találkoztak az isteneinkkel. Szerintem Vérékáj istennőék egy halandók számára elérhetetlen helyen folytatják a mennyei bujálkodásukat – érvelt a királynő, majd többé-kevésbé megnyugodott emberei felé intett. – És most gyertek utánam!

– O, mindnyájan hiszünk neked, mennyeket is jól ismerő, felséges feleségem! – Egyetértő szavait követően Szilaj Vér a karját nyújtotta Zöldvillámkának, aki belékarolt, és a társaság elindult a panorámakupolás megfigyelőterem felé.

Mire odaértek, a múlté lett a megszokott halványkék nappali égbolt. Egyre jobban elsötétült az őket körülvevő zavaros szürkület. Egyik pillanatról a másikra éjfélete sötétségbe borult a külvilág, szokatlanul erősen felszikkasztak a csillagok, a két Hold gyönyörű ezüstös ragyogással árasztotta el a termet.

A döbbenet moraja futott végig a quarrataliakon, és meglepett sugdolózás támadt.

– Anyu! Ez nagyon szép! Én is akarok egy vassárkányt! – kiáltott fel meglepetésében honnaxul Szépvirágka, amire Zöldvillámka anyai mosollyal az arcán szorosabban ölelte magához kislányát.

Nemsokára alábbhagyott az Olnasanah Bardan-1– en átfutó remegés és megszűnt a folyamatos tompa moraj. Zöldvillámka tisztában volt vele, hogy Shillanar leállította a hajtóműveket, mert sikeresen Quarrion körüli pályára állt az űrhajójuk. Rövidesen enyhe fordulatot vett égi járművük, és így megláthatták bolygójuk távlati panorámáját. Egy csipkézett, szabálytalan, nagyjából rombusz alakú kontinens suhant el alattuk. Zöldvillámka elkezdte az égi idegenvezetését.

– Íme, a hazánk, a Quarratali Nagykirályság, ahol élünk. A közepén látható egy halvány fényben derengő folt, ami nem más, mint Quarritol. Azok a sötétlő vonulatok a hegyeink, a kékes, kanyargó csíkok a folyóink. Ez az anyaföldünk...

– Ó, legkedvesebb úrnőnk, ámulatba ejtő ez a látvány! A legmerészebb sárkányvadászom sem szállhat ilyen



magasra! – rebegette Bátor Nagyvér, miközben szokása szerint nem tudott másra gondolni, csak arra, hogyan kaphatná meg égi nagyúrnoje harmadik érdemérmét.

– Pontosan, izzó kardú hadvezérem! Idefent nincsen levegő, ráadásul embertelen hideg van. A legerősebb sárkány sem repítheti ilyen magasra a lovasát.

Quarratal lassan átadta a helyét a végtelen óceánnak, majd láthatóvá vált egy jóval hatalmasabb, tagolt partvidékű kontinens, aztán néhány kisebb földrész és szigetcsoport.

Három kör megtétele után újra feldübörögtek az Olnasanah Bardan-1 hajtóművei. A honnaxah űrjármű leszálláshoz készülődött a megbeszélrt helyen.



Egyre fényesebb lángcsóva jelent meg a Quarratali Nagykirályság fővárosának kéklő egén. A hangos dübörgéstől megremegett a házak ablaküvege.

Az Olnasanah Bardan-1 hajszálpontosan tartott a landolásra kijelölt hely felé. A felszállás előtt Zöldvillámka röviden tanácskozott a főuraival, majd arra utasította hírvivőjét, hogy sürgősen tegyék

szabaddá a Sárkány-kapun túl lévő hatalmas mezőt. Senki sem teheti be a lábát arra a területre, mert ott fog leszállni a királynő egykori népének tüzet okádó vassárkánya, amely baráti látogatásra érkezett hozzájuk. A katonaság zárja le az egész környéket, nehogy veszélybe kerüljenek a kíváncsiskodók. A légi forgalmat szüneteltessék a nagyváros környékén.

Lassan feltűnt az úrhajó egyre növekvő sziluettje, és éles visítássá fokozódott a tompa dübörgés. Végül a hatalmas lángoszlop szétterült a földön és a hatalmas, trapéz alakú monstrum ruganyosán földet ért a teleszkópos lábaira. Shillanar azonnal leállította a hajtóművet, és a tomboló lángvihar füstoszlopnak adta át a helyét. Egyre halkabb sziszegés követte az éktelen sivítást, aztán különleges csend telepedett a városra.

Negyedóra múlva halk bűgást követően leereszkedett a rámpa.

Zöldvillámka kíséretével együtt rögtön lesietett a ritkuló kormos köddel borított rétre, nyomukban a honnaxah személyzet tagjaival.

Csakhamar lázas sürgés-forgás támadt a rámpa aljában. A Sárkány-kapunál várakozó hintók és szekerek

az úrhajó felé vették az irányt, amint az ott várakozó quarrataliak megpillantották uralkodónőjüket.

Az Olnasanah Bardan-1 hátsó rámpájáról lassan legördült három katonai terepjáró, két mikrobusz és két félig lánc talpas, terepszínű ponyvával borított teherautó.

A világtörténelemben sem mindennapi menetoszlop rövidesen elindult a város felé. A felvezető lovas testőrök után a királynői díszhintó haladt, aztán következett Shotorrax parancsnoki dzsipje, majd a többi quarratali és honnaxah jármű. A két teherautó és egy szakasz lovas testőr zárta a menetet.

A városban éljenző és kíváncsi tömeg fogadta az uralkodónő egykori népéhez tartozó, szintén zöldbőrű vendégeket. Nem látszott rajtuk, hogy túlságosan meglepődtek volna. *Mindez I. Kecses Zöldvillámkának volt köszönhető, akit szerettek és tiszteltek az alattvalói.*

A honnaxok arcán is csak enyhe meglepetés tükröződött, amikor végighajtottak a sugárúton. A civilizált környezet egy aránylag fejlett kultúra benyomását keltette a távolról érkezett úrhajósokban. Az előzetes feltételezések ellenére abszolút nem primitív bennszülöttek voltak a vendéglátóik. Csak a szívélyes

quarrataliak méretes kéjfoga váltott ki belőlük vérbizsergető érzést...

Rövidesen a lenyűgöző szépségű Királynői Palota udvarára érkezett a menet.



A trónteremben folytatódott a soron következő egyeztető megbeszélés, ami példa nélküli volt a galaktikus történelemben. Egy kora középkori fejlettségű civilizáció kontinensnyi birodalma trónusán ülő, honnaxah születésű királynő ódon hangulatú tróntermében eléggé oda nem illő módon egymás mellett sorakoztak a fejlett technológiával rendelkező honnaxah kultúra eszközei és berendezései. Laptopok, számítógépes értékelő egységek, nyomtatók, hatalmas papírhegyek, rajzok, 3D-s fotók és mikrochipek garmadája hevert az asztalokon. Két kisebb kivetítő mellett a holofalon folyamatosan láthatták a Quarratali Nagykirályság vagy a bolygó bármelyik területének a térhatású térképét, amit élő adásban közvetített a Quarrion körül keringő műhold. Elsőre kicsit

extrémnek tűnhet, de a tanácskozáson részt vevők többsége előtt ott hevert a személyi kommunikátora.

A honnaxok kezdetben kétkedéssel fogadták a quarratali civilizáció *relatív fejlettségét*, ám hamarosan meggyőződtek arról, hogy királynőként kiváló munkát végzett az egykori exobiológusnőjük, mivel nemcsak hangzatos miniszteri címeket viselnek bizalmi emberei és beszajkózták a honnaxah szakszavakat, hanem értelmes, intelligens quarranok, akik kiválóan értenek egy ilyen hatalmas állam irányításához. Lassan az együttműködésen túlmutató szívélyes baráti viszony alakult ki közöttük.

Most is úgy beszélgettek egymással, hogy észrevehetetlenné vált a közöttük lévő évezredes civilizációs szakadék. Néha olyan jól kijöttek egymással, hogy nem volt szükségük tolmácsokra.

Shotorrax ezredes és az Olnasanah Bardan-1 személyzete tisztában volt azzal, hogy önzetlen segítségnyújtásuk nemcsak a kutatási parancsuk durva megsértése, hanem hazugságokkal palástolt katonai bűncselekmény, amiért hadbíróság előtt kellene felelniük tetteikért, de ez senkit sem érdekelt.

Az űrhajó személyzete szinte egységesen elhatározta, hogy mindenben támogatja a helyi királynőt, aki pár éve még Khillara Bravvaxa néven az űrhajójukon teljesített szolgálatot. Néhány másképpen gondolkodó társuk ugyan tiltakozott emiatt, de gyorsan lehurrogták őket. Határozottan és keresetlen szavak kíséretében megígértették velük, hogy soha nem beszélnek a Quarrionon történt eseményekről.

Az ezredes és főtisztjei nagyon jól tudták, hogy mi áll a háttérben. A tragikusnak feltételezett esemény miatt tiltólistára került a Quarrion bolygó, amit messziről el kellett kerülniük a honnaxah űrhajóknak.

Csak a teljesség kedvéért meg kell jegyezni, hogy a kutatási szabályzat szerint a relatív primitívségük miatt a frissen felfedezett Földön élő emberekkel is csak titokban létesíthettek kapcsolatot. Ennek ellentmondanak a kiválasztottakkal folytatott komoly tárgyalások, majd a közvetlen hangulatú beszélgetések, aztán néhány hajnalig tartó mulatozás.

A három civilizáció kapcsolatának üde színfoltját jelentette az a velük tartó két hittérítő tálján szerzetes, akik most a főérsek vendégszeretetét élvezve

folyamatosan dogmatikus vitába keveredtek a helyi egyház főembereivel.

*Igen. Hiába múltak az évek, a kíváncsiság és reménykedő szívük visszatérésre kényszerítette az űrhajó kapitányát és személyzetének többségét.*



– Nos, akkor haladjunk csak szép sorjában! – kezdte Khinnar a vaskos dossziéját lapozgatva. – A pontos készletnyilvántartásunk szerint a D jelű raktárban a sorsára vár harminckét nagyteljesítményű lézervető, ötven lézerpisztoly, hatvan kommunikátor, és harminc modernizált számítógép, nem beszélve húsz láda hozzájuk tartozó új fejlesztésű telepről és elemről. A felderítőutunk végeztével ezt a szállítmányt kellene eljuttatni a Chighation holdján lévő űrbázisunkra, de...

Stonnar azonnal megértette a célzást.

– Hm. Tökéletesen egyetértek magával, de hogyan számolunk el az Admirális felé?

– Uram, ez nem okozhat semmiféle problémát! Meglepetésszerű raktártűz pusztította el a D jelű rakert. Sajnos az űrhajózás történetében előfordulnak

ilyen balesetek – válaszolt a honnax somolygó tekintettel, de rezzenéstelen arccal.

– Ezt én is tanúsíthatom – helyeselt határozottan Nallar. – Soha nem felejttem azt az órákon át tartó tűzvészt. A roncsokat meg kénytelenek voltunk kidobálni a világűrbe!

– O, köszönöm, uraim! Szerintem nem lesz szükség ekkora hazugságra – szólt közbe Zöldvillámka. – Egy kontinensnyi birodalom támogatását és szeretetét élvezem. Hatalmas hadseregem és lángoló lelkű hadvezérem bárki ellen megvédi országunkat ezen a bolygón.

Erre gondterhelten összenézett az Olnasanah Bardan-1 tisztikara, aztán Stonnar halkán köhintett és fel-emelkedett a helyéről.

– Elnézését kérem, királynőnk, de ellent kell mondanunk magának! Vessen egy pillantást a bolygójuk részletes térképére – mondta meggyőzően, majd rázoomolt a mellettük lévő hatalmas kontinensre, amit mintegy kétezer kilométernyi óceán választott el tőlük. – Röviden, itt egy olyan harcias kultúra él, amely jóval fejlettebb maguknál. Nem fogja elhinni, ismerik a



puskapor, tüzéséggel és primitív muskétákkal harcolnak, amíg maguk csak néhány kezdetleges ballisztával rendelkeznek, amelyek harci értéke igen gyenge. Ráadásul jóval fejlettebb a támadófegyverzetük és páncélzatuk, mert hosszú, egyenes kovácsoltvas karddal és kétembernyi hosszúságú vashegyű lándzsával, félelmetes zárt csatarendet alkotva őrlik fel az ellenfelüket. Ezt onnan tudjuk, hogy a műhold segítségével megnéztük az ellenük fellázadt egyik fejedelemség reménytelen harcát. Nézzék csak!

Zöldvillámka arca egyre jobban elborult. Szörnyülködve nézte a csatajelenetet, aztán egyszer csak aggodalmas arccal elfordult a holofaltól. A felvétel láttán a quarratali nagyurak többsége nyugtalan hangon kezdett duruzsolni.

– Az túl kevésnek tűnik, hogy a maguk sárkányvitézei harcértékben felveszik a versenyt az övéikkel – vette át a szót a hadtörténelemmel komolyan foglalkozó fegyverzeti főmérnök. – Ezt megfigyelhettük a tegnapi délután tartott harci bemutatójukon. Az a szomorú valóság, hogy nyomasztó a haderejük minőségi és mennyiségi fölénye, ugyanis mintegy kétszázezer

sárkánylovasból, háromszázötvenezer gyalogosból és nagyszámú tüzérségből áll a hadseregük. A fejlett hajózási ismereteiknek köszönhetően bármikor megjelenhetnek Nagykirálysága partjainál.

– Nem győzhetnek le minket – csikorgatta a fogát Bátor Nagyvér. – Ezt én garantálom!

– Ezek tényleg rémisztő hírek – válaszolta ijedten Zöldvillámka. – Hogyan tudnánk megvédeni magunkat ekkora túlerővel szemben? Nem tudom. Ráadásul az Olnasanah Bardan-1 rövidesen elhagyja a Quarriont.

– Nos, nem kell aggódnia felségednek – kezdte nyugtató hangon az űrhajó orvosa. – Konzultáltam a katonáinkkal, akik megerősítették azt a hipotézisemet, miszerint bármennyire is erős egy hadsereg, ha az ütközet folyamán olyan fegyverrel szembesül, amely számára ismeretlen, értheteden és félelmetes, akkor a harcosok rémülten elmenekülnek a csatamezőről. Ilyen az egyszerű katona pszichéje.

Az uralkodónő megkönnyebbülten bólintott.

– Tudom, miről beszél – válaszolta határozottan Zöldvillámka, mert eszébe jutott Kemény Erősből lézerpisztolyos harca a csatátéren.

– Ezek nem akármilyen fegyverek, becses királynő –  
vázolta a részleteket a katonai kontingens parancsnoka.  
– Olyan új fejlesztésű lézervetőről van szó, amely  
félelmetes tűzerővel rendelkezik. Egyetlen lövése  
könnyedén lerombol egy közepes nagyságú házat, vagy  
átüti a legerősebb várkaput. Ha harminc ilyen  
fegyverből csak egyetlen sortüzet eresztenek a katonái  
az ellenség csatarendjére, félelmetes villámlás, tűz és  
láng kíséretében mélységben is megsemmisítik az  
ellenség csatasorát. Ahogyan a doktor úr mondta,  
rettegéssel és halálfélelemmel telve elszaladnak a  
csataterről, és rövidesen Ön diktálhatja a  
békefeltételeket.

A quarrataliak hálatelt arckifejezéssel néztek a  
segítőkész honnaxokra.

– Holnap reggel elhozzuk az űrhajóról a lézervetőket,  
és azonnal elkezdzenék a quarratali lövészkatonák  
kiképzését – folytatta Stonnar. – Én egy távoli, lakatlan  
hegyes-dombos vidékre gondoltam. Feltétlenül  
számítok zseniális hadvezérük segítségére. *A jelenlévőkhez  
hasonlóan ő sem értette, hogy a királynő miért aposztrofálja  
állandóan izzónak és lánglelkűnek a hadvezérét...*



Másnap a bőséges villásreggelit követően a vegyes testület összeült egy gyors tanácskozásra, mielőtt a segítőkész honnaxok elkezdtek volna az önzetlen segítségnyújtást.

Ettől függetlenül a kijelölt quarratali elitszázadok és a honnaxah katonák már elhagyták Quarritolt, hogy végrehajtsanak egy középkori kultúrában teljesen szokatlan kiképzést és hadgyakorlatot. A hosszú menetoszlop közepén haladt a két honnaxah teherautó halálosztó rakományával. Bátor Nagyvér és az űrhajó fegyverzeti főmérnöke voltak a közös katonai kontingens kijelölt parancsnokai. Kemény Erősbót is elkíserte őket, hogy átadhassa a lézerpisztolyával kapcsolatos tapasztalatait.

– Hála istennek, legalább rendeződött a fegyverek és a hadsereg kérdése – kezdte Khinnar a tanácskozáson. – Az állama könnyebb és átláthatóbb irányítása miatt feltétlenül szüksége van a számítógépekre és a nyomtatókra. Majd holnap átadjuk a Királynői Kancellária tisztviselőinek.

– Hálásan köszönjük, kedves vendégeink! Továbbá szükségem lenne egy nagyfelbontású fényképezőgépre kiváló festőművészem számára. Az alkotásait már megmutattam maguknak.

– Naná, hogy emlékszem! Tényleg gyönyörű festmények – értett egyet a kommunikációs főtitzt. – Nézze, nagyon szívesen megajándékozom két precíziós fényképezőgéppel, 3D-s nyomtatóval és rengeteg fotópapírral a művész urat. Rendben?

Ékes Toll hálálkodó szavak kíséretében enyhén meghajolt művészetét megértő és kedvelő jótevője előtt, majd Shotorrax vette át a szót:

– Még valami, ami nagyon fontos. A tökéletes információszerzés. Ebben a feszült katonapolitikai helyzetben tudniuk kell a szomszéd kontinensen élők minden egyes lépését. Ezért mellőzöm a kutatási szabályzat előírását, és a missziónk végeztével nem semmisítem meg a műholdat. Jó kezekben lesz az irányítókonzol magánál és a mindenre figyelő külügyminiszterénél.

A köszönet szavait követően a főmérnök folytatta tovább:

– Szeretném megörvendeztetni tisztelt nagyúrnőnket azzal, hogy két vízenergiával is működtethető nagyteljesítményű áramfejlesztő aggregátor hever teljesen fölöslegesen a műhelyünkben. Így nemcsak feltölthetik az elemeket és az akkumulátorokat, hanem rengeteg más hasznos dologra is fel lehet használni őket. Mellesleg egyszerű és igénytelen berendezések, évtizedekig nem lesz velük gondja.

– Nos, ebben az esetben megígérem, hogy mi meg igyekszünk megoldani a palotája és a főtér díszkivilágítását – tette hozzá a technikuskok főnöke. – Arra is lenne ötletünk, hogyan ragyoghatnak fényesebben a kandeláberek ebben a gyönyörű városban.

– Megnézem, mit tehetek a kórházuk érdekében – mondta az Olnasanah Bardan-1 orvosa eltökélt hangon. – Szerintem gond nélkül átvihető a kisebbik röntgenkészülék, ami energiatelepről is kiválóan működtethető.

– Megígérem, hogy még ma felkeresem a sárkánytelepet, és korszerűsítem a biolabort! – ajánlotta lelkesen Mharra.

A fellelkesült honnaxok még számos egyéb javaslattal álltak elő, végül Zöldvillámka felemelkedett a trónusáról.

– Hálával és köszönettel tartozom maguknak, mert mindenben támogatják a népünket, de nem kerülhetnek bajba az Admirálisán, mert gyakorlatilag kifosztják az űrhajójukat?

– Ne aggódjon miattunk, királynőnk! Majd lyukat beszélünk a hasukba! – nyugtatgatta Nallar.

– Erről biztosíthatom! – tette hozzá Stonnar, és felállt a helyéről. – Engedelmeivel dologhoz láthatunk? Sürget minket az idő, uralkodónő.

Rövidesen mindnyájan tetre készen elhagyták a tróntermet.



Három hét múlva már szemmel látható változások történtek a Quarratali Nagyróláság fővárosában.

A palota közelében sebesen rohanó patak partján már üzembe helyezték az aggregátorokat, és a honnaxah technikusok gyorsan felkészítették a helyi karbantartó személyzetet.

A fénnel kecsegtető mechanikusok is beváltották az ígéretüket. Éjszakánként díszkivilágításba borult a főtéren lévő monumentális szoborcsoport és a Királynői Palota stukkóval díszített homlokzata. Sőt, a kastély belső tereinek modernizált világítását is részben megoldották a távolról érkezett, ügyes kezű szakemberek.

Hála nekik, esténként pompás fényözönben pompázott a gyönyörű katedrális. A szerelési munkálatok közben csodálkozva kísérték figyelemmel a helyi egyházi vezetők és a Földről velük együtt érkezett keresztény szerzetesek templomkertben folytatott felhevült vitáját. Néha mosolyt keltő jeleneteknek lehettek szemtanúi, mert olyan mély szakadék tátongott a két hitvallás között, hogy teljesen hiábavalóan győzködték egymást a saját vallásuk igazáról.

A kandeláberek fényesebben világítottak az éjszakában, így pazar fényáradat borította be a quarrataliak fővárosát. A helyi mesterembereket is megtanították arra, hogyan gondoskodhatnak a továbbiakban erről.



A városi kórházban kisebbfajta csodát művelt az úrhajó orvosa. A gyógyintézmény mindennapos részévé váltak a modern vizsgálati eszközök, sztetoszkópok, speciális gyógyszerek, vérképanalizátorok, betegségtesztek. A tökéletesen elégedett Bölcs Varázsfű és orvosi kara a röntgenkészüléknek örült a legjobban. Néhány napon belül megértették a diagnosztikai eszköz értelmét és használatát.

Az eredetileg középkori kultúrát képviselő Quarratali Nagykirályság hadseregében történt a legextrémebb változás. A *Királynő Rettenthetetlen Házezede* nevet felvett elit alakulat díszszemlével köszöntötte uralkodónőjét, amikor gyors és hatékony kiképzése után visszatért Quarritolba.

A félelmetes hírű *Halálmegvető Erdei Harcosok* százada után díszlépésben menetelt a Galaktikában példa nélkül álló alegység, a *Királynő Pusztító Villámai*. Hosszú kardból, vadásztőről és a vállukra kanyarított hatalmas lézervetőből állt a fegyverzetük. Őket követte a *Villámharcosok Gárdája*. Lézerpisztoly himbálózott mindegyikük harci szíján.

A királynő a saját szemével láthatta, milyen félelmetes tűzerővel rendelkezik háziezrede, mert megtekintette a záró éleslövészetüket. *Enyhe megkönnyebbülés futott át rajta és bizalmi emberein.*

A díszszemle végeztével Zöldvillámka hálás mosollyal intett Bátor Nagyvér felé, aki enyhén meghajolt, majd a szájához emelte királynői érdemérmeit.



A zöldbőrű honnaxok jelenléte teljesen megszokottá vált Quarritolban. A végtelen messzeségből érkezett űrhajósok többsége kiválóan érezte magát ebben a kezdetleges és az intim vérszívástól sem mentes civilizációban.

A honnarák zöme levetette a katonai uniformisát, és a helyi divatot követve kezdtek el öltözködni. Így végezték a dolgukat, majd töltötték a szabadidejüket a nyüzsgő nagyvárosban. Lenyűgözte őket a helyiek kedvessége és a quarratali férfiak mindent elsőprő flörtölése.

Az egyik éjjel két kadétlány is kiszívott nyakkal érkezett a belvárosi luxusszállására. Zavartan törölgettek enyhén vérző nyakukat a kezükbe nyomott papír

zsebkendővel, miközben hadarva elmondták, hogy a piacon megismerkedtek két gáláns lovaggal, akik egész délután szórakoztatták őket. Néhány perce a szálló kapujánál az itteni srácok rábeszélésére a helyi szokásoknak megfelelően köszöntek el egymástól. Nem ellenkeztek, mert furdalta a kíváncsiság az oldalukat. Egy szenvedélyes csók után gyengéden a nyakukba mélyedtek a tűéles kéj fogak, amit nem bántak meg a kezdeti rémület ellenére, mert még most is remeg a lábuk a szokatlan, mélyreható gyönyörtől.

Természetesen a kíváncsi és szórakozni vágyó honnaxah férfiak sem voltak különbek a honnaráknál. Többségük szabadidejében a Piactér valamelyik kocsmájában ücsörgött egy pohár itallal a kezében. A szívélyes quarrataliak társaságában kellemesen és vidáman teltek az esték. Értelemszerűen csábos és könnyűvérű quarrának is tiszteletüket tették ezeken a közös mulatozásokon.

Jó néhányszor előfordult, hogy a szállásukra visszatérő honnaxah férfiak ódákat zengtek a quarratali nők szépségéről és a nekik köszönhető, felettébb élvezetes nemi örömről.

Néhány távoli jövevény nyilvánosan csak felszínes flörtölést folytatott az ellenkező nem helybeli képviselőivel, de ahogy múltak a hetek, egy-két csók elcsattant közöttük a nyilvánosság előtt. *Jótekonny homály fedi az alkalmi párocskák magánéletét.*

Ellenben ez a primitív vámpírszokásokkal rendelkező civilizáció valami elemi viszolygást váltott ki mintegy féltucat honnaxból. Lehetőség szerint kerültek a helyiekkel való érintkezést, és kéjsóvár örülteknek nézték azokat, akik erről másképpen vélekedtek. Az extrém boldogság hívői szinte sajnálkozva gondoltak rájuk, mert soha nem tudhatják meg, mi a Galaktika legnagyobb örömforrása.

Shotorrax kapitány és tisztikara szemet hunyt az űrhajó személyzetének viselkedése felett. A királynőt is mosolygásra készítette, hogy a két egymástól teljesen különböző civilizáció emberi vonatkozásban megtalálta a tökéletes összhangot.

De igencsak meglepődtek néhány emberük privát döntésén.

Egyik délután, amikor Zöldvillámka elhagyta a tróntermet, Mharra dülöngélt a folyosón, miközben

kéjesen vigyorgott maga elé. Mindent elárult a két vérző lyukacska a nyakán.

– Nagyszerű örömhíreim vannak, királlyó! – vihogott fel az exobiológusnő.

– Ezt jól látom – válaszolta mosolyogva a koronát és széles nyakpántot viselő quarrana. – Sikerült kielégítened a kíváncsiságodat.

– Mi az, hogy! – vihorászott a felhők között lebegő honnara. – Sőt sikerült modernizálni a biolabort és a vizsgálót. Elégedett lesz, felséges asszonyom.

– Nem semmi. Nagyon ügyes és szorgalmas tudósno vagy, ha ráértél ezzel is foglalkozni. És hogyan vesztetted el a vámpírszüességedet? Persze, ha megkérdezhetem.

Mharra szeme felcsillámlott a kéjes emlékektől.

– Képzeld, a sárkánytelepen felajánlotta a segítségét egy elképesztően sármos sárkányászlegény, akinek a pusztá látványától is megremeg a lábam. Aztán...

– Aztán? – kérdezte Zöldvillámka, várva a történet egyértelmű végkifejletét.

– Tegnap délután a közeli ligetben sétálgattunk a sráccal. Amikor elfáradtam, leheveredtünk egy hűs patak

partján – elevenítette fel erotikus emlékeit. – Annyira érzelmes és kedves volt velem, hogy szinte elolvadtam. Képzelve, gyengéden átölelt, majd szenvedélyesen megcsókolt. Aztán... hála istennek megtörtént!

Zöldvillámka igyekezett megnyugtatóan a boldogan sikongató honnarát.

– Mindenestre gratulálok! Most ne a részletekről mesélj, mert évek óta élek így szerető férjecskémmel.

– Jó, de legalább hadd mondjam el, amikor bennem volt és nyakamba mélyedtek a fogai, a testem szinte felrobbant a gyönyörtől. Olyan hihetetlen élmény! Ez még nem minden, mert amikor visszakísért Quarritolba, megint összebújtunk a szállásunkon. Csak egy kicsit szédelgek, de annyira boldog vagyok! – lelkesedett egy darabig, majd könnyörgőszínűre váltott a tekintete. – O, királynő! Kérhetnék egy szívességet?

– Ne kímélj! Te felettébb boldog honnara!

– Szóval, amíg élvezhetjük a vendégszeretetüket, nem költözhetnék a sárkánytelepre? Sejtheti, hogy a biolaborban rengeteg a dolgom!

Zöldvillámka nem bírta visszafojtani a nevetését.

– Tőlem folytathatod a tudományos munkádat, de mit szól hozzá Shotorrax ezredes?

– A parancsnokunknak nincs semmi ellenvetése. Nagyon köszönöm, és máris indulok, nagyúrnő!

– Egy pillanat! – intette vissza az örvendező honnarát.

– Azért vigyázz magadra, és kérj magadnak egy nyakpántot a főkomornámtól. Ne legyen publikus az itteni barátod kényeztetése!

Mharra a hálálkodás után boldogan szaladt le a palota lépcsősorán. A téren már türelmetlenül várta a sárkányászlegénye.

Másnap ráadásul nem várt meglepetés érte Shotorrax ezredest, mert elé járult az a Quarranat Sziklás-hegységből érkezett megilletődött küldönc, aki udvariasan a kezébe helyezett egy honnaxah kommunikátort.

A parancsnok meglepetten nézte végig a készülék videotárában lévő utolsó felvételt, ami aztán kézről kézre járt a trónteremben.

A hetekkel ezelőtti rejtélyes körülmények között eltűnt Thommax főhadnagy mosolygott a videón egy bájos arcú, fűszoknyás bennszülött quarranával a karján.

– Tisztelt ezredes úr! Tisztelt egykori tisztárasaim! – kezdte búcsúüzenetét a főhadnagy. – Remélem, nem népnek dezertrőnek. A kiszámíthatatlan sors döntött helyettem. Röviden elmondanám a történetünket.

Pár pillanatra felfüggesztette a videóüzenetét, mert a quarrana kuncogva csókolgatni kezdte az arcát.

– Szóval az, egyik kiránduláson megismerkedtem Bájos Szépvérkével. A sors akaratából azonnal szerelemre lobbantunk egymás iránt. Elhatároztam, hogy az újdonsült feleségemmel folytatom azé leiem. Szerencsére rögtön befogadottá Tharanaka törzs – Tudják, egyszerű életmódot folytatnak az itteni emberek, de rendkívül kedvesek, vidámak és barátságosak. – Szavait követően a kamera lassan körbepásztázta a bennszülöttek faluját. Nádból és óriási levelekből összetákolt kunyhók körül szorgoskodó őslakosokat láthattak Shottoraxék. – Nagyon kérem önöket, tartsák tiszteletben az életemet és a boldogságomat! Úgysem hiányolnék senkinek, mert árva gyerekként nőttem fel Hiadropoulban. Köszönöm megértésüket, és jó utat kívánok hazafelé!

Miután befejezte üzenetét, mosolyogva integetni kezdett a feleségével, majd heves csókjelenetükben gyönyörködhetek a szemlélők. Végül halk sercegés



hallatszott, és halványvörös színben vibrált a kommunikátor kijelzője. Mindnyájan kérdő tekintetet vetettek a parancsnokra.

– Nos, hölgyeim és uraim, nem tudom, mit gondolnak, de személy szerint örülök Thommax főhadnagy boldogságának – mondta megkönnyebbült hangon, mire a jelenlévők egyetértően bólogattak. – Ne törődjenek a részletekkel, majd ezt is megmagyarázom az Admiralitáson!



Elérkezett az indulás kitűzött napja, de az űrhajó személyzetének és a quarrataiak legnagyobb örömére Shotorrax és tisztikara egyre húzta-halasztotta az Olnasanah Bardan-1 startját.

Tíz nappal később tartották azt a záróértekezletet, ahol értékelték és összegezték a honnaxah segítségnyújtás eredményeit. A tanácskozás végén az elégedett arcokra fagyott a mosoly, amikor az ezredes szomorúan bejelentette az elkerülhetetlen ténnyt: az Olnasanah Bardan-1 öt nap múlva kénytelen elhagyni a Quarrioront.

Másnap elkezdődtek a felszállás előkészületei. A Quarratali Nagykirályság népe nem hagyta üres kézzel távozni a saját űrhajójukat alaposan kifosztó honnaxokat. Tucatnyi megrakott társzekér érkezett hosszú sorban a *Vén Madár* rámpája elé. A fényűző ajándékok elkápráztatták az űrhajó személyzetét. A honnarák mindegyike gazdagabb lett néhány garnitúra csinos ruhával, kényelmes és szexi fehérneművel, tucatnyi parfümös üvegcsével, mindenféle női kenceficével és gyönyörű ékszerszettel. A szépmívű fegyverek, a főúri díszruha, az elegáns nemesi nyaklánc és a néhány rekesznyí ízletes vérlikőrt tartalmazó kristálypalack elégedettséggel töltötte el a honnaxah férfiakat. És az ajándékok felsorolása messze nem teljes.

Nem okozott meglepetést, hogy a palota főszakácsa vendégségbe hívta az űrhajó kantinosát. Különböző quarratali italok kóstolgatása közben nemcsak helybeli receptekkel ismerkedett meg az égi bisztró vezetője, hanem tudomást szerzett arról is, hogy a hálás Quarratali Nagykirályság visszafelé tartó útjuk során jelképesen vendégül látja honnaxah segítőiket. Rövidesen számtalan jégtömbök közé rakott húsokkal,

füstöltáruval, sajtokkal, gyümölccsel, tartós kockakenyérrel, egzotikus fűszerekkel, több tucat kanna sárkánytejfel, és tömérdek különböző italt tartalmazó hordóval megrakott tár szekér kígyózott az űrhajó felé.

Egyre gyakrabban sikeredett felettébb érdekesre a quarrataliak búcsúzkodása a honnaxoktól. Ugyanis néhány csábnőstényke sorban lévő quarrana hálatelt szívvel megrohanta a zöldbőrű legényeket és kacéran búcsúcsókot kezdeményeztek velük. Ha nem volt ellene kifogás, akkor felvillantak a karcsú kéjfogacskák. *De miért lett volna, mindenki hallott a kéjfogak csodálatos gyönyöréről. A honnaxok többségét meg hajtotta a kíváncsiság és a csillagrendszerben felülmúlhatatlan élvezet.*

A honnarák jelentős része olyan divatkiegészítő iránt kezdett érdeklődni, ami a helybéli csábnőstény– kék mindennapi ruhatárához tartozott. Az ittlétük alatt megszokottá vált, hogy a hölgyek nyaktáj éki diszkrécióját biztosító díszes nyakpántokból áll a Sárkány-kapunál ácsorgó kereskedők árukészletének jelentős része.

Shotorrax meglepetésére egyre több beosztottja kéjes vigyorral az arcán, nyakpánttal, vagy két vöröslő heggel

a nyakán tette a dolgát a városban illetve az űrhajón. Nagyon bízott benne, hogy vendéglátóik kedvessége folytán nem fog tovább csökkeni az Olnasanah Bardan-1 személyi állománya.



A honnarrák elegáns quarratali estélyi ruhában, a honnaxah férfiak főúri díszöltözetben vettek részt az indulásuk előtti estén tartott búcsúfogadáson. A *királynő nyitótánca* után néhány párocska szótlanul keringőzött a szomorkás melódiára, az uralkodónő asztala körül is melankolikus hangulatban folyt a beszélgetés.

– Hm. Pont erről van szó – vette fel a beszélgetés fonalát Stonnar. – Néhány okostojáskodó tudós a Honnaxah Tudományos Akadémián és pár begyepesedett agyú fafej az Admirálitáson tele szájjal hangoztatja, hogy a fejlett honnaxah civilizáció csak magához méltó kultúrával létesíthet egyenrangú kapcsolatot. A tudományosság miatt csupán megfigyelhetjük a jóval primitívebb bolygólakókat. Csak rendkívüli esetben léphetünk velük titkos kapcsolatba, mint például a Földdel.

– Ez egy akkora hülyeség! Vérlázító maszlag! – vetette közbe felháborodottan Khinnar. – Még hogy primitív kultúra? Vegyük például a quarrataliakat. A királynőjük egykori honnaxah űrhajósno, az itt élők hozzánk hasonlóan értelmes, barátságos emberek. Ráadásul egyértelmű tény, hogy a személyzetünk többségének nincsen semmi kifogása a helyiek extrém szeretete ellen.

– Erről van szó! Nem tudnak semmit, mégis rengetegen viszolyognak a Galaktika vámpírijaitól – folytatta a főmérnök, majd a királynőre pillantott. – Elnézést! Ráadásul a quarrataliak számlájára írják a fiatal exobiológusnőnk elvesztését. Pedig... ezek tényleg fafejek!

– Pontosan! A Honnaxasil közvéleménye évek múltán is várja a konkrét magyarázatot. Ennek tükrében indokolatlan és érthetetlen, hogy egész egyszerűen kutatási tiltólistára helyezték a Quarriont.

– A rohadt életbe! – fakadt ki Zöldvillámka. – Még annyi eszük sem volt, hogy egy újabb expedíciót küldjenek hozzánk? Így könnyen megbizonyosodhattak volna a valóságról! Csak magának jutott eszébe, hogy titokban visszatér, ezredes úr?

Stonnar a homlokát ráncolva felsóhajtott.

– El kell mondanom, kedves királynőnk, jelenleg a Honnaxah Admirális olyan, mint a felbolygatott darázsfészek. Őszintén, néhány dilettáns alak szeretné leállítani a primitívnek minősített civilizációk kutatását. Sajnos jelentős befolyással rendelkeznek a csillagflotta vezetésének berkeiben, de néhány parancsnoktársammal együtt folyamatosan küzdünk az ostobaságuk ellen – magyarázta meggyőzően, majd elszántan nézett egykori beosztottjára. – Nézze, nagyúrnőm! Komoly összeköttetésem vannak az Admirálison! Megígérem, mindent elkövetek annak érdekében, hogy visszatérhessünk gyönyörű bolygójukra! A maga példája is bizonyítja, hogy egyesek állítása pusztán ostobaság. Semmit nem ígérhetek, mert rendkívül nehéz dolgom lesz. Nem érdekel a botrány. Nem hagyhatom cserben magát és ezt a galaktikus testvéreinknek számító civilizációt.

Zöldvillámka azonnal megértette az elhangzott szavakat. Ennek ellenére valami furcsa, felhőtlen mosoly bujkált az arcán.

– Stonnar! Bármí is legyen a történet vége, nagyon hálás vagyok azért, amit régebben értem, most meg a népemért tett az Olnasanah Bardan-1 parancsnokaként!

Shotorrax nem tudott válaszolni Zöldvillámka szavaira, mert Nallar bukkant fel közvetlenül a hátuk mögött egy tekintélyt és szépséget sugárzó quarrana kíséretében. Azonnal látszott a lényeg. Az őrnagy elképedt arckifejezéssel simogatta enyhén vérző nyakát.

– Nem vagy semmi, Nallar! – poénkodott az egyik tisztjárja. – Mondd azt, hogy a hölgy megzavart, amikor éppen borotválkoztál a teraszon!

– Ne fárassz! Éppen táncolni indultunk a bájos partneremmel. A grófnő volt olyan kedves, hogy az imént megköszönte a segítségünket. Hát ez csodálatos érzés! – tette hozzá elégedetten, majd karon fogta hálás partnernőjét, és a tánc tér felé vették az irányt.

A királynő erre kuncogni kezdett.

– El kell mondanom, az a szóbeszéd járja az országomban, hogy a quarrataliakhoz hasonlóan a honnaxok is felettébb élvezik, hogyha csók után, pláne intim együttlét közben a nyakukba mélyednek a kéz

fogak. Pedig nincs is szegényeknek, teszik hozzá sajnálkozva az alattvalóim.

– Szerintem ez nem nevetséges, mert igazolja azt a feltételezésemet, hogy egészen meghökkentő módon extrém intimitásuknak is köszönhetően a quarrataliak a honnaxok galaktikus testvérei – fűzte hozzá a somolygó Stonnar.

– Így van! Mint ahogy a Földön élő emberek is a testvéreink – egészítette ki Khinnar. – És ez nemcsak a csodálatos biarrájuknak köszönhető, hanem... – elhallgatott, mert könyökével oldalba bökte a tisztársa, aki mindent tudott a táján cseléd lányhoz fűződő romantikus kapcsolatáról.

Még számtalanszor a magasba emelkedtek a poharak. A grófi és a nemesi titulusok ünnepélyes adományozását követően hajnalig folytatódott a búcsúfogadás.



Másnap délben I. Kecses Zöldvillámka királynő a családja és a Quarratali Nagykirályság főemberei kíséretében hosszan búcsúzkodott az Olnasanah Bardan-1 személyzetétől. Miután még utoljára



körülnézett az egykori űrhajóján, a rámpa előtt állva hálával és köszönettel telve engedte útjára a csillagok közé készülődő honnaxokat, hogy hazatérhessenek a távoli hazájukba.

Az űrhajósok jelentős része elsősorban nem az uralkodónőtól és a királysága főembereitől, hanem a quarratali alkalmi kapcsolatától vett szívszorító búcsút. *O, az a majdnem tucatnyi könnybe lábadt szemű quarrana...*

A kutatószemélyzet tagjai közül Mharra maradt utoljára, aki nagy nehezen, könnyben ázó szemmel bontakozott ki sárkányászlegénye öleléséből. Az exobiológusnő elkeseredetten szipogva köszönt el az elődjétől.

– O, királynő! Olyan mesébe illő volt maguknál. Örökké emlékezetes marad, amivel az itteni kedvesem ajándékozott meg engem.

Zöldvillámka halványan elmosolyodott, aztán a honnara vállára tette a kezét.

– Tudnod kell, Mharra, bevállalós tudós nő vagy hozzám képest, mert annak idején sokat tépelődtem a rendkívüli intimitásukon. A férjecskémnek várnia kellett

arra, hogy közben belém mélyessze a fogait – idézte fel a magánéletével kapcsolatos emlékeit.

– Hű! Ennek a dögös pasinak? – álmélkodott Mharra kissé magához térve, és elismerően pillantott az uralkodónő mellett álló jóképű quarranra, aki barátságosan kommunikált az egyik honnaxah tiszttel.

– Nyugi! Nem vagyok a saját sorsom elrontója. Csak tíz napig tartott a dilemmám – válaszolta, s mintha valami vidámság bujkált volna a szemében, de rögtön utána komorrá vált a tekintete. – Hagyjuk, hogy miért.

– Kedves királynőnk! Én viszont azon nyomban odaadtam a testemet és a véretem a tapintatos vámpírsrácomnak. És nem azért, mert átkozottul jó volt vele, hanem... még soha senki nem volt ennyire kedves hozzám. Ez az igazság – vallotta be átszellemült mosollyal, majd lassan mélykomor színűvé vált a tekintete. – De most... nem jön a vérem, pedig kellene. És mégis mennem kell. Bármi lesz, nem maradhatok. .. illetve nem maradhatunk tovább.

Zöldvillámka kedves ölelés és biztató szavak kíséretében búcsúzott a Quarrion hírnökeitől, majd a Quarratali Nagykirályság frissen kinevezett grófjai, azaz

az űrhajó főtisztjei egy tiszteletteljes kézcsókot követően megköszönték királynőjük vendéglátását és kitüntető figyelmét, amit büszkén viselnek egész életükben. A búcsúpoénjaikkal és a jókívánságaikkal sikerült jobb kedvre deríteni a szintén elkeseredett uralkodónőt.

Végül Nallar végtelenül szomorú tekintettel állt meg előtte. Az arca még mindig nedves volt a grófnő könnyeitől.

– Hát, királynőm, nem tudom, mit mondjak! Az éjszaka folyamán bájos fogazatú grófnőm arra kért, hogy vegyem feleségül, és így boldog életet élve együtt kormányozhatnánk a ránk bízott tartományrészt az egzotikus Sziklás-hegységben.

– És? Örömmel töltene el, ha ilyen alattvalóm lenne.

Még sötétebbé vált az őrnagy tekintete.

– Sajnos nem tehetem, nagyúrnőm! Várnak a csillagok, de örökké a szívemben és a lelkemben él a királynőm és az oly tüneményes grófnőm!

A kommunikációs főtiszt már a rámpa felénél járt, amikor váratlanul megfordult és a helybéli külügyminiszterre vetette a tekintetét.

– Látták?

– Igen, uram! Észleltük a közeledő inváziós flottát. Azonnalriadóztattuk a hadsereget, és az egységeink erőltetett menetben haladnak a veszélyeztetett partszakasz felé.

– Hm. Egy kicsit aggódok maguk miatt.

– Uram! Egy cseppet se aggódjon! Hála maguknak, fegyvereink biztosan könnyű győzelmet fognak aratni az ellenség felett! – válaszolta határozottan Bátor Nagyvér.

– Diadalunk szabadságot és dicsőséget jelent egész Quarratalnak! Ez lesz a népünk jutalma! Én, mint hadvezér megelégszem a hőn szeretett királynőnk harmadik kegyes kitüntetésével...

A quarrataliak szinte mindnyájan elhagyják az űrhajó környékét. Csak Stonnar és Zöldvillámka maradt a nyitott rámpa tövében. Alig pár méterre tőlük a királynő hűséges sárkánya rebegtette zöldes szárnyát.

– Kedves Stonnar! Nem győzhetek hálálkodni magának...

– Ó, mi tartozunk hálával és köszönettel azért, mert megbizonyosodhattunk arról, hogy maga boldog királynőként éli az életét. Segítségünk teljesen természetes, amit minden értelmes ember megtett volna.

Felségnő! Nagyon köszönjük a szíves vendéglátást, felejtethetlenné varázsolták a Quarriónon töltött időt.

– Miről beszél, Stonnar? A quarrataliak szíves-örömet látták vendégül magukat. Önnek tökéletesen igaza van abban, hogy az egykori és a mostani népem elfogadja és szereti egymást – válaszolta Zöldvillámka teljes természetességgel, és halvány mosoly bujkált a szája szögletében. – Bevallom, annyira meghatónak tartom, hogy a portrémat kifüggesztették a kantin falára.

– Az a legkevesebb, uralkodónőm, hogy átkereszteljük az Olnasah Bardan-l-et. Mostantól *A legkevesebb királynő csillaghajója* a hivatalos neve, hiszen mindannyian az Ön lovagjai és a nemesei vagyunk.

– Ó! Ez annyira szívhez szóló és elbűvölő gesztus! És előre megköszönném a segítségét a Honnaxasilon.

– Nagyúrnőm, ez a legkevesebb, amit megtehetek magáért! Amint visszatérünk Hiadropoulba, az első utam biztosan a családjához vezet, hogy átadjam a személyes ajándékait, leveleit, naplóját, és az önről és a mostani családjáról készült festményeket, majd részletesen elmesélem nekik, hogy egy kívülálló szemével hogyan éli királynőként az életét. Majdnem

elfelejtettem! Meglepem a rokonait és az ismerőseit a régi kommunikátora videofelvételei alapján készült másfél órás filmmel. Így bepillantást nyerhetnek a mostani élete legfontosabb pillanataiba.

– Láttam már. Gyönyörűen sikerült ez a zenei aláfestéssel színesített film. Emlékszem, Ékes Toll is segített a kommunikációs főtisztnek. De miért lett *Kbillaria* a film címe?

– Az őrnagy szerint is magáról szól ez a történet. Láthatjuk, hogyan lett Khillara Bravvaxa honnaxah exobiológusnőből I. Kecses Zöldvillámka néven a Quarratali Nagykirályság államalapító királynője. Magát meg Khillara néven ismerik Hiadropoulban.

– Ó, nagyon köszönöm...

A hosszadalmas búcsúzkodás vége felé Zöldvillámka megpróbált határozott pillantást verni Stonnarra.

– Hát, kedves uram, rendkívül nehéz a búcsú, de nem tartóztatom tovább önöket! A királynői szeretetem és isteneink áldása kísérje önöket útjukon!

– O, királynőm! Igazából fogalmam sincs, hogyan köszönjek el magától! Arra viszont megesküszöm, hogy minden követ megmozgatok annak érdekében, hogy

újra visszatérhessünk önökhöz! Áldott, egészségben, sikerekben gazdag, boldog életet kívánok magának, családjának és a népének! O, hön tisztelt és szeretett királynőnk! – köszönt el végleg az egykori exobiológusnőjétől, majd mélyen meghajolt előtte, és megcsókolta a kezét.

Shotorrax ezredes nehéz szívvel haladt felfelé az űrhajó rámpáján, majd lassan megfordult a zsilipkapunál. Még láthatta, ahogy a királynő megsimogatta szárnyait rebegető sárkánya nyakát, majd még egy búcsúpillantást vetett rá, és felemelte a karját. Ő azonnal elérzékenyülten viszonzta a gesztust.

Zöldvillámka a sárkánya nyergébe pattanva megigazította a koronáját, majd felhussant a levegőbe és Quarritól felé vette az irányt. A sziluettjüket lassan elnyelte a felszálló nappali pára. Stonnar egy hosszú sóhaj után lépett az űrhajó fedélzetére.

Félóra múlva feldübörögött *A legkevesebb királynő csillaghajója* hajtóműve, és tüzes csóvát húzva maga után felemelkedett a csillagok közé...



*Zöldvillámka a boldogság könnyeitől fátyolos tekintettel nézte az egyre kisebb ezüstös ponttá zsugorodó egykori úrbajóját, miközben a Sárkány-kapunál érzékenyülve bújt férje kajába, és az ölébe emelte Szépvirágkát.*

*– O, isteneink! Milyen boldog vagyok és mennyire szeretlek benneteket...*

*Vége a második résznek*



## KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

A szerző köszönetét mond Góth Juditnak, Kertész Ivettnek, Perjési Krisztinának és mindazoknak, akik támogatásukkal, segítségükkel, ötleteikkel és biztató szavaikkal hozzájárultak ahhoz, hogy megvalósuljon a regénysorozat következő része.

Hálával tartozom a csodálatos zenei inspirációt ajándékozó TIGERSCLAW zenekarnak. Köszönöm szépen Elena Minina, Alexander (Tiger) Bauer és Ralf Neumann!

I. Kecses Zöldvillámka királynő megjelenítéséért külön köszönet illeti a csodálatos hangú Elena Minina énekesnőt.